UN TRANDAFIR ROZ
JULIE GARWOOD

Prolog

Demult, tare demult, trăia o familie de seamă. Era familia Clayborne, şi-i uneau legături mult mai strânse decât cele de sânge.

S-au cunoscut când, băieţi fiind, trăiau pe străzile din New York City. Sclavul fugit Adam, hoţul de buzunare Douglas, pistolarul Cole şi escrocul Travis supravieţuiau apărându-se între ei de bandele mai vechi care bântuiau prin oraş. Când au găsit în gangul lor o fetiţă abandonată, au jurat să-i facă o viaţă mai bună şi au pornit spre vest.

În cele din urmă, s-au aşezat pe un lot de pământ pe care l-au numit Rosehill, în adâncul Teritoriului Montana. Singurele îndrumări pe care le primeau proveneau din scrisorile mamei lui Adam, Rose.

Rose a aflat despre tovarăşii fiului ei din scrisorile lor sincere, căci îi mărturiseau temerile, speranţele şi visele lor, iar în schimb ea le dăruia ceea ce nu mai avuseseră niciodată – iubirea şi îngăduinţa necondiţionate ale unei mame. Cu timpul, fiecare a ajuns s-o numească propria lui mamă Rose. După douăzeci de ani, Rose li s-a alăturat. Fiii şi fiica ei erau în sfârşit mulţumiţi.

Sosirea ei, însă, a fost atât un prilej de sărbătoare, cât şi de consternare. Fiica ei se măritase cu un bărbat de treabă şi aştepta primul copil, iar fiii deveniseră oameni în toată firea, puternici şi onorabili, fiecare având succes cu drepturi depline. Dar mama Rose încă nu era mulţumită. Nu-i convenea că se adânciseră prea mult în viaţa lor de burlaci. Întrucât credea că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, nu-i mai rămăsese de făcut decât un singur

lucru.

Să tragă sforile.

Sorocul trandafirilor

Nu s-a-ntâmplat pe timp de iarnă grea,
Iubirea noastră drum când şi-a ales.
Sorocul trandafirilor era
Trecând în cale, proaspeţi i-am cules.

Thomas Hood (1798-1845)

Capitolul 1

Rosehill Ranch, Montana Valley, 1880

Travis Clayborne se gândea serios să omoare un om.

Fratele cel mai tânăr tocmai se întorsese acasă din capătul de sud al teritoriului şi plănuia să mai stea o noapte înainte de a-şi relua vânătoarea.

Până acum, vânatul reuşise să rămână cu un pas în faţa lui. Crezuse că-l prinsese în cursă lângă strâmtoare, dar diavolul acela viclean parcă se mistuise în văzduh.

Fără tragere de inimă, Travis recunoştea că se cuvenea să-şi scoată pălăria în faţa acelui necunoscut care-l trăsese pe sfoară.

Se prea putea să trebuiască şi să-l felicite pentru

talentul lui de a supravieţui.

Apoi, avea să-l împuşte.

Se hotărâse să-l lichideze pe făptaş imediat. Numele duşmanului era Daniel Ryan, iar păcatul pe care-l săvârşise era de neiertat pentru un fiu.

Ryan cutezase să profite de o bătrână doamnă bună, nevinovată şi delicată, cu o inimă de aur – propria mamă Rose a lui Travis, mai exact –, iar după părerea lui Travis, moartea era aproape o soartă prea blândă pentru el.

Acum Travis încerca să se convingă că justiţia avea să fie de partea lui.

În seara aceea, aşteptă până când mama lui se duse la culcare, ca să discute atrocitatea cu fraţii lui.

Se aşezară unul lângă altul pe verandă, cu cizmele rezemate de balustradă, capetele lăsate pe spate şi ochii închişi.

Harrison, cumnatul lor, li se alătură imediat după ce Rose se duse la etaj.

I se păru că fraţii arătau mulţumiţi şi tocmai se pregătea să le-o spună, când Travis îşi declară intenţiile. Harrison se aşeză pe scaunul de lângă Douglas, îşi întinse înainte picioarele lungi, apoi ceru voie să nu fie de părerea lui Travis.

Spuse că de hoţ trebuia să se ocupe legea, şi că omul acela, la fel ca oricare altul din cinstita lor ţară, avea dreptul la o judecată.

Dacă se dovedea că era vinovat, urma să fie închis. Nu putea fi ucis cu sânge rece.

Niciunul dintre fraţii Clayborne nu luă în seamă predica lui Harrison.

Era avocat de meserie şi-i stătea în fire să dezbată cele mai mărunte lucruri. Toţi fraţii găseau destul de înduioşătoare credinţa lui Harrison în dreptatea pentru toţi.

Soţul surorii lor era un om cinstit, dar venea din Scoţia şi, după părerea lor, era naiv în ceea ce priveşte legile vieţii

în sălbăticie.

Poate că, într-o lume perfectă, cei nevinovaţi ar fi fost apăraţi tot timpul, iar vinovaţii, pedepsiţi întotdeauna, dar întâmplător ei nu trăiau într-o lume perfectă, nu-i aşa?

Trăiau în teritoriul Montana.

Şi-n plus, ce om al legii în toate minţile şi-ar fi pierdut timpul să urmărească un şarpe de grădină, când în jur existau atâţia şerpi veninoşi gata să atace?

Harrison refuza să accepte mentalitatea fraţilor Clayborne. Fu indignat de hotărârea lui Travis de a se lua după hoţul care o prădase pe mama lor; îi reaminti lui Travis că era dator, ca viitor avocat, să se comporte onorabil. Şi-i mai propuse şi să recitească „Republica” lui Platon.

Travis nu se lăsă abătut de la misiunea lui, pe care o proclama sacră. Se aplecă înainte să-l privească pe Harrison, în timp ce vorbea.

— Prima datorie a unui fiu este faţă de mama lui, declară el.

— Amin, mormăi Douglas.

— Tuturor ne e clar că Mama Rose a fost înşelată, continuă Travis. A cerut să vadă caseta de aur şi busola, nu?

— Mai bine nu-i spuneam despre ele, interveni Adam.

— Dar i-a spus ea, zise Douglas. Şi presupun că, imediat ce a menţionat că era aur, a cerut să le vadă.

— Vasăzică, ştia că avea să le fure, spuse Cole.

— A fost foarte abil din partea lui că a lăsat mulţimea să se împrăştie atunci, adăugă Adam.

— Mama Rose ne-a spus că acest Ryan e înalt de peste şase picioare. Şi mai este şi voinic, le reaminti Douglas. Probabil asta înseamnă că are mai mulţi muşchi decât majoritatea oamenilor. Ni se pare ciudat că un om atât de puternic poate fi împins de colo-colo de o gloată. Voia s-o fure, nu încape vorbă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Douglas, nu poţi presupune… începu Harrison.

Travis i-o reteză:

— Nimeni nu scapă cu una, cu două, după ce a profitat de mama noastră. E de datoria unuia dintre fiii ei să dreagă această nedreptate. Cu siguranţă, înţelegi ce simţim, Harrison. Şi tu ai avut cândva o mamă, nu?

— N-aş băga mâna-n foc, spuse tărăgănat Cole, doar ca să-l zădărască pe Harrison.

Dar cumnatul lui nu era dispus să se arate ofuscat.

— Judecaţi strâmb, spuse el.

Aşteptă ca râsetele dispreţuitoare să înceteze, înainte de a anunţa că planul lui Travis de a-l împuşca pe hoţ nu însemna altceva decât o crimă cu premeditare.

Cole râse, întinzându-se prin spatele lui Douglas ca să-l bată pe Harrison pe umăr pentru că spusese un lucru atât de amuzant, apoi îi propuse să înceapă a se gândi la o cale de a-l elibera pe Travis din închisoare, dacă era arestat pentru că-şi făcuse datoria de fiu.

Îi mai propuse lui Travis şi să-l târască pe vinovat înapoi în Montana, unde să-i lase pe toţi fraţii să-l împuşte.

Harrison era aproape gata să se recunoască înfrânt.

Era imposibil să-i convingă.

Singurul lucru care-l ajuta să rămână cu mintea întreagă era faptul că ştia, în adâncul inimii, că niciunul dintre ei n-ar fi comis vreo dată o crimă cu sânge rece. Dar era clar să le plăcea să vorbească despre aşa ceva.

— De unde ştiţi că omul pe care-l căutaţi este într-adevăr Daniel Ryan? Putea să fi născocit numele, remarcă el. Mai putea şi să mintă când a spus că e din Texas.

— Nnţ, făcu Cole. I-a spus lui Mama Rose cum îl cheamă şi de unde e înainte ca ea să înceapă să vorbească despre darurile pe care ni le aducea.

— Slavă Domnului că nu i-a spus şi despre celelalte daruri. Probabil mi-ar fi furat ceasul de buzunar, spuse

Douglas.

— Pariez că şi harta mea ar fi luat-o, interveni Adam.

— Şi cărţile mele legate în piele, adăugă Travis.

— Hoţul e din Texas, nici vorbă, spuse Adam. Vorbea cu un accent aparte, tărăgănat.

— Aşa e, îşi aminti Douglas. Mama Rose îl găsea… Cum a spus, Travis?

— Fermecător, replică încruntat fratele sau.

— Niciodată nu mi-a plăcut numele de Daniel, şi nici Ryan, anunţă Cole. Dacă stau să mă gândesc, nici pe texani nu-i prea am la inimă. Nu-mi inspiră încredere.

Harrison îşi dădu ochii peste cap.

— Ţie nu ţi-a plăcut niciodată nimeni şi nimic, îi reaminti el. Fă-mi o favoare şi nu mai scoate o vorbă până mă duc sus. Mă faci să uit că sunt un om logic.

Cole râse.

— Tu eşti cel care ai insistat să te muţi la Rosehill cu soţia ta. Fac şi eu parte din Rosehill, Harrison, vrei nu vrei.

— Mary Rose are nevoie să stea cu mama ei cât timp zace la pat. N-am de gând să umblu din oraş în oraş cu judecătorul Burns şi s-o las singură la Blue Belle. Şi, apropo, data viitoare când îi mai spui că umblă clătinat ca o raţă, am să-ţi dau una. Ai auzit? Acum e cam emotivă şi n-are nevoie să i se spună că s-a umflat ca…

Cole nu-l lăsă să termine.

— Bine, n-o s-o mai tachinăm. S-a făcut mult mai drăguţă, nu-i aşa?

— Dintotdeauna a fost drăguţă, remarcă Adam.

— Da. Dar acum că-l poartă pe nepotul meu în burtă, e şi mai drăguţă. Şi să nu-ndrăzneşti să-i spui ce-am recunoscut acum, că n-o să mă mai slăbească în veci. Soră-mi-i place să mă chinuiască ori de câte ori are ocazia şi, sincer să fiu, nu-mi dau seama de ce.

Observă lucirea care se ivi în ochii lui Harrison şi-şi dădu seama că se pregătea să spună ceva cu care să-l

provoace.

Întrucât Cole nu avea chef de ceartă în seara aceea, se hotărî să revină la subiect – prinderea unui şarpe de grădină hoţ şi josnic, care se târâse din Texas tocmai până-n Teritoriul Montana.

— Travis, ai să pleci mâine?

— Da.

— Cum s-a luat hotărârea ca tu să fii cel care porneşte după Daniel Ryan? întrebă Harrison. Dacă texanul a furat într-adevăr busola fratelui tău, şi nu sunt dispus să recunosc decât că ar fi posibil, atunci n-ar trebui să plece Cole după el? Lui îi era destinată busola.

— Cole încă nu poate merge nicăieri, îi explică Adam.

— Trebuie să stea liniştit până se calmează bătrânul Shamus Harrington, adăugă Douglas.

— Ce-ai mai făcut, Cole? întrebă Harrison, aşteptând cu groază răspunsul.

— S-a apărat, spuse Adam. Unul dintre fiii lui Harrington a crezut că era mai iute de pistol decât Cole şi a provocat un schimb de focuri.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am câştigat, zâmbi Cole.

— Evident, se răsti Harrison. L-ai omorât cumva?

— Nu, da’ nici mult n-a lipsit. S-a luat după mine într-un mod foarte ciudat. Lester se înhăitase cu o bandă care trecea prin Blue Belle, şi se vorbea că plănuiau să prade banca din Hammond, sâmbăta viitoare.

— Mi se pare într-adevăr ciudat că s-a luat după tine, îi dădu dreptate Douglas. Lester făcea pe grozavul în faţa noilor lui prieteni. Poate a vrut să-i impresioneze.

— Am auzit că ei l-au îndemnat să se dueleze cu tine, spuse Adam. Dooley mi-a zis că, după cum se purtau, păreau să ştie cine erai, Cole.

— Dooley umblă de prea multă vreme cu prietenul lui, Ghost, spuse Cole. Nu poţi fi sigur de nimic din ce spun,

Adam.

— Poate că auziseră de reputaţia ta, sugeră Douglas.

— Căutau gâlceavă, afirmă Cole. Şi-n plus, toată lumea ştie că fiii lui Harrington sunt proşti făcuţi grămadă.

— Adevărat, dar bătrânul Shamus tot o să-ţi poarte pică, spuse Douglas. Aşa fac muntenii când e împuşcat unul de-ai lor, şi întrucât mai are încă cinci fii, multă vreme va trebui să fii foarte atent.

— Sunt întotdeauna atent, se lăudă Cole. Dacă stau să mă gândesc, aş putea merge eu după Ryan, Travis. Tu ai destule de făcut şi fără…

Fratele său nu-l lăsă să termine.

— Ba nu, tu stai aici, zise el. Şi-n plus, am plănuit totul.

— Aşa e, confirmă Douglas. O să doboare trei iepuri dintr-un foc.

Travis dădu din cap.

— Am să mă duc cu hârtiile la Wellington şi Smith, aşa că totul o să fie în ordine când îmi voi începe ucenicia la firma lor de avocatură, în septembrie, şi de vreme ce Hammond e doar la o aruncătură de ochi de Pritchard, voi avea grijă şi de treaba aia cu care m-a încotoşmănat Mama Rose, după care am să trag o fugă până la River’s Bend, îl împuşc pe Ryan, mă întorc în Hammond cu cadoul de ziua mea şi ajung aici tocmai la timp pentru sărbătorire.

— Ne datorezi zece dolari pentru cadoul de ziua Mamei Rose, îi reaminti Cole lui Harrison.

— Ce-i cumpărăm? întrebă acesta.

— O maşină de cusut dichisită, răspunse Douglas. I s-au luminat ochii când a văzut-o în catalogul pe care i l-a dat Adam. Îi luăm cel mai scump model, desigur. Merită tot ce poate fi mai bun. Şi asta va avea, vă asigur.

Harrison dădu din cap.

— Golden Crest şi River’s Bend nu-s în direcţii opuse?

— Cam aşa ceva, răspunse Cole. Motiv pentru care

cred că ar trebui să mă duc eu după Ryan, Travis. Te-aş scuti de…

Fratele său nu-l lăsă să termine nici de data asta.

— Tu trebuie să stai ascuns.

Harrison îi dădu dreptate, propunând o variantă care l-ar fi scutit pe Travis de efort.

— Cu siguranţă, poţi găsi o maşină de cusut şi în Pritchard, şi scapi de câteva zile călare.

— Cred că da, fu Cole de acord. Dar Ryan n-a fost văzut în Pritchard. Ieri se îndrepta spre River’s Bend.

— De unde ştii? se interesă Harrison.

— Am dat sfoară să ne-anunţe dacă-l vede cineva, spuse Adam. Travis, mare păcat că trebuie să faci mai întâi favoarea aia. Până ajungi tu în River’s Bend, probabil că Ryan va fi plecat de mult.

— Am stabilit totul, spuse Travis. O să-mi ia doar o zi ca să o duc pe acea Emily Finnegan la mirele ei din Golden Crest, iar dacă vremea e destul de uscată, pot s-o tai prin vâlcea şi să ajung la River’s Bend în după-amiaza următoare.

— Visezi, îi reproşă Adam. De-o lună plouă aproape încontinuu. Vâlceaua va fi plină de apă. Iar ca s-o ocoleşti, o să-ţi ia cel puţin trei zile.

— Cine-i Emily Finnegan? vru să ştie Harrison.

— Favoarea pe care i-o fac Mamei Rose, răspunse Travis.

Harrison scrâşni din dinţi. Obţinerea de informaţii de la cei trei fraţi era o muncă chinuitoare, dar el era destul de tenace ca să persevereze. Claybornilor pe plăcea să-l zăpăcească înşirând tot felul de fleacuri. O făceau intenţionat, desigur.

Erau uniţi în ţelul lor de a-l împiedica să-i mai „hăituiască”, vorba lui Cole, ceea ce însemna că nu voiau nici ca el să le discute motivaţiile sau etica.

Trei dintre fraţi încă mai credeau că puteau fi mai

îndărătnici decât el. Adam era singurul care se lămurise.

Nimeni nu putea fi mai încăpăţânat decât un scoţian şi, de vreme ce Harrison se născuse şi crescuse în Highlands, era calificat ca atare.

— În ce constă favoarea? îl întrebă el din nou pe Travis.

— Mama Rose a luat cina cu familia Cohen, săptămâna trecută, şi întâmplător i-au spus despre o femeie care a rămas blocată în Pritchard. Omul care o însoţea a murit pe neaşteptate, iar ea tot încearcă să găsească pe cineva care s-o ducă în Golden Crest, dar încă n-a avut succes.

— Şi de ce nu vine la Pritchard după ea omul cu care urmează să se mărite?

— Şi eu am întrebat-o pe Mama Rose, şi mi-a spus că nu s-ar cuveni. Pastorul aşteaptă în Golden Crest, iar domnişoara Emily Finnegan este datoare să ajungă acolo cum poate. Mama Rose a oferit serviciile mele.

— Probabil a crezut că Hammond e uşă-n uşă cu Golden Crest, spuse Douglas.

— De ce n-o poate însoţi cineva din Pritchard? se interesă Harrison. E un oraş măricel. Doar poate găsi acolo vreun ajutor.

— Cei din Pritchard sunt foarte superstiţioşi, răspunse Cole.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că se tem de Miss Emily.

— Se pare că biata Miss Emily a avut cam multicei însoţitori, adăugă Douglas.

— Cât de mulţi? vru să ştie Harrison.

— Prea mulţi ca să le mai ţinem socoteala, exageră intenţionat Cole. Se zvoneşte că vreo doi dintre ei au murit. Travis, mai bine ia cu tine ceva care să-ţi poarte noroc, adăugă el, arătând cu capul spre fratele său. Ţi-aş da busola mea norocoasă, dar n-o am, nu-i aşa, şi numai din

vina ticălosului ăluia viclean şi bun de nimic…

Harrison îl întrerupse înainte de a se aprinde din nou.

— N-ai de unde să ştii dacă busola o să-ţi aducă noroc sau nu, Cole. N-ai văzut-o niciodată.

— Mama Rose mi-a ales-o, nu-i aşa? Asta înseamnă că poartă noroc.

— Eşti la fel de superstiţios ca oamenii din Pritchard, mormăi Harrison. Travis, crezi că vei avea probleme cu Miss Emily?

— Nu. Nu sunt superstiţios, şi nu cred nici jumătate din ce se spune despre ea. Cât de rea poate fi?

Capitolul 2

Femeia era o pacoste pe picioare.

Nici nu ieşiseră încă din oraş, iar Travis primise pumni, picioare, i se punea piedică şi se trăgea asupra lui, dar nu de cineva din Pritchard.

Nu, cea care încerca să-i facă de petrecanie era Miss Emily Finnegan, şi cu toate că jura pe mormântul preacinstitei sale mame că totul nu era decât o neînţelegere îngrozitoare. Travis n-o credea.

De ce ar fi crezut-o? Ştia din surse de încredere, de la prietenii lui din familia Cohen, că mama lui Miss Emily mai trăia şi probabil dansa pe-o melodie irlandeză cu domnul Finnegan, la Boston, acum că-şi trântiseră amândoi fiica nerecunoscătoare în cârca unui biet străin din Golden Crest, care nu bănuia nimic.

De acord, Miss Emily era o drăgălaşă. Avea un păr de culoarea nisipului, buclat în dreptul urechilor, şi doi ochi mari căprui, care arătau când cafenii, când aurii.

Mai avea şi o gură foarte frumoasă – până o deschidea, ceea ce, observă Travis, se întâmpla mai tot

timpul. Femeia aceea avea opinii despre toate şi se simţea obligată să i le împărtăşească, pentru a evita pe viitor orice neînţelegeri.

Nu era o atoateştiutoare, dar nici mult nu mai avea. La doar cinci minute de chin după ce-o cunoscuse, părerea lui Travis era deja formată.

Olsen, proprietarul hotelului, sugerase să se întâlnească în staţia de diligenţă. Travis o zări încă de la distanţă. Stătea drept în spatele stâlpului de priponit caii, cu o umbrelă neagră într-o mână şi o pereche de mănuşi albe în cealaltă. În faţa ei, pe podişcă, stăteau înşiraţi cel puţin şase săculeţi – pe departe prea mulţi ca să-i urce pe munte.

Miss Finnegan era îmbrăcată impecabil, din cap până-n picioare, în alb. Travis presupuse că nu avusese timp să-şi schimbe hainele de duminică. Apoi îşi aminti că era joi.

Nu porniră tocmai cu dreptul. Femeia stătea dreaptă, cu umerii traşi înapoi şi capul sus, privind agitaţia de vizavi. Deşi era încă devreme, în Taverna lui Lou se adunase deja o mulţime gălăgioasă care făcea mare zarvă. Poate că de-asta nu-l auzise sosind în spatele ei.

Travis făcu greşeala de a o bătea uşor pe umăr, ca să-i atragă atenţia şi să se prezinte. În acel moment, Miss Finnegan trase. Se întâmplă atât de repede, încât abia avu timp să se dea la o parte.

Micul pistol Derringer pe care-l ţinuse ascuns sub mănuşi se descărcă în clipa în care femeia se răsuci în loc. Glonţul l-ar fi nimerit drept în burtă, dacă Travis n-ar fi zărit la timp luciul ţevii, sărind într-o parte.

Era destul de sigur că în pistol se aflase doar un singur cartuş, dar nu vru să rişte. Fulgerător, o apucă de încheietura mâinii şi-i ridică braţul spre cer. Abia apoi se apropie, ca să-i spună vreo două.

Atunci, Miss Finnegan îl pocni cu umbrela şi-i dădu un şut îndesat în rotula stângă. Era clar că-l ţintise între

picioare şi, după ce ratã prima datã, avu tupeul sã încerce din nou.

La asta, Travis trase concluzia cã Miss Emily Finnegan era nebunã.

— Dã-mi drumul, incorijibilule!

— Incorijibil? Ce naiba mai e şi aia, „incorijibil”?

Emily n-avea nici cea mai vagã idee. Întrebarea o descumpãni atât de tare, încât aproape cã ridicã din umeri în loc de rãspuns. De acord, nu ştia ce însemna „incorijibil”, dar îşi amintea cã sora ei, Barbara, folosea acel cuvânt ori de câte ori voia sã descurajeze un admirator prea zelos, şi întotdeauna dãdea rezultate.

Ceea ce-i mergea şiretei sale surori avea sã-nceapã s-o ajute şi pe ea. Emily jurase acest lucru în trenul care o aducea de la Boston.

— Ajunge sã ştii cã e o insultã, replicã ea Şi acum, dã-mi drumul.

— Am sã-ţi dau drumul numai dupã ce-mi promiţi cã nu vei mai încerca sã mã omori. Urmeazã sã te duc la Golden Crest, adãugã el încruntat. Sau, urma s-o fac, pânã ai vrut sã tragi în mine. Acum, va trebui sã ajungi singurã acolo, cucoanã, şi dacã-mi mai dai un şut, jur c-am sã…

Emily îl întrerupse înainte de a apuca sã-i jure cã avea s-o arunce în troaca de adãpat caii.

— Dumneata eşti domnul Clayborne? Nu… nu se poate… se bâlbâi ea, cu o expresie îngrozitã. Nu eşti… bãtrân.

— Nici tânãr nu mai sunt, se rãsti Travis. Sunt Travis Clayborne, adãugã el – dar genunchiul îl durea atât de tare, încât nu se mai deranjã sã-şi scoatã pãlãria. Dã-mi pistolul.

Nu-l contrazise. Îi puse arma în palmã, privindu-l încruntatã. Nici nu se scuzã. Travis observã imediat aceastã omisiune.

— Jur c-am sã şchiopãtez o sãptãmânã încheiatã. Ce-ai în ghete, fier?

Zâmbetul ei fu orbitor şi, să-l ierte Dumnezeu că observase, avea în obrazul drept o gropiţă drăgălaşă. Dacă n-ar fi hotărât deja că n-o plăcea, s-ar fi gândit că arăta o idee mai bine decât doar drăguţă. Era de-a dreptul fermecătoare. Trebuia să nu uite că femeia asta nebună tocmai încercase să-i facă de petrecanie.

— Ce prostii spui, replică ea. N-am nimic de fier în ghete. Îmi pare rău că te-am lovit, dar m-ai luat prin surprindere.

— N-am făcut una ca asta.

— Bine, n-ai făcut-o, încercă Miss Emily să-l împace. M-ai tachinat în legătură cu răzgânditul, nu-i aşa? Doar n-ai să abandonezi o domnişoară fără apărare la ceas de nevoie, nu?

Femeiuşca avea haz. Travis trase această concluzie imediat ce-i spuse că era fără apărare. Şi o mai spusese şi cu o mutră serioasă – şi, pe cinstea lui, nu conta că ţurloiul încă-l mai ustura de la copita pe care i-o dăduse; îl umfla râsul. Abia aştepta să scape de ea, dar era mult mai bine dispus.

Domnul Clayborne întârzia prea mult cu răspunsul la întrebare. Gândul de a rămâne din nou singură în plină pustietate îi dădea fiori pe şira spinării. Oftă uşor şi hotărî că nu avea de făcut decât un singur lucru.

Dumnezeu s-o ajute, trebuia să flirteze cu ticălosul ăla!

Oftând uşor, îşi scoase micul evantai alb cu roz cumpărat din St. Louis la un preţ exagerat de scump, care nu-i folosea la nimic, îl desfăcu dintr-o mişcare delicată a mâinii şi-l ridică în dreptul feţei.

Îşi ascundea intenţionat obrajii, pentru ca Travis Clayborne că nu vadă cum se înroşise, jenată că făcea un lucru pe care-l considera absolut ridicol.

N-avea să flirteze doar, ci şi să facă pe cocheta. Trase repede aer în piept, ca să nu geamă, apoi îşi flutură genele

spre el, imitând tacticile surorii sale. Barbara arătase întotdeauna foarte cochetă; Emily era destul de sigură că *ea,* una, arăta ca o idioată. Dumnezeu îi era martor că senzaţia asta o avea.

Îşi dădu seama că firea ei practică, cu picioarele pe pământ, încerca să se reafirme, şi căută s-o potolească prompt. Jurase să se schimbe întru totul şi n-avea de gând să se lase păgubaşă tocmai acum, oricât de prost se simţea.

Travis o privi lung, în tăcere, cum fâlfâia din gene. Trecu astfel un minut. Nu încăpea nicio îndoială, era nebună de legat – şi dintr-o dată începu să-i pară cam rău pentru ea. Se vedea clar că nu era în elementul ei, îmbrăcată de duminică în mijlocul unui oraş plin de noroi şi mizerii, străduindu-se să se poarte cât mai manierat.

Ştia că încerca să-l manipuleze şi se hotărî să se joace puţin cu ea.

— Poate ar fi bine să-l vizitezi pe doctorul Morganstern înainte de a pleca, duduie. S-ar putea să-ţi dea el ceva ca să nu te mai usture ochii. Nu vreau să fiu nedelicat, dar o să te deranjeze.

Emily îşi închise brusc evantaiul, cu un oftat sonor.

— Sau eşti complet bătut în cap, domnule Clayborne, sau încă nu m-am perfecţionat.

— În ce să te perfecţionezi?

— În flirtat, domnule Clayborne. Încercam să flirtez cu dumneata.

Sinceritatea ei îl impresionă.

— De ce?

— De ce? Ca să faci ceea ce vreau să faci, desigur. Dar nu mă prea pricep, aşa-i?

Travis nu-i răspunse la această întrebare absurdă.

— Ţi-a trecut usturimea, remarcă el tărăgănat, doar ca s-o provoace şi mai mult.

— Nu mă ustura nimic, mormăi Miss Emily. N-am

nimic la ochi, mulţumesc foarte mult. Nu făceam decât să-mi exersez cu dumneata tehnica, atâta tot. Mergem s-o luăm pe doamna Clayborne şi să pornim la drum? Sper că e mai agreabilă decât dumneata, domnule. Şi te rog, nu mai căsca gura la mine. Vreau să ajung la destinaţie înainte de a se întuneca.

— Nu există nicio doamnă Clayborne.

— A, aşa nu merge.

Travis se aplecă spre ea.

— Vrei, te rog, să spui şi ceva cu sens?

Emily se retrase cu un pas. Individul era mult prea arătos pentru sensibilităţile ei. Avea cei mai minunaţi ochi verzi. Le observase culoarea în timp ce se încrunta la ea cu vizibilă iritare şi-i punea toate acele întrebări grosolane. Observase şi că era un tip masculin şi în formă.

Travis Clayborne era înalt, destul de slab, dar cu o grămadă de muşchi la umeri şi braţe. Emily nu îndrăzni să se uite mai jos, ca să nu-l facă să creadă că voia să-l lovească din nou, dar era sigură că şi picioarele îi erau la fel de bine dotate.

Nu încăpea nicio îndoială, era un bărbat extrem de chipeş. Probabil că femeile alergau după el tot timpul. Muierile proaste erau neputincioase în faţa acelor ochi verzi ai lui. Şi zâmbetul lui putea pricinui pagube considerabile.

Doar o dată îi zâmbise, o fracţiune de secundă, însă era prea destul pentru a-i face bătăile inimii să se accelereze.

Probabil că deja frânsese sute de inimi femeieşti, iar Emily n-avea de gând să se treacă pe listă.

Învăţase deja lecţia aceea dureroasă, mulţumesc foarte mult.

Dintr-o dată, Miss Finnegan îl privi încruntată, iar Travis nu înţelese ce anume cauzase neaşteptata schimbare.

— Te-am întrebat de ce trebuie să fiu însurat ca să te

escortez până la Golden Crest?

— Fiindcă nu se cuvine să mă duc călare în sălbăticie cu un bărbat atât de frumos. Ce-o să creadă lumea?

— Cui îi pasă ce crede lumea? Doar nu cunoşti pe nimeni aici, nu-i aşa?

— Nu, dar voi ajunge să-i cunosc, după ce mă mărit cu domnul O'Toole. Dacă Golden Crest e doar la o zi călare, probabil că-mi voi face de-aici unele cumpărături. Cu siguranţă, îmi poţi înţelege rezervele, domnule. Trebuie să salvez aparenţele.

Travis ridică din umeri.

— Dacă fără mine nu poţi să te duci, atunci eu m-am ţinut de cuvânt. Bună ziua, duduie.

Dădu să plece. Miss Finnegan rămase vizibil copleşită de purtarea lui.

— Aşteaptă! strigă ea, luând-o la fugă după Travis. Doar n-ai să mă laşi singură, nu-i aşa? Un gentleman n-ar abandona niciodată o domnişoară la ananghie…

— Cred că nu sunt un gentleman, replică el fără să se oprească. Şi nici dumneata nu eşti în niciun caz o domnişoară la ananghie.

Emily îl apucă de braţ, proptindu-şi călcâiele în podişcă pentru a-l opri în loc, şi se pomeni târâtă în urma lui.

— Ba e foarte sigur că sunt la ananghie, şi e foarte urât să mă contrazici.

— Acum un minut eram frumos, am devenit urât atât de repede?

— Poţi fi şi una, şi alta.

Travis se întoarse brusc, uitându-se la ea. Ştia că n-o putea lăsa singură în Pritchard, dacă voia s-o mai poată privi vreodată în ochi pe Mama Rose, aşa că trase concluzia că singura cale de a rămâne întreg la minte în timp ce o ducea pe femeia aceea la Golden Crest era de a ajunge la o învoială cu ea.

— Nu l-aş considera un compliment, anunţă ea, cu nişte bujori în obraji despre care Travis fu nevoit să admită că erau foarte atrăgători.

— Ce nu consideri un compliment?

— Frumuseţea masculină. Şi Randolph Smythe mi s-a părut frumos, şi a reieşit că era o creatură hidoasă.

Nu întreba, îşi spuse el.

— Nu vrei să ştii cine e Randolph Smythe?

— Nu, nu vreau să ştiu.

Îi spuse oricum.

— E omul cu care trebuia să mă mărit.

Această afirmaţie îi trezi interesul.

— Dar n-ai făcut-o.

— Într-adevăr, n-am făcut-o. Totuşi, puţin a lipsit.

— Cât de puţin?

Obrajii ei se înroşiră şi mai tare.

— Ai să mă conduci la Golden Crest sau nu?

Travis n-avea de gând s-o lase să schimbe subiectul, acum când în sfârşit începea să devină interesant.

— Cât de puţin a lipsit? repetă el.

— L-am aşteptat în faţa altarului. N-a apărut, adăugă ea, dând scurt din cap.

— Te-a abandonat? Ei, da, aşa ceva e cu adevărat meschin, comentă el, încercând să fie binevoitor. Nu-mi pot imagina de ce s-a răzgândit în ultimul moment.

Nu-i spunea adevărul.

Era destul de sigur că ştia de ce se răzgândise Randolph Smythe. Omul îşi venise în fire. Se întrebă dacă Emily încercase vreodată să-l împuşte. Atâta ar fi fost de ajuns ca să-l pună pe fugă pe orice om cu mintea pe jumătate întreagă.

— Deci, n-a mai avut loc nicio nuntă, remarcă el, negăsind altceva de spus. Miss Emily îl privea cu o expresie atât de sinceră şi plină de speranţă, încât probabil se aştepta să facă un comentariu mai compătimitor.

Travis făcu o încercare.

— Unii bărbaţi nu se împacă pur şi simplu cu ideea de a fi legaţi de o singură femeie. Probabil că şi Randolph era la fel.

— Ba nu era.

— Ascultă, cucoană, încerc şi eu să fiu amabil.

— Nu vrei să ştii de ce n-a venit la biserică?

— Ai tras cu pistolu-n el, nu-i aşa?

— N-am făcut una ca asta.

— Crede-mă că nu vreau să-ţi ştiu motivele. E-n regulă? Ajunge să spui că n-a mai fost nicio nuntă.

— A, ba a fost o nuntă, nici vorbă. Am menţionat cumva că nici sora mea n-a apărut la biserică, domnule Clayborne?

— Glumeşti.

— Sunt cât se poate de serioasă.

— Sora dumitale şi Randolph…

— Sunt acum căsătoriţi legal.

— Din ce fel de familie faci parte? Te-a trădat propria dumitale soră?

— N-am fost niciodată prea apropiate, îl asigură Finnegan.

O privi cu ochii mijiţi.

— Nu pot să nu observ că nu pari foarte distrusă de tot ce s-a întâmplat, spuse el, clătinând din cap.

Nu putea să înţeleagă de ce-l intriga atât de mult povestea ei. Nici măcar nu-l cunoştea pe Randolph Smythe, şi totuşi îi venea să-i tragă un pumn în nas pentru că-i făcuse lui Emily un lucru atât de crud. Dacă stătea să se gândească, nici pe Emily Finnegan n-o cunoştea. De ce Dumnezeu îi păsa?

Emily îi văzu expresia de compasiune din ochi şi imediat se încruntă.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi plângi de milă, domnule Clayborne.

Părea gata să-i dea iar un picior. Compasiunea dispăru cât ai clipi.

— Probabil că dumneata ai fost de vină.

Dacă privirile ar fi putut ucide, acum i-ar fi luat cineva măsurile pentru sicriu. Travis însă nu bătu în retragere, ci îşi întări cuvintele cu o înclinare a capului.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Emily – şi-l lovi involuntar cu umbrela, când îşi încrucişa braţele pe piept. Întrucât tocmai făcuse un comentariu atât de grosolan, nu-şi prezentă scuzele.

Travis bănui că anume o făcuse. Apucă umbrela, o aruncă peste săculeţi, apoi îi răspunse:

— Ai ales un bărbat nepotrivit şi fără scrupule; de-asta ai fost dumneata de vină, şi ar trebui să-ţi fi dat seama de-acum că ţi-e mai bine fără el.

Tocmai se reabilitase în ochii ei. Nu o acuza cu cruzime, era doar cinstit.

Şi avea dreptate. Alesese un bărbat fără scrupule.

— Ai să mă duci la Golden Crest sau nu?

— Ce s-a întâmplat cu cuplul care te conducea?

— Mai concret, te rog.

— Mai concret?

— La care cuplu te referi?

Aceste cuvinte îi atraseră din nou atenţia.

— Câţi erau?

— Trei.

— Trei persoane, sau trei cupluri?

— Cupluri.

Travis o văzu coborându-şi repede privirea în pământ, cu o expresie stânjenită. Se vedea clar că era un subiect delicat.

Apoi îşi aminti că fratele său, Cole, îi spusese cât de speriaţi erau de Miss Finnegan superstiţioşii locuitori din Pritchard.

Ar fi trebuit să urmărească mai atent conversaţia,

conchise el, dându-şi seama că acum era cam târziu ca să-şi facă griji.

Totuşi, era mai bine să afle toate detaliile înainte de a porni cu ea la drum, ca să fie sigur.

— Ai avut şase însoţitori?

— A fost o călătorie foarte lungă, domnule Clayborne.

— Şi ce s-a întâmplat cu primul cuplu?

— Soţii Johnson?

— Da, cu soţii Johnson, confirmă el, pentru a o face să continue. Ce-au păţit?

— A fost o adevărată tragedie.

Presimţise că avea să spună asta.

— Pun prinsoare că aşa a fost. Ce le-ai făcut?

— Nu le-am făcut nimic. S-au îmbolnăvit în tren, şi cred că din cauza a ceva ce-au mâncat. S-au mai îmbolnăvit şi alţi câţiva pasageri, adăugă ea. Soţii Johnson au rămas la Chicago. Sunt sigură că până acum şi-au revenit complet.

— Şi cu al doilea cuplu ce s-a întâmplat? Ce au păţit?

— La soţii Porter te referi? O altă tragedie, recunoscu ea. Şi ei s-au îmbolnăvit. De la peşte, înţelegi.

— Peşte?

— Da, au mâncat tot peşte. Cred că se stricase, şi l-am avertizat pe domnul Porter, dar n-a vrut să mă asculte. L-a mâncat oricum.

— Şi?

— El şi soţia lui au fost daţi jos din tren la St. Louis.

— Peştele stricat poate omorî un om, remarcă el.

Emily dădu din cap cu convingere.

— Pe bietul domn Porter l-a şi omorât.

— Dar doamna Porter?

— I-a acuzat pe toţi pentru boala soţului ei, până şi pe mine. Îţi poţi imagina? Îl prevenisem să nu mănânce peştele, dar el s-a încăpăţânat.

— Atunci, de ce a dat soţia lui vina pe dumneata?

— Pentru că s-au îmbolnăvit soţii Johnson. N-a vrut să creadă că mâncarea era cauza. A crezut că eu îi îmbolnăveam pe toţi. Nu ai motive să te nelinişteşti, domnule. Dacă mănânci peşte, sunt sigură că n-ai să păţeşti nimic.

— A mâncat peşte şi cel de-al treilea cuplu?

Miss Finnegan clătină din cap.

— Nu, dar tot o…

— Tragedie? interveni el.

— Da, tot o tragedie s-a întâmplat şi cu ei. De unde ştii? Ai auzit ce-a păţit domnul Hanes?

— Nu, am ghicit doar. Ce-a păţit Hanes?

— A fost împuşcat.

— Ştiam eu că ai împuşcat pe cineva.

— N-am împuşcat pe nimeni! strigă ea. De ce crezi că aş fi făcut un lucru atât de îngrozitor?

— Pe mine ai încercat să mă împuşti, îi aminti Travis.

— Acela a fost un accident.

Se hotărî să n-o mai contrazică.

— Bine, atunci. Tot accidental l-ai împuşcat şi pe domnul Hanes?

— Nu, nu eu l-am împuşcat. Juca împreună cu un alt om cărţi, şi deodată unul dintre ei – nu mai ţin minte care – l-a acuzat pe celălalt că trişa. S-a iscat o luptă, iar domnul Hanes a fost împuşcat. N-a fost rănit mortal, iar omul celălalt ar fi putut să fie şi el rănit, pentru că trăgeau unul în altul cu pistoalele. Se comportau foarte necivilizat. Mi-am distrus cea mai bună pălărie, când m-am ascuns sub banchetă, împreună cu doamna Hanes, ca să nu ne nimerească vreun glonţ rătăcit.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— Conductorul a pansat braţul domnului Hanes, a oprit trenul lângă Emmerson Point şi i-a lăsat pe el şi pe soţia lui în grija medicului din oraş.

— Şi ai făcut restul drumului singură?

— Da. Aş merge singură şi mai departe, până la Golden Crest, dacă aş şti drumul, Proprietarul hotelului mi-a spus că am nevoie de un ghid, aşa că am căutat unul. Apoi, ţi-ai oferit dumneata serviciile. Ai să mă escortezi, nu-i aşa?

— Bine, te duc.

— O, îţi mulţumesc, domnule Clayborne, şopti ea.

Îi strânse mâna, zâmbind.

— N-o să-ţi pară rău.

— Poţi să-mi spui Travis.

— Foarte bine. Îţi sunt recunoscătoare, Travis, pentru bunătatea de a mă însoţi.

— N-o fac din bunătate, ci din obligaţie, şi cu cât pornim mai repede, cu atât am să scap mai curând de tine.

Emily îşi desprinse mâna dintr-a lui şi se întoarse spre bagaj.

— Dacă nu mi-aş fi amintit că m-am hotărât să nu mai fiu deschisă şi sinceră, ţi-aş spune că te găsesc un om extrem de insolent şi ostil.

— N-ai fost decât deschisă şi sinceră de când ai început să vorbeşti, nu-i aşa?

— Da, dar abia acum mi-am amintit că nu trebuie să mai fiu.

— De data asta nu-ţi voi mai cere să-mi explici nimic, mormăi el. Aşteaptă aici până aduc caii. Şi apropo, Emily, n-ai să-ţi iei pe munte decât doi săculeţi. O'Toole va trebui să vină după ceilalţi. Îi poţi lăsa la hotel. Olsen va avea grijă să nu ţi-i fure nimeni.

— N-am să fac aşa ceva! strigă ea, ca s-o audă; individul acela grosolan ajunsese deja la jumătatea străzii. Îmi iau toate bagajele, mulţumesc foarte mult!

— Ba n-ai să ţi le iei, aşa că n-ai de ce să-mi mulţumeşti.

Emily scrâşni din dinţi, frustrată. Îl privi cum se îndepărta de podişcă, observând că umerii şi şoldurile păreau să i se unduiască la fiecare pas, şi-i găsi mersul

arogant teribil de atrăgător. Era un om frapant, nu încăpea nicio îndoială. Păcat că era atât de nesuferit.

Cu un oftat, se strădui să-şi mute privirea. Era logodită cu O'Toole, îşi reaminti ea, şi nu trebuia să observe cât de atrăgători erau alţi bărbaţi.

Nu ea era pisica vagaboandă a familiei, ci Barbara.

Emily era fata practică şi de nădejde, ca o pereche veche de încălţări comode. Ba nu – în trecut fusese întotdeauna practică şi de nădejde. Acum nu mai era.

Travis tocmai se pregătea să traverseze strada, când îl strigă:

— Travis, ar trebui să te previn, nu sunt deloc vrednică de încredere.

— Nici nu credeam, răspunse el. Şi nici minte n-ai.

Emily zâmbi satisfăcută. Această reacţie îl făcu să se oprească pe *loc.*

— Crezi că nu am minte?

Pe cinstea lui, părea încântată de părerea pe care i-o produsese. Nu-şi dădea seama că i-o spusese ca o insultă?

Nu, nu era o insultă, preciză el. Era purul adevăr.

— Emily?

— Da?

— O'Toole ştie c-o să se însoare cu o nebună?

Capitolul 3

Emily îi purta pică. Privirile ei încruntate şi tăcerea împietrită îl amuzau foarte tare, dar Travis nu îndrăznea să râdă, nici măcar să zâmbească.

Atunci, ar fi ştiut că purtarea ei era distractivă, şi iar i-ar fi făcut capul mare.

Nu-i mai vorbi până când se opriră pentru a-şi odihni caii, la jumătatea după-amiezii.

Cel puţin, acesta era pretextul, iar Emily păruse să-l creadă.

De fapt, Travis făcuse popas ca s-o lase să-şi odihnească posteriorul.

Nu era o călăreaţă prea bună, şi felul cum îi tot sălta fundul în şa, pe lângă expresia chinuită de pe faţă, îl înştiinţa că se chinuia destul de rău.

Biata femeie abia se mai putea ţine pe picioare, când în sfârşit reuşi să coboare de pe cal. Nu voise să-l lase s-o ajute şi nu-i găsea deloc comică expresia exagerat de lezată.

Pentru că parcurseseră o distanţă destul de mare pe cărarea abruptă de munte, aerul era mult mai rece.

Travis aprinse un foc de tabără, ca să se mai încălzească.

Mâncară un prânz frugal, în tăcere, şi tocmai când începea să-şi spună că n-avea să fie o călătorie chiar atât de neplăcută, Emily strică totul.

— Anume ai făcut-o, nu-i aşa, Travis? Recunoaşte şi prezintă-ţi scuzele, şi s-ar putea să te iert.

— N-am făcut-o anume. Trebuia să ridici piciorul drept peste oblâncul şeii, mai ţii minte? Tu ai insistat să călăreşti femeieşte. De unde era să ştiu că n-ai mai făcut-o?

— Doamnele din Sud călăresc femeieşte, anunţă ea.

Travis constată că-i revenea durerea de cap.

— Dar tu nu eşti din Sud, aşa-i? Eşti din Boston.

— Şi ce-are coada vacii cu ştampila primăriei? Doamnele din Sud sunt mai rafinate. Toată lumea ştie asta, motiv pentru care m-am hotărât să fiu sudistă.

Simţea o pulsaţie tot mai dureroasă în tâmple.

— Nu poţi fi sudistă numai fiindcă aşa vrei tu.

— Ba pot. Pot fi tot ce vreau să fiu. Sunt ambiţioasă.

— De ce tocmai sudistă? avu el imprudenţa s-o întrebe.

— Accentul uşor tărăgănat din vorbirea unei doamne

este considerat foarte feminin şi melodios. Am făcut un studiu complet şi te asigur că ştiu ce vorbesc. Cred că mi-am perfecţionat şi accentul. Ai vrea să mă auzi spunând...

— Nu, n-aş vrea. Emily, nu toate doamnele sudiste călăresc femeieşte.

Îl privi atât de încruntată, încât îi păru rău că adusese vorba despre călărie.

— Majoritatea femeilor din sud o fac, spuse ea. Şi simplul fapt că n-am mai călărit niciodată femeieşte nu înseamnă că nu m-aş fi descurcat, dacă nu te amestecai tu. Intenţionat m-ai aruncat pe calul ăla, nu? Aş fi putut să-mi rup gâtul.

Travis n-avea de gând să se recunoască vinovat de nepriceperea ei.

— N-am făcut decât să-ţi dau o mână de ajutor. De unde era să ştiu c-ai să mergi mai departe? Te mai doare umărul?

— Nu, şi-ţi sunt recunoscătoare că mi l-ai masat. Totuşi, acum am rochia plină de praf, mulţumesc foarte mult. Ce-o să creadă Clifford O'Toole despre mine?

— Porţi o pereche de mănuşi cu o gaură mare de glonţ. Probabil că pe-asta o s-o observe mai întâi. Şi-n plus, te iubeşte, aşa că nu va conta cum arăţi.

Emily muşcă dintr-un măr, înainte de a se hotărî să-l lămurească.

— Nu mă iubeşte. Cum ar putea? Nu ne-am întâlnit niciodată.

Travis închise ochii. Conversaţia cu Emily se dovedea la fel de dificilă ca o încercare de a câştiga o discuţie cu fratele său Cole.

N-avea nicio speranţă.

— Ai să te măriţi cu un bărbat pe care nu l-ai văzut niciodată? Nu ţi se pare cam ciudat?

— Nu prea. Ai mai auzit de mirese comandate prin poştă, nu?

— Eşti una din-alea?

— Oarecum, se fofilă ea; mândria o împiedica să recunoască. Domnul O'Toole şi cu mine am corespondat, şi cred că am ajuns să-l cunosc destul de bine. E un scriitor elocvent. Şi mai e şi poet.

— Ţi-a scris poezii? întrebă Travis cu un zâmbet.

Bărbia ei se ridică sfidător.

— De ce te amuză asta?

— Pare cam… fătălău.

— Te asigur că nu e. Scrie poezii foarte frumoase. Ai de gând să nu te mai hlizeşti la mine? Sunt frumoase, şi mi-am dat seama clar că e un om foarte inteligent. Dacă nu mă crezi, n-ai decât să-i citeşti scrisorile. Le am pe toate trei într-un săculeţ. Să ţi le aduc?

— Nu vreau să-i citesc scrisorile. Încă nu mi-ai explicat de ce eşti hotărâtă să te măriţi cu un străin.

— Am încercat să mă mărit cu un cunoscut, şi ai văzut ce-a ieşit.

— Ai luat hotărârea asta după ce ai fost păcălită, aşa e?

— Să zicem doar că a fost ultima dezamăgire pe care aveam s-o sufăr.

— Chiar aşa? remarcă el, întrebându-se cum avea să prevină viitoarele dezamăgiri.

Emily păru să-i citească gândurile.

— Am stat trează în toată noaptea aceea… noaptea nunţii mele, spuse ea.

— Plângând?

— Nu. N-am plâns. Toată noaptea m-am 9ândit la situaţia mea şi, în cele din urmă, am urzit un plan care cred că va schimba totul. Întotdeauna am fost deschisă şi cinstită. Ei bine, n-am să mai fiu, mulţumesc foarte mult,

— Şi-atunci, cum se face că eşti cinstită cu mine?

Emily ridică din umeri,

— N-ar trebui să fiu, cred. Totuşi, după ziua de azi n-

am să te mai văd niciodată – cel puţin, nu cred c-am să te mai văd – aşa că nu contează dacă ştii că sunt o mincinoasă, Nimeni altul nu va mai şti.

— Încercând să fii altceva decât eşti nu vei face decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Emily nu era de aceeaşi părere.

— Am fost cea care sunt şi nu mi-a folosit la nimic, iar după ce am înţeles asta, am hotărât să mă reinventez. Mă săturasem să tot muncesc pe brânci şi să fiu atât de plicticos de practică tot timpul.

— Exagerezi, asta-i tot.

Şi eşti nebună, adăugă Travis în sinea lui

— Ai fost rănită în amorul propriu, dar o să-ţi treacă.

Atitudinea lui cavalerească o irita.

— Ştiu prea bine ce fac, iar amorul propriu nu are nimic de-a face cu decizia mea. N-am ajuns nicăieri cu munca grea. Să-ţi dau un exemplu?

Nu-i aşteptă răspunsul, continuând imediat:

— Randolph studia ca să devină bancher. Tocmai îşi începea ultimul an la universitate, când ne-am logodit oficial. Studiile îi erau dificile şi, din cauza notelor mici, se temea că-l vor da afară. I-am spus că dacă n-ar accepta toate invitaţiile în societate pe care le primeşte, i-ar rămâne mai mult timp pentru studiu, dar n-a vrut să mă asculte. Mi-a cerut să-l ajut la cercetări şi, fiindcă eram atât de fraieră şi voiam să-i fac plăcere, am ajuns să-i scriu mai multe lucrări lungi. Trebuia să le întrebuinţeze ca ghid de studiu, dar mai târziu am aflat că şi-a scris numele pe prima pagină şi le-a predat profesorilor. A fost o faptă necinstită, desigur, şi ştii ce pedeapsă a primit? Laude pentru munca din ultimul an, şi angajarea la una dintre cele mai prestigioase bănci din Boston. A început cu un salariu impresionant, şi atunci i s-a trezit surorii mele interesul pentru el. O ironie, nu-i aşa? Dacă nu l-aş fi ajutat, nu ajungea într-o funcţie atât de bună, iar sora mea l-ar fi lăsat

în pace. Dar am învăţat din greşelile mele, motiv pentru care am să mă înţeleg bine cu domnul O'Toole. Randolph şi-a încălcat toate promisiunile pe care mi le-a făcut, iar pe domnul O'Toole n-am să-l las niciodată să-şi calce cuvântul.

— Şi cum ai să-l opreşti?

Îi ignoră întrebarea.

— N-o fi el la fel de bogat ca Randolph, dar nici mult mai sărac nu e, şi locuieşte în ţinutul ăsta frumos, sălbatic şi neîmblânzit, iar asta-l face să fie atrăgător pentru mine. Nu suportam viaţa la oraş. N-am putut să mă adaptez niciodată. Ştiu că nu înţelegi, pentru că tu ai trăit aici toată viaţa, dar aveam senzaţia că mă sufocam. Aerul este murdar, străzile sunt aglomerate şi, oriunde te uiţi, se înalţă clădiri atât de mari încât nici nu poţi vedea cerul.

— Nu voiai să locuieşti la Boston, cu Randolph?

— Mi-a promis că ne vom muta în vest, la un an după căsătorie. Tata a fost îngrozit. Considera că salariul gras al lui Randolph de la bancă era mult mai important decât problemele mele cu sufocarea.

— Banii nu sunt chiar atât de importanţi. Îmi mai amintesc cum era viaţa la New York.

Ochii ei se dilatară de mirare.

— Ai locuit în Est?

— Până la vârsta de zece-unsprezece ani.

— Şi de ce te-ai mutat?

N-avea de gând să-i răspundă decât la această întrebare, spunându-i foarte puţin despre trecutul lui, dar Emily avea o conversaţie atât de uşoară şi plăcută, încât se lăsă dus de val şi-i spuse mult mai multe decât intenţionase.

O jumătate de oră îi tot vorbi despre fraţii lui, despre sora lui şi soţul ei, şi despre Mama Rose. Emily părea fascinată de familia lui, şi zâmbi când Travis menţionă că avea să devină avocat. Putu să jure că i se iviseră lacrimi în ochi când îi spuse că Mama Rose era în sfârşit acasă.

— Ai mare noroc cu o familie atât de iubitoare.

Travis dădu din cap.

— Dar tu?

— Eu am şapte surori. Sper ca într-o zi unele dintre ele să ne viziteze. Domnul O'Toole are o casă mare, cu scară arcuită. Mi-a descris-o într-una dintre scrisori.

Pe Travis nu-l interesa casa domnului O'Toole.

— O să-ţi pară rău dacă te măriţi cu un bărbat pe care nu-l iubeşti.

Emily nu avu nicio reacţie. O văzu cum, îşi răsfira părul cu degetele. Nu conta cât de mult şi-l ciufulea, buclele îi reveneau în jurul feţei. Putea fi foarte fermecătoare, nici vorbă. Şi mai era şi uluitor de feminină, iar dac-ar fi putut învăţa să fie doar o idee mai puţin nebună, ar fi fost perfectă.

Se hotărî să i-o spună.

— Ştii care e problema ta?

— Da, ştiu. Ar fi trebuit să învăţ de la sora mea. Barbara n-are nicio celulă practică, în tot trupul. Şi nici minte n-are. Şi se mai preface şi neajutorată, şi se pricepe de minune să flirteze.

— Niciun om nu-şi doreşte o femeie neajutorată, dar una practică e foarte de folos pe-aici.

Se ridică înainte ca Emily să-l contrazică iar, îşi destinse muşchii gâtului, răsucindu-şi umerii, şi începu să adune pietre pentru a stinge focul.

Spre surprinderea lui, Emily începu să-l ajute. Terminară în câteva minute, şi dintr-o dată Travis fu nerăbdător să plece.

Pierduse prea mult timp vorbind despre sine şi familia lui. Nu înţelegea de ce-i spusese atât de multe, pentru că nu-i stătea în fire să le dezvăluie străinilor lucruri personale.

Totuşi, pe Emily n-o vedea ca pe o străină. Era... altfel. Nu putea spune ce anume îl atrăgea la ea, dar îl afecta, şi într-un mod atât de straniu, încât toate instinctele

îl avertizau să păstreze distanţa.

Trupul lui, însă, era de altă părere. Avusese deja câteva fantezii în care făcea dragoste cu ea. Încercase să şi-o imagineze fără haine, ceea ce-i ceruse un oarecare efort, întrucât era acoperită de la gât până-n vârfurile picioarelor.

Presimţea că ar fi arătat spectaculos. Felul cum îi stătea corsajul rochiei, cum i se strângea în talie şi-i cuprindea şoldurile înguste, toate sugerau că era bine făcută şi nu l-ar fi dezamăgit. Avea toate curbele la locurile lor.

Şi totuşi, de la gând până la faptă calea era lungă. N-avea de gând să se lase în voia imboldurilor, dar nu se simţea deloc rău închipuindu-şi-o.

Era o femeie senzuală, iar lui Travis îi plăceau femeile arătoase la fel ca oricărui alt bărbat care trăia în sălbăticie.

Nu, nu-l preocupa atracţia fizică pe care i-o inspira. Îi putea face faţă foarte uşor. Ceea ce-l deranja era faptul că începea efectiv să se simtă bine în compania ei, deşi nu putea înţelege de ce-i plăcea să fie cu o femeie care avea idei atât de ciudate. Emily îl făcea să zâmbească, dar numai datorită năstruşniciilor pe care le spunea.

Îi plăcea s-o privească.

Nu era nimic anormal în asta. Anormal ar fi fost să nu se uite la ea. Era un bărbat sănătos, cu înclinaţii fireşti, iar ea arăta cu fiecare minut tot mai drăguţă. Asta nu însemna că se îndrăgostise.

După ce-şi analiză situaţia, se simţi mai bine. Încetă şi să se mai încrunte. O privi cum îi dădu calului cotorul de măr, deşi nu era decât un gest normal şi practic, şi se întrebă dacă avea idee cât de dificil avea să-i fie să se prefacă în continuare neajutorată faţă de Clifford O'Toole.

Aşteptă lângă cai în timp ce Emily se duse la pârâu să se spele. Când o văzu revenind spre el în fugă, simţi un nod ciudat în gât.

Avea obrajii îmbujoraţi de la apa rece de munte şi zâmbea de plăcere. Se gândi s-o sărute atunci, pe loc, şi avu nevoie de un mare efort ca să-şi ţină mâinile acasă.

— Sunt gata de plecare, Travis.

Dintr-o dată, Travis redeveni pragmatic.

— Era şi timpul. Am pierdut aproape două ore aici.

— N-a fost timp irosit. A fost… plăcut.

Ridică din umeri.

— Vrei să te ajut să încaleci?

— Şi să mă arunci iar peste cal? N-aş crede.

Emily ţopăi în loc câteva clipe, încercând să-şi ridice piciorul în scară, şi tocmai când Travis se pregătea să-i ofere ajutorul, reuşi să încalece singură. Îi zâmbi triumfător. Nu durase atât de mult.

— O femeie neputincioasă ar fi cerut ajutor, remarcă el.

Zâmbind, sări la rândul lui în şa. Pesemne era nebun, căci începea s-o placă într-adevăr pe miss Emily Finnegan.

Capitolul 4

Travis se albi la faţă, clipi din ochi, apoi privi din nou. Zâmbetul cel hidos era tot acolo. Se uită neîncrezător cum Jack îi oferi braţul lui Emily. Fata îşi petrecu imediat braţul printr-al lui şi porni cu el spre casă, zâmbindu-i lui Travis.

Acesta nu se credea în stare să mai suporte multă vreme. Tresări când nepotrivita pereche ajunse lângă el, şi o auzi pe Emily turuind în cea mai oribilă imitaţie a accentului tărăgănat sudist pe care o auzise vreodată.

— Declar, Jack, că eşti un adevărat gentleman.

— Probabil crede că trebuie să intre în apă, spuse Emily. Nu e nevoie, nu-i aşa?

Îi distinse îngrijorarea în voce.

— Nu, nu trebuie, o asigură el. Pe-aici nu putem trece.

Piciorul i se atingea de al ei. Emily observase, desigur, dar deşi s-ar fi putut îndepărta, n-o făcu. Îi plăcea să fie în apropierea lui. O făcea să se simtă în siguranţă – dar o şi neliniştea. Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea? Părea să nu-şi mai înţeleagă propriile gânduri.

— Pe-aici nu putem trece, îi repetă ea cuvintele, în timp ce bătea calul pe gât, într-o încercare de a-l calma. Şi acum, ce facem?

— Călătoria ta până la Golden Crest tocmai s-a prelungit cu două zile, poate trei.

Emily abia reuşi să nu scoată o exclamaţie de uşurare.

Cu siguranţă, era o reacţie ciudată la faptul că nu trebuia să-l cunoască pe domnul O'Toole şi să se mărite cu el timp de încă două zile cel puţin. O asemenea veste ar fi trebuit s-o dezamăgească, nu?

Atunci, de ce avea senzaţia că tocmai se amânase data execuţiei?

— Am picioarele reci, şopti ea.

— Ce-ai spus?

Emily clătină din cap.

— Nimic important.

Doar nu era să-i spună adevărul. Nu voia nici să-l privească, fiindcă era sigură că i s-ar fi citit uşurarea în ochi. Travis o considera deja nebună pentru că voia să se mărite cu un om complet necunoscut şi, pe cinstea ei, începea să creadă că putea avea dreptate.

Poate că nu avea decât nevricalele tipice dinainte de nuntă.

Unele mirese le aveau, nu? Da, sigur că aşa era, şi nu trebuia decât să citească din nou scrisorile domnului O'Toole.

Cu siguranţă, atunci s-ar fi simţit mai bine. Omul cu care avea să se mărite îşi deschisese sufletul în scrisori şi-i

dovedise fără umbră de îndoială că era sensibil şi iubitor, şi avea s-o iubească şi s-o preţuiască până când moartea îi va despărţi. Ce-şi putea dori mai mult de la un soţ?

Iubire, recunoscu ea cu inima strânsă. Voia să-l iubească la fel de mult cum afirma el că o iubea deja.

— Sper că n-o să ţi se facă rău acum, Emily.

— Nu, mie nu mi se face rău niciodată. De ce?

— Eşti îngrozitor de palidă.

— Sunt doar dezamăgită, minţi ea. Cred că şi tu eşti dezamăgit. Se pare că trebuie să mă mai suporţi încă două zile. Te deranjează?

— Nu. De ce eşti atât de nerăbdătoare să ajungi la Golden Crest?

— E firesc să fiu, nu?

— L-ai iubit pe Randolph?

Întrebarea o surprinse.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la Randolph?

Travis ridică din umeri.

— L-ai iubit?

— Poate.

— Ce fel de răspuns e ăsta? Îţi plăcea felul cum te săruta?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu se cuvine să-mi pui întrebări atât de personale. O să plouă curând, nu?

— Într-adevăr. Răspunde-mi la întrebare. Emily oftă sonor, ca să-l înştiinţeze că o enerva, apoi consimţi în sfârşit.

— Nu-mi plăcea, dar nici nu-mi displăcea. Cred că mă săruta normal.

Travis râse.

— Ce-am spus atât de amuzant?

Nu-i explică. Totuşi, răspunsul ei îl bucurase. Nu-i plăcuse ca bunul Randolph s-o atingă, chiar dacă sărutările lui fuseseră doar „normale”.

— Unde-o să stăm la noapte? întrebă ea, încercând

să-i distragă gândul de la alte întrebări personale.

— Va trebui să ne întoarcem vreo două mile şi să ne oprim la popasul lui Henry Billings. Mâncarea e rea, dar paturile sunt curate şi uscate, şi dacă ne grăbim, ar trebui să ajungem acolo înainte de a începe ploaia. La ce le uiţi, Emily?

— La ochii tăi, izbucni, ea, roşind pentru că o surprinsese asupra faptului. Sunt foarte verzi. Nu te tachinau fraţii tăi, când erai mic?

— De ce să mă tachineze, din cauza culorii ochilor?

— Nu, ci pentru…

Îşi dădu seama ce voia să spună, iar obrajii i se învăpăiară de ruşine. Dumnezeule din ceruri, fusese cât pe ce să-l întrebe dacă nu-l tachinaseră fiindcă era atât de perfect. N-ar mai fi avut trai cu el dacă spunea una ca asta, şi tot restul drumului ar fi fost plin de comentarii jignitoare.

Observase deja că avea tendinţa să fie arogant.

— În legătură cu ce să mă tachineze? repetă el.

Îl privi cu ochi mari, în timp ce încerca să inventeze un răspuns credibil.

— Cu faptul că eşti înalt.

Travis făcu o mutră exasperată.

— Nu eram înalt când eram mic. Eram scund. Toţi copiii sunt scunzi.

— Dac-ai să vorbeşti pe tonul ăsta condescendent şi la tribunal, vei fi un avocat jalnic. Nu-i decât o sugestie, adăugă ea, văzându-l că se încrunta.

— Emily, dacă te mai uiţi aşa la mine, îmi va veni ideea că vrei să te sărut.

— Nu vreau.

— Atunci, nu te mai zgâi la gura mea.

— Şi la ce-ai vrea să mă zgâiesc, Travis?

— La apă, se răsti el. Uită-te la apă cât pofteşti. Sigur nu vrei să te sărut?

Conversaţia avea efecte stranii asupra ei. Nu mai

putea să respire. Ştia că-l provoca pe dracul, dar nu-şi putea lua ochii de la el. N-o interesa deloc să se uite la apă; voia să se uite la el în continuare. Ce se întâmpla cu ea?

— Probabil nu s-ar cuveni să mă săruţi. În curând am să mă mărit.

— Nu trebuie să te măriţi cu un străin, Emily.

— Ce-ţi pasă ţie cu cine mă mărit?

Nu avea ce să-i răspundă.

— Mă deranjează când cineva face prostii.

— Vrei să zici că sunt proastă?

— Dacă-i să mă iau după ce vrei să faci..

Capitolul 5

Niciunul dintre ei nu mai scoase o vorbă până când ajunseră la popasul lui Billings. Henry le ieşi în întâmpinare, din cabana rectangulară de bârnă.

Era un om între două vârste, chel ca un bolovan şi cam la fel de vorbăreţ. O salută pe Emily – sau, cel puţin, aşa avu ea impresia – cu un mormăit din care nu se distingea mare lucru. Nici nu se uită la ea. Îi făcu semn să-l urmeze în cabană şi-i arătă o uşă închisă, semn că acolo avea să se culce.

Camera principală era plină cu paturi suprapuse, aliniate pe lângă pereţi.

În mijloc stătea o masă lungă de lemne, cu bănci de o parte şi de alta, lângă o sobă pântecoasă.

După cum se comporta Travis, părea că el şi Henry erau buni prieteni. În timpul cinei, îi spuse toate noutăţile. Emily nu scoase o vorbă. Stătea la masă lângă Travis, încercând să mănânce supa urât mirositoare care-i fusese oferită.

Dar nu putea lua nicio înghiţitură şi, întrucât hangiul

nu-i dădea nicio atenţie, mâncă în schimb pâinea neagră şi laptele de capră, lăsând supa în farfurie.

Se scuză imediat ce termină dar, când ajunse la uşa dormitorului, se întoarse spre Travis.

— Vom ajunge la Golden Crest mâine?

Travis clătină din cap.

— Nu, poimâine. Mâine noapte vom sta la John şi Millie Perkins. Au camere de închiriat.

Emily le ură amândurora noapte bună şi se duse la culcare. Travis n-o mai văzu până a doua zi dimineaţa, când ieşi cu săculeţul în mână. Purta o rochie roz, cu un pulovăr de aceeaşi culoare.

Culoarea îi stătea bine şi, la dracu, devenea din ce în ce mai drăguţă.

Travis ardea de dorinţă s-o sărute. În schimb, se încruntă şi-şi jură în sinea lui să nu se mai apropie de ea. Avea să discute numai lucruri impersonale, oricât de mult îl provoca.

În ziua aceea, călătoria fu extrem de plăcută. Se vedea clar că nici lui Emily nu-i ardea de conversaţii, aşa că discutară numai subiecte de natură filosofică.

Mărturisi că era o cititoare avidă. Travis îi sugeră să citească „Republica”.

— Este vorba despre justiţie, îi explică el. Cred c-o să-ţi placă. Mama Rose mi-a dăruit un exemplar cu scoarţe de piele, şi un jurnal, şi sunt lucrurile mele cele mai de preţ.

— De ce ţi-a dat un jurnal?

— Mi-a spus că vrea să notez în el toate cazurile în care voi pleda. Când voi fi gata să ies la pensie, vrea să pot ţine „Republica într-o mână şi jurnalul cu experienţele mele de avocat în cealaltă. Nădăjduieşte ca amândouă să stea în echilibru.

— Ca balanţa justiţiei, şopti Emily, impresionată de înţelepciunea mamei lui Travis.

Începu să-l întrebe despre opera lui Platon, şi

discutară despre justiţie şi drept până spre seară. Lui Travis îi plăcea mult să vorbească în contradictoriu cu ea – atât de mult, încât îi păru rău când convorbirea luă sfârşit.

Era vina lui. Făcuse greşeala să treacă din nou la problemele personale.

— Eşti contradictorie, Emily. Se vede clar că eşti bine educată, şi ştiu că eşti isteaţă…

— Dar…?

— Dar faci un lucru deloc isteţ. Ba chiar, e cea mai mare prostie.

Felul direct cum i-o spuse o irită din nou.

— Nu cred că ţi-am cerut opinia.

— Ai s-o auzi oricum, replică el. Tocmai mi-ai ţinut o pledoarie pasionată despre cinste şi justiţie, şi nu se poate să nu-ţi dai seama că înşelătoria pe care o pregăteşti pentru mirele tău e de-a dreptul necinstită.

Era începutul unei controverse care dură până ajunseră în curtea din spatele casei soţilor Perkins.

Vorbi mai mult Travis. Îi prezentă cel puţin douăzeci de motive ca să nu se mărite cu O'Toole, dar bănuia că ultimul era cel mai convingător din toate.

— Nu vei putea continua la nesfârşit cu prefăcătoria de a fi o floricică delicată care are nevoie de cocoloşeală, Emily.

— Fir-ar să fie, *sunt* delicată!

Travis pufni neîncrezător.

— Eşti la fel de fragilă ca un urs grizzly.

— Dacă insultele sunt singurele tale argumente, Dumnezeu să-i păzească pe clienţii tăi.

Descălecând, Travis veni lângă calul lui Emily şi o ajută să coboare.

Îşi ţinu mâinile pe talia ei mai mult timp decât era necesar.

— De unde ştii? N-ai fost niciodată însurat, nu-i aşa?

— N-are nicio importanţă.

— A flirta e cinstit?

Întrebarea ei îl luă pe nepregătite şi nevoit să se gândească înainte de a răspunde.

— Uneori, e cinstit. Flirtul face parte din ritualul de curtare, dar personal cred că e cinstit numai atunci când o femeie flirtează cu bărbatul pe care l-a luat în cătare.

— „L-a luat în cătare”? Vrei să zici că ar trebui să flirteze numai cu cel cu care s-a hotărât deja să se mărite?

— Exact asta vreau să spun.

— Dar e ridicol! Flirtul este primul pas dintr-un lung proces de a găsi bărbatul sau femeia potrivită. Să ştii că şi bărbaţii flirtează. Numai că ei n-o fac la fel ca femeile.

— Aşa e.

Discuţiile cu el în contradictoriu se dovedeau din ce în ce mai exasperante.

— Totul e un joc, nu-i aşa, între bărbaţi şi femei. Şi e un joc inofensiv. În plus, bărbaţilor te plac femeile care flirtează cu ei, adăugă ea, amintindu-şi cum îi putuse Barbara cuceri pe toţi bărbaţii prezenţi la petreceri, făcându-i să roiască în jurul ei de parcă ar fi fost regina albinelor

— Ba nu ne plac deloc femeile care flirtează cu noi, insistă Travis. Suntem mult mai inteligenţi decât ne credeţi voi, şi la fel suntem de siguri că nu ne place să fim manipulaţi.

— Nu e nevoie să-mi vorbeşti pe tonul ăsta superior. Te-am ascultat cu răbdare în timp ce-ţi argumentai poziţia, o oră încheiată, şi niciun moment nu te-am tratat cu dispreţ. Acum e rândul meu. Îmi pare foarte rău că nu te pot convinge.

— De ce anume să mă convingi?

Emily ştia că încerca intenţionat s-o provoace şi refuză să coopereze. Îi privi nasturii cămăşii, pentru ca zâmbetul lui să nu-i distragă atenţia, şi spuse:

— Dacă împrejurările ar fi favorabile, ţi-aş dovedi

chiar în clipa asta că o floricică delicată beneficiază de mai multă atenţie decât una practică.

— Chiar crezi că o muieruşcă neajutorată care-şi fâlfâie genele şi-i soarbe bărbatului fiecare cuvânt va beneficia de atenţia lui deplină?

— Da.

— Eşti nebună de legat.

Emily îi ignoră cuvintele.

— Am studiat în profunzime subiectul, Travis.

— Ce anume ar face ca împrejurările să fie favorabile? întrebă el, revenind la remarca ei dinainte.

— Oraşul Boston.

Arătând cu mâna spre casa soţilor Perkins, Emily continuă:

— N-am de gând să atrag atenţia asupra mea în faţa unor străini, fiindcă ar fi o prostie, poate chiar o primejdie. Bărbaţii din Boston sunt mai rafinaţi şi ştiu cum să se poarte ca nişte gentlemeni în compania doamnelor. În fond, există anumite reguli, iar ei le respectă. Nu pot spune acelaşi lucru despre bărbaţii care trăiesc aici, pentru că nu cunosc niciunul.

— Cei mai mulţi bărbaţi de-aici sunt gentlemeni, dar mai există şi unii care n-ar ezita să se repeadă la tine. După cum văd eu lucrurile, faptul că te escortez înseamnă că răspund de siguranţa ta, şi nu-mi convine să mă iau la bătaie cu cineva numai fiindcă tu faci prostii. Mai mult, ne pregătim să mâncăm, iar pe urmă nu vreau să trebuiască să împuşc pe nimeni. Face rău la digestie.

Era un lucru atât de scandalos, încât Emily făcu un efort să nu râdă.

— Indigestia e singura cauză pentru care nu vrei să împuşti pe cineva?

— Aproape.

— Nu te cred. Mă tachinezi, iar un gentleman n-ar face niciodată aşa ceva.

— Haide, Emily, am mai discutat asta. Ştiu bine că ţi-am spus că nu sunt un gentleman. De fapt, ar trebui să fii recunoscătoare că eu sunt însoţitorul tău.

Acest comentariu o surprinse atât de mult, încât nu se osteni să-l respingă când Travis îi cuprinse talia cu braţele.

— Chiar aşa? Şi de ce să fiu recunoscătoare?

— Pentru că, dacă nu te-aş însoţi, probabil aş fi unul dintre cei care s-ar repezi la tine.

Emily găsi că era un lucru fermecător. Nu vorbea serios. Clătină din cap, pentru a-i da de înţeles că nu era chiar atât de naivă, apoi izbucni în râs. Se opri când observă că Travis nici măcar nu zâmbea.

— Ştim amândoi că nu vorbeşti serios. Nu mă mai chinui. Doar n-ai…

— Şi nici n-ar fi nevoie să flirtezi cu mine.

— N-aş dori, recunoscu ea. De ce mă ţii în braţe?

— Mi-e mai uşor aşa.

— Să ce?

Încet, Tracey îşi înclină capul spre ea.

— Să te sărut.

Exclamaţia ei şoptită fu înăbuşită de gura lui. Îşi strecură limba înăuntru, pentru a-i explora în voie dulceaţa. Emily îl cuprinse cu braţele pe după gât, rezemându-se de el. Ultimul gând care-i mai trecu prin minte fu acela că trebuia să insiste să-i dea drumul imediat ce termina să-l sărute şi ea.

Acum nu mai conta decât Travis. Îi simţea muşchii tari sub degete şi era copleşită de puterea lui, dar în acelaşi timp Travis era şi incredibil de blând. Îi plăcea şi mirosul lui masculin. Avea efecte nebuneşti asupra inimii ei. Şi-o simţea bătând nebuneşte.

Doamne, da’ bine mai ştia să sărute!

Travis nu înţelegea de ce simţise dintr-o dată nevoia de a o săruta, dar imediat ce-i venise ideea, nu mai putuse să şi-o alunge. Dar n-avea de gând să se lase dominat de

pasiune şi, imediat ce-i trecu prin minte gândul de a deveni mai agresiv, se retrase.

Dumnezeule, seducătoare mai era!

Emily avea pe faţă o expresie buimacă, dar îşi veni în fire repede.

— Doar nu poţi să mă săruţi oricând ţi se năzare!

Pentru a-i dovedi contrariul, Travis o sărută din nou. Când îşi înălţă capul, Emily lăsă să-i scape un mic oftat de plăcere.

— Ăsta a fost ultimul sărut pe care ai să-l capeţi de la mine, declară ea, gemând în sinea ei când îşi auzi tremurul din voce. Vorbesc serios. Nu trebuie să mă mai săruţi niciodată.

Şi se încruntă, ca să-i arate cât de serios vorbea.

— Ai participat de bunăvoie, replică el. Sau ceea ce-am simţit în gură nu era limba ta?

Cât ai clipi, Emily se înroşi ca focul.

— Eram doar politicoasă.

Travis izbucni în râs.

— Mare figură mai eşti, Miss Emily Finnegan. Dacă m-ar bate gândul însurătorii, l-aş pune pe fugă pe bunul Randolph.

Emily ştia că era ceva în neregulă cu remarca lui, dar avu nevoie de un minut încheiat ca să-şi dea seama ce anume.

— Clifford O’Toole, spuse ea. Randolph e cel care s-a însurat cu sora mea.

— A, da, aşa e. Individul care te-a lăsat cu buzele umflate.

— Trebuie neapărat să foloseşti asemenea expresii?

— Nu e cazul să fii ofuscată.

Deşi se aflau la distanţă de hambar, Travis auzi scârţâitul uşii şi se apropie instinctiv de Emily, ca să poată trece în faţa ei dacă era nevoie. Nu considera că era peste măsură de prudent, căci învăţase din experienţă că unii

dintre oamenii care vizitau pensiunea soţilor Perkins trăiau ca animalele, în munţi.

Şi formau un grup necivilizat şi grosolan, care nu respecta niciun fel de legi.

Se relaxă imediat ce-l văzu pe omul care venea spre ei. Era Jack Hanrahan, numit de toată lumea Jack Chiorul, din motive evidente. Arăta înspăimântător, cu un păr castaniu lung şi lăţos, pe care nu şi-l mai spălase de ani de zile, şi o expresie mereu încruntată, destul de ostilă pentru a face pe oricine să creadă că era gata să sfâşie pe toată lumea. Mai era şi deosebit de fudul pentru felul cum arăta şi nu se ostenea să-şi acopere ochiul lipsă, considerând că aşa ar fi arătat ca un păMpălău.

De fiecare dată când se uita la Jack, Travis pălea în sinea lui. Alţi oameni nu erau la fel de reţinuţi. Îl lăsau pe Jack să le vadă reacţia, ceea ce, potrivit bătrânului Perkins, îl făcea pe Jack să se fudulească şi mai mult. Îi plăcea la nebunie să terorizeze oamenii.

Dintr-o dată, lui Travis îi veni o idee genială pentru a o face pe Emily să-şi vină în fire şi să-şi dea seama cât de smintite erau concepţiile ei despre bărbaţi.

— S-ar putea să ai o şansă de a mi-o dovedi, îi spuse el.

— Şi anume?

Emily încercă să vadă la ce se uita Travis, dar acesta îi puse mâinile pe umeri, nelăsând-o să se mişte.

— Chiar vrei să-mi arăţi cât de folositor e să faci pe neputincioasa în faţa unui bărbat?

— Da, dacă aş putea. Am studiat în profunzime subiectul şi te asigur că ştiu despre ce vorbesc.

— Mda, mda. L-ai studiat. Ce-ar fi să-mi dovedeşti cu primul bărbat pe care-l vezi?

— Nu mă crezi în stare, aşa-i? Ei bine, Travis, află că pot!

— Eşti chiar atât de sigură?

— Da, dar numai fiindcă am văzut-o de nenumărate ori. Sora mea Barbara îi făcea pe toţi bărbaţii dintr-o sală de bal ţopăie-n jurul ei ca un roi de purici – uite-aşa! Arătă ea, pocnindu-şi degetele.

Comparaţia dintre Barbara şi un câine îl făcu pe Travis să râdă.

— Dumnezeu să-l apere pe soţul tău, dacă va greşi vreodată ceva. E clar că te pricepi să porţi pică.

— Şi asta ce-ar vrea să însemne?

— Nu contează.

Se umflă în pene de satisfacţie la gândul victoriei binemeritate pentru toţi bărbaţii din lume pe care o pregătea.

— Vrei să punem rămăşag care va fi deznodământul, ca să fie mai interesant?

Deşi nu se cuvenea ca o domnişoară binecrescută să parieze, Emily era atât de sigură că avea să câştige, încât nu putu rezista ispitei. Desigur, nu exersase prea mult să ia minţile unui bărbat făcând pe neajutorata sau pe sfioasa, dar le observase pe doamnele din tren care flirtau fără ruşine cu mai mulţi bărbaţi şi o mai văzuse şi pe marea maestră Barbara, aşa că era absolut convinsă de victorie.

— Pe cât vrei să punem prinsoare?

— Pe un dolar.

— Hai pe cinci, să fie mai interesant!

— Pe cinci să fie, se învoi Travis.

— Vreau să ştii că n-aş accepta asta, dacă aş considera că domnul căruia-i voi acorda atenţie va fi în cele din urmă lezat, dar ceea ce voi face e inofensiv. Nu eşti de acord?

Gândul la Jack Hanrahan lezat îl făcu pe Travis să râdă în hohote.

— Da, e inofensiv. Deci, ţinem prinsoarea?

— Cu condiţia să nu fie periculos, se grăbi Emily să precizeze.

— Nu voi lăsa eu să devină periculos.

— Care sunt regulile?

— Nicio regulă. Doar o limită de timp. Zece minute îţi ajung ca să-l năuceşti, sau ai nevoie de mai mult?

— Zece minute e perfect. Sigur nu vrei să stabileşti şi alte reguli? N-aş vrea să mă acuzi că nu joc cinstit.

— Nicio altă regulă, insistă Travis. Flirtează doar cu primul bărbat pe care ai să-l vezi, îi mai spuse el, înainte de a o întoarce încet în loc.

O auzi cum îşi trăgea respiraţia şi fu cam surprins că nu ţipă. Emily făcu un pas înapoi, spre el.

— Vrei să flirtez cu… el?

— Se numeşte Jack Hanrahan şi e primul bărbat pe care l-ai văzut după ce-am pus prinsoarea, nu?

— Da, dar…

Umerii i se lipiră de pieptul lui. Travis se aplecă, şoptindu-i tărăgănat la ureche:

— Am precizat, întâmplător, că Jack nu poate suferi femeile?

Emily închise ochii.

— Nu. E periculos?

— Nu ţi-ar face niciun rău, şi nici altei femei, dar fii sigură că nici frumos n-o să se poarte cu tine. Oamenii spun că are personalitatea unui şarpe cu clopoţei, dar cred că aşa ceva e o insultă pentru şerpi. Ei sunt mult mai drăgălaşi. Vrei să te recunoşti învinsă acum şi-mi dai cei cinci dolari, ca să terminăm mai repede?

Combinaţia de aroganţă şi veselie din tonul lui o făcu să se hotărască. Îşi îndreptă umerii îndârjită.

Orice-ar fi fost, avea să-l facă pe individul care arăta ca un barbar să-i soarbă fiecare cuvânt.

— Va fi cea mai interesantă provocare a mea, anunţă ea. Stai aici, Travis, şi priveşte.

— O clipă. Cum voi şti că ai câştigat? întrebă el, fără să-şi poată stăpâni un nou chicotit, căci posibilitatea ca Jack

să fie cucerit de o femeie era de-a dreptul hilară.

— Ai încredere-n mine. Ai să ştii când am câştigat.

Îşi potrivi poalele fustei, îşi îndreptă gulerul bluzei, apoi trase adânc aer în piept, rugându-se s-o ajute Dumnezeu.

Travis continuă să zâmbească, în timp ce o privea cum îşi târa picioarele spre prada ei. Ştia că avea motive să fie îngrijorată. Jack arăta ca un urs flămând care tocmai a ieşit din bârlog. De obicei la fel şi mirosea, iar Travis nu putu să nu-şi spună că Emily era într-adevăr curajoasă încercând să-l seducă. Mai era şi nechibzuită, şi încăpăţânată, desigur, pentru că refuza să recunoască faptul că bărbaţii erau prea inteligenţi ca să se lase păcăliţi de a femeie neputincioasă.

— Neapărat să faci chestia aia cu ochii, Emily! strigă el, chipurile ca s-o ajute.

Emily întoarse capul.

— Care chestie?

— Aia cu usturimea, pe care-ai făcut-o în Pritchard. Lui Jack o să-i placă la nebunie.

Nu era deloc amuzată. Se răsuci în loc şi porni grăbită spre bărbatul pe care era hotărâtă să-l îmblânzească. Când ajunse în faţa lui, avea senzaţia că inima i se ridicase în gât.

Indiferent ce spunea, nu rezolva nimic. Jack continua să stea încruntat, Dumnezeu să-l ţină, iar Travis putea să jure că-l auzea mârâind de fiecare dată când clătina din cap ca răspuns.

Deşi încă nu trecuseră zece minute, Travis se hotărî să-i propună lui Emily să renunţe.

În fond, n-avea nicio speranţă. Tocmai se pregătea s-o strige, când Jack Chiorul făcu cel mai urât şi mai hidos lucru cu putinţă.

Zâmbi.

Capitolul 4

Nu vorbiră până când ajunseră la vâlceaua pe unde Travis sperase să scurteze drumul – dar, aşa cum prezisese Adam, valea era inundată.

— Nu vrei să traversăm râul pe-aici, nu-i aşa? Desigur, trebuie să existe vreun pod.

— Pe-aici nu sunt poduri, răspunse el. Iar ăsta nu-i un râu, Emily, e doar o vale inundată.

Calului ei îi displăcea vizibil să stea atât de aproape de malul apei şi începu să se agite. Travis îl apucă de căpăstru şi-l trase lângă al său, ca să nu se ridice pe picioarele dinapoi.

— Încerc să fiu, Miss Emily. Da' ce-mi place cum mai cântaţi cuvintele!

— Ce drăguţ eşti că spui asta! replică ea, cu o fâlfâială din gene care-i tăie lui Travis pofta de mâncare.

— Pot să te prezint ghidului meu, domnul Travis Clayborne, din Blue Belle?

Rânjetul dement al lui Jack pieri doar atâta cât să se încrunte ca de obicei spre Travis.

— Te ştiu, spuse el pe un ton acuzator. Nu te-am împuşcat o dată sau de două ori, Clayborne?,

— Nu, Jack, niciodată.

— Eu parcă-mi amintesc că da.

Crisparea fălcilor arăta că era nervos. Emily se grăbi să-i distragă atenţia.

— Doamne, dar obosită mai sunt! Domnul Clayborne şi cu mine am călărit ore întregi, şi eu nu-s deloc puternică, Jack, aşa ca dumneata. Sunt prea delicată pentru o activitate atât de istovitoare.

Imediat, Jack redeveni plin de solicitudine.

— Sigur că sunteţi delicată. Oricine poa’ să vază că nu prea aveţi cărniţă pe oase. Clayborne nu trebuia să dea pinteni aşa de tare. Vreţi să-l împuşc, Miss Emily?

Întrebarea o şocă atât de tare, încât răspunse aproape strigând:

— Nu!

— Sigur? Că pe mine nu m-ar deranja.

— Sunt sigură, Jack, dar îţi mulţumesc pentru ofertă. Am să-mi revin imediat ce stau jos. Trebuie doar să mă odihnesc un timp.

— V-aşez io-ntr-un fotoliu comod într-un minuţel, Miss Emily. Da’ ce-mi place cum mai mirosiţi! se grăbi el să adauge.

— Declar, Jack, c-ai să mă răsfeţi cu atâtea complimente!

Nu fu nevoie să mai scoată o vorbă, nici să bată o singură dată din gene. Travis îl ascultă pe Jack cum promitea să-i aprindă focul, ca să-şi încălzească picioarele, să-i aducă de băut, ca să-şi răcorească gâtul uscat, şi să-i servească cina, ca să-şi vină în putere.

Lui Travis îi venea să-l împuşte. Şi se considera îndreptăţit, pentru că Jack tocmai îi făcuse de râs pe toţi bărbaţii din regiune.

Dacă stătea să se gândească, împuşcarea ar fi fost prea blândă pentru el. Încruntat, Travis îi urmă după colţ, spre uşa din faţă. Caii aveau nevoie de îngrijiri, dar nu înainte ca Travis să afle ce alţi vizitatori mai erau înăuntru şi să se convingă că Emily era în siguranţă.

Jack îi deschise uşa lui Emily, după care fără să se dezmintă, încercă s-o închidă în urma lor cu piciorul înainte ca Travis să poată intra. Era o şicană copilărească, care-l amuză atât de tare pe Jack, încât râse pe înfundate.

John Perkins stătea în antreu, aşteptându-i. Era un bărbat masiv, cu o bărbie triplă, o burtă mare şi un zâmbet larg pe faţă. Părea blând, dar era la fel de dur ca oricare alt

muntean şi nu îngăduia niciun fel de aiureli în pensiunea lui. Toate disputele care se iscau trebuiau să fie rezolvate afară şi, după numărul mormintelor fără însemne de pe colina din spatele casei, se deducea că în trecut avuseseră loc destule asemenea dueluri.

De obicei, John îşi saluta oaspeţii. Acum însă nu-şi găsi graiul şi păru să fie stupefiat, în timp ce-l privea neîncrezător pe Jack Chiorul.

După câte se părea, nici el nu-l mai văzuse vreodată pe Jack Hanrahan zâmbind.

— Cam frig, nu-i aşa, John? remarcă Travis, în timp ce trecea pe lângă el, spre sufragerie.

Soţia lui John, Millie, scoase un uşor ţipăt când văzu rânjetul lui Jack – o reacţie cum nu se putea mai nimerită, după părerea lui Travis.

Sufrageria era pustie. Totuşi, Travis insistă ca Emily să se aşeze în colţ, lângă el, cu spatele spre perete. Jack Chiorul încăleca scaunul din faţa lor, dar se tot uita nervos peste umăr ca să se asigure că nimeni nu încerca să se apropie de el pe furiş.

John îşi veni în fire înaintea soţiei lui. Porni grăbit spre masă, cu puşca în braţe, şi se opri când ajunse lângă Travis.

— Mă bucur că te revăd, spuse el, cu încă o privire scurtă în direcţia lui Hanrahan. Millie, nu-ţi mai tot frământa şorţul şi vino s-o cunoşti pe femeia lui Travis. Când v-aţi pus pirostriile?

— Nu, John, nu m-am căsătorit.

Le-o prezentă pe Emily celor doi, apoi le propuse să stea şi ei la masă.

Imediat ce Millie îşi reveni din şocul de a-l fi văzut pe Jack zâmbind, atenţia i se îndreptă spre Emily.

Părea fascinată de ea, dar şi nervoasă. Travis observă cum îşi tot făcea de lucru cu părul şi-şi netezea încontinuu şorţul.

În tinereţe, Millie fusese destul de atrăgătoare, iar înfăţişarea ei plăcută atenua efectul stilului său repezit de a se purta cu oamenii. Vârsta îi înăsprise trăsăturile, dar luminiţa din ochi nu i se stinsese.

— Putem foarte bine să mâncăm cu oaspeţii noştri, Millie, de vreme ce Travis ne e prieten, spuse John. Dacă poţi să nu mai caşti gura la femeia lui atâta timp cât să ne aduci cina.

Millie nu se clinti.

Îi aruncă soţului ei o privire pe care Travis o interpretă ca a promisiune de a-i cere socoteală mai târziu pentru că o tachinase.

— Şi părul meu făcea bucle la fel ca al ei, îi spuse Millie lui John. Poate că mi-ar face şi acum, dacă n-ar fi atât de lung.

— Vrei să te tunzi, deci? întrebă John.

Millie nu-i răspunse, continuând doar s-o studieze pe Emily cu atenţie.

— Domnule Perkins, vă aşteptaţi să aveţi probleme? întrebă Emily, prefăcându-se a nu observa că soţia lui îi pândea fiecare mişcare.

— Întotdeauna mă aştept la probleme, replică el. Aşa, nu sunt luat niciodată prin surprindere.

— John a început să umble înarmat cu puşca imediat ce s-a însurat cu Millie, fiindcă ştia că bărbaţii vor încerca să i-o răpească, spuse Travis.

— Sunt ani de-atunci, interveni Millie. Eram destul de drăguţă, în tinereţe.

— Acum eşti şi mai drăguţă, o complimentă Travis. John continuă să fie nedespărţit de puşcă, nu?

Millie roşi de plăcere şi ieşi grăbită.

— Ce treabă aveţi în munţi? se interesă John, cu încă o privire îngrijorată spre Jack Chiorul.

— O conduc pe Emily la Golden Crest. Are acolo întâlnire cu cineva.

Emily fu uşurată că Travis nu-i dăduse domnului Perkins şi alte detalii.

Travis nu mai suporta să vadă infernalul rânjet al lui Jack Chiorul.

— Emily, spune-i lui Jack să nu mai zâmbească. Mă trec fiorii.

— Eu găsesc că zâmbetul lui e fermecător, răspunse ea.

Întinse mâna peste masă, bătând-o uşor pe a lui Jack.

— Nu-l lua în seamă, Jack. E doar cu capsa pusă, atât.

— Vreţi să-l împuşc, Miss Emily?

De astă dată, întrebarea n-o mai descumpăni.

— Nu, Jack, dar îţi mulţumesc pentru ofertă.

Travis se hotărî să-i ignore pe amândoi. Se întoarse din nou spre John, remarcând:

— Astă seară n-ai prea mulţi oaspeţi.

— Nu pentru multă vreme. Ben Corridan s-a oprit pe-aici la întoarcerea acasă de la River’s Bend, ca să ne facă o vizită, şi mi-a spus că cinci oameni de-ai lui Murphy vin încoace. Vor vrea să înnopteze la noi, dar dacă-mi răspund obraznic, am să-i dau pe uşă afară. Toţi sunt doar nişte scandalagii nenorociţi.

Întoarse capul şi continuă mai tare, pentru ca soţia lui să-l audă în bucătărie:

— Millie, mai bine ascunde banii ăia din borcanul de fursecuri.

Apoi, revenind spre meseni, adăugă:

— Travis, eu în locul tău, n-aş scăpa-o din ochi pe doamna ta.

Travis încuviinţă din cap. Nu se deranjă să precizeze că Emily nu era doamna lui – ba chiar, fu nevoit să recunoască faptul că-i plăcea cum suna. Această descoperire îl făcu să se încrunte.

Curând, Emily urma să fie femeia lui O’Toole, îşi reaminti el, şi probabil n-avea s-o mai vadă niciodată.

— Se pare că n-am să prea dorm la noapte, comentă el, ştiind ce avea de făcut, pentru ca Emily să fie în siguranţă.

— De ce? întrebă ea.

Travis se îndoia că ar fi dormit şi ea dacă spuneau de ce anume erau capabili oamenii lui Murphy, aşa că preferă să nu-i răspundă la întrebare, schimbând subiectul.

— Ce alte veşti ţi-a mai dat Corrigan?

— A menţionat că dă târcoale pe-aici un magistrat al Statelor Unite.

Capul lui Jack Hanrahan se ridică brusc, dintr-o dată interesat de conversaţie.

— La ce bun? mormăi el. Legea nu foloseşte la nimica prin locurile astea.

Jack greşea, dar nici John şi nici Travis nu aveau chef să-i spună.

— Magistratul caută nişte oameni şi, după zvonurile pe care le-a auzit Corrigan, sunt cum nu se poate mai răi. Se vorbeşte că au omorât o femeie şi un copil. Fetiţa avea doar trei ani, iar pentru asta ar trebui să-i spânzure pe ticăloşii ăia. Magistratul vrea să-i ducă înapoi în Texas ca să fie judecaţi.

— Magistratul e din Texas?

— Aşa mi-a spus Corrigan.

— I-a pomenit şi numele?

— Nu ţin mine. De ce te interesează aşa de mult magistratul ăsta? Eu în locul tău, nu m-aş apropia de el. Corrigan a spus că, atunci când a făcut cunoştinţă cu el, dintr-o dată s-a simţit foarte recunoscător că a dus o viaţă aşa de legiuită. Magistratul îl măsura cu nişte ochi albaştri şi reci de te treceau fiorii şi mai multe nu. Corrigan mi-a spus că speră să nu mai aibă niciodată de-a face cu el. Aşa a zis, da, da!

— Eu caut un om care se numeşte Daniel Ryan. A furat ceva de la mama mea şi, într-un fel sau altul, voi lua

lucrurile înapoi. Tot ce-şi mai aminteşte Mama Rose despre el e că-i înalt, are ochi albaştri şi e din Texas.

— Doar nu cumva te gândeşti că magistratul e omul pe care-l cauţi, nu?

John nu-i lăsă lui Travis timp să-i răspundă, continuând:

— S-ar putea să fie doar o coincidenţă. Mulţi oameni au ochi albaştri, chibzui el. Poate că banda pe care o urmăreşte vine tot din Texas, şi unul dintre ei o fi având ochi albaştri.

— Mama Rose mi-a spus că Ryan era foarte rafinat. Ajunseseră în apropiere de teritoriul nostru, când s-au despărţit la gară, dar el îi menţionase deja că se îndrepta spre nord.

— Nu cred că oamenii pe care-i caută legiuitorul sunt rafinaţi. Totuşi, s-ar putea s-o fi apucat pe un drum greşit, crezând că magistratul e hoţul. S-ar putea să mai bântuie şi alţi texani prin munţii ăştia. Ştii cum le place să-şi aducă vitele la păscut pe pământurile noastre.

Travis clătină din cap.

— Niciunul dintre ei nu şi-ar aduce turmele atât de sus pe munte. Şi-n plus, cel pe care-l caut eu a fost văzut în River’s Bend acum două zile, şi n-ai spus că de-acolo venea şi Corrigan?

— Ba da. Se pare că l-a văzut pe omul pe care-l cauţi tu, nici pomeneală. Dacă texanul o ţine tot spre nord-vest, va trebui să treacă prin zona asta, şi s-ar putea să dai şi tu cu ochii de el. Dacă nu te superi că întreb, ce i-a furat mamei tale?

— O busolă pe care voia să i-o dăruiască unuia dintre fraţii mei.

— O busolă nu-i chiar aşa de valoroasă, remarcă John.

— Pentru fratele meu este, răspunse Travis.

— Poate-am s-o fur eu de la texan şi-am s-o ţin pentru mine, se lăudă Jack. Care frate trebuia s-o primească?

— Cole.

— Atunci las-o-ncolo, se grăbi Jack să renunţe. N-am chef să se ia după mine.

— Niciunul dintre fraţii Clayborne n-ar fi cazul să se ia după tine, spuse John, vizibil exasperat, dacă vrei să mai apuci bătrâneţea.

Se întoarse iar spre Travis, clătinând din cap.

— S-a mai auzit de oameni ai legii care s-o ia pe căi greşite, dar mi se face rău numai când mă gândesc. Pur şi simplu nu e normal.

— John, e foarte îndoielnic ca magistratul să fie omul pe care-l caut. Nu-mi pot imagina un legiuitor punându-şi în joc reputaţia pentru un furtişag atât de mărunt. Busola este valoroasă, dar rămâne totuşi neînsemnată în comparaţie cu aurul şi biletele de bancă pe care acest magistrat trebuie să le fi recuperat în trecut.

Emily, care ascultase discuţia, se simţi datoare să-şi exprime opinia.

— Dacă magistratul are busola mamei tale, sunt sigură că i-o va aduce înapoi.

Travis nu se putu abţine să n-o tachineze.

— La fel crede şi Mama Rose, şi-o să i se frângă inima când îşi va da seama că a fost trasă pe sfoară. Texanul a avut timp destul ca să i-o aducă înapoi. Vrea s-o păstreze, nu încape vorbă. Totuşi, nu sunt sigur că magistratul e Daniel Ryan.

— Tare-aş vrea să-l fi întrebat pe Corrigan cum îl cheamă, interveni John.

Emily începea să se ambaleze. Clătină din cap spre amândoi, spunându-le:

— Dacă magistratul a luat accidental busola, probabil că numai s-o aducă înapoi nu se gândeşte. Nu uitaţi, caută nişte criminali.

— Dacă a luat-o accidental? Ce fel de argument mai e şi ăsta, Emily? Nimeni nu fură accidental un lucru.

— Se poate întâmpla, insistă ea. Faceţi presupuneri bazate numai pe nişte biete coincidenţe. Nu se poate să nu vă daţi seama că am dreptate.

Travis îşi ascunse zâmbetul.

Emily era plină de indignare îndreptăţită, în timp ce lua apărarea unui om pe care nici măcar nu-l văzuse vreodată.

Avea dreptate când spunea că se repezeau să tragă concluzii, desigur, dar nici nu se gândea să i-o spună.

Atunci, discuţia ar fi luat sfârşit, iar el se distra atât de bine contrazicându-se cu ea, încât voia să mai continue.

Îi plăcea cum îi scăpărau ochii ori de câte ori îl auzea spunând câte ceva care o indigna, Şi-i era imposibil să se exprime fără a-şi agita mâinile, un obicei pe care Travis îl găsea delicios, deşi de vreo două ori trebuise să se ferească să nu fie lovit.

Îi mai plăcea şi tonul ei onest şi tremurul din voce, când îi cerea să fie rezonabil. Dacă stătea să se gândească, îi plăcea cam totul la ea.

Avea să-i fie greu s-o lase în Golden Crest, iar să i-o dea pe mână altui bărbat i-ar fi fost aproape imposibil.

Zâmbetul îi pieri de pe buze când şi-o imagină în braţele lui Clifford O'Toole.

Cu un mare efort, îşi putu alunga gândul şi se întoarse din nou spre John.

— M-ai întrebat ceva?

John dădu din cap.

— Mă întrebam dacă texanul i-a spus mamei tale că e om al legii.

— Nu, nu i-a spus cu ce se ocupa.

— Ciudat, nu-i aşa?

O văzu pe Emily dându-şi ochii peste cap şi se hotărî s-o provoace, dându-i dreptate lui John.

— Da, sigur că e ciudat. Nu pot decât să mă întreb de ce i-o fi ascuns-o.

— N-ai de unde şti dacă nu cumva intenţionat şi-a ţinut profesiunea secretă! exclamă Emily, enervată. Nu sunteţi deloc rezonabili. Propun să nu mai credeţi tot ce poate fi mai rău şi să aveţi puţină încredere în omul ăsta.

— Pentru ce? întrebă Travis. Mi-a jefuit mama.

— Aşa pare, cu siguranţă, fu John de acord.

— Noi aici avem grijă de mamele noastre, sublinie Travis.

— Ai dreptate, confirmă John.

Până şi Jack fu nevoit să mormăie o încuviinţare.

— Nimeni nu le păcăleşte pe mamele noastre şi scapă nepedepsit, continuă John.

Emily se lăsă păgubaşă. Pur şi simplu nu-i putea convinge cât de ilogici erau.

Bărbaţii mai discutară situaţia câteva minute, apoi Travis îi ceru lui John să-i ţină lui Emily companie până se ducea el să vadă de cai.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Am angajat un grăjdar nou, pe băiatul lui Clemmont Adam, şi l-am văzut pe fereastră când v-a dus caii în grajd. O să aibă el grijă de ei, şi vă aduce şi bagajele în casă.

Emily voia să se spele înainte de cină, şi întrucât Travis nu voia s-o scape din ochi, o însoţi şi îi ceru să aştepte până când se spăla şi el.

Când reveniră în sufragerie, Millie servise deja mâncarea şi stătea aşezată în coada mesei.

Aveau o tocană grasă, cu biscuiţi şi gem, cafea pentru cine voia, şi lapte de vacă pentru cei cărora nu le plăcea cafeaua.

— Mie-mi place să şed singurel cât mănânc, îi spuse Jack lui Emily.

Aplecându-şi capul, adăugă, cu privirea spre ea:

— Pe urmă, trebuie să mă duc la Cooper.

Emily îi zâmbi larg.

— Ai fost foarte răbdător, Jack.

Se întoarse spre Travis şi întinse mâna spre el, cu palma în sus.

— Cred că-mi datorezi cinci dolari.

Travis fu surprins să vadă că voia să-i plătească pariul în faţa lui Hanrahan şi a lui Perkins.

În timp ce-şi căuta banii în buzunar, îl privi încruntat pe Jack, pentru că pierduse din cauza lui.

După expresia curioasă de pe chipul lui John, îşi dădu seama că voia să ştie pentru ce-i datora bani, iar dacă Emily îi spunea, Jack avea să afle că-l păcălise o femeie.

Asta era marea problemă.

Îi puse banii în mână şi tocmai se pregătea să-i spună lui John că avea să-i răspundă mai târziu la orice întrebări, când Emily îi atrase din nou atenţia.

Dându-i banii lui Jack, îi spuse:

— Poftim, şi-ţi mulţumesc foarte mult pentru ajutor.

— N-a fost chiar aşa de rău, bombăni Jack. Acuma pot să mă opresc din zâmbit?

— Da, poţi.

Omul păru uşurat câteva clipe, apoi se încruntă din nou.

În sfârşit, îşi împinse scaunul, se ridică şi se duse la masa din capătul opus al încăperii, cu farfuria şi ceaşca.

La fel ca Travis, munteanul prefera să stea cu spatele la perete, ca să vadă cine intra şi ieşea fără a putea fi luat prin surprindere.

Jack se cocoşă peste farfurie şi începu să-şi mănânce tocana cu degetele, dar Travis observă că era atent numai la Emily.

Părea atât de atras de ea, încât de două ori nu-şi nimeri gura.

Avea manierele unui porc, iar Travis ştia că, dacă mai continua să se uite la el, n-avea să mai poată mânca de cină.

Se întoarse spre Emily.

— Să ne înţelegem. I-ai spus lui Jack pe ce-am pus rămăşag? întrebă el, încercând să pară indignat.

— Da, i-am spus.

— Atunci nu pot trage altă concluzie decât că nu te credeai în stare să reuşeşti fără cooperarea lui.

— Ba aş fi putut, cu siguranţă, dar n-am vrut, replică ea. N-ar fi fost normal să mă folosesc de Jack ca să câştig prinsoarea. Bărbaţii din Boston se aşteaptă ca femeile să flirteze cu ei, dar Jack n-ar fi înţeles. Nu, insistă ea, n-ar fi fost normal deloc.

— N-ai de gând să-ţi schimbi sistemul?

— Nu.

— Şi asta-i normal? Cu ce e Jack diferit de Clifford O'Toole?

— Să nu-l amestecăm pe domnul O'Toole în povestea asta, bine?

— Cine e Clifford O'Toole? vru să ştie John.

— Omul cu care Emily plănuieşte să se mărite. Nu mai da cu picioru-n mine, Emily! Încă nu l-a cunoscut.

— Nu mi se pare normal, interveni Millie. De ce să te măriţi cu un bărbat pe care nu-l cunoşti, când îl doreşti pe altul?

— Nu-mi doresc niciun alt bărbat, răspunse Emily.

Millie pufni.

— Se vede cale de-o poştă că ţi-a căzut cu tronc Travis. Ce, eşti oarbă, fetiţă?

Emily simţi cum i se înroşeau obrajii.

— Te înşeli, Millie. Pe Travis abia dacă-l cunosc. Nu face decât să mă conducă până la Golden Crest.

Millie pufni din nou. Imediat, Emily încercă să aducă din nou vorba despre pariu.

Refuză să-l privească pe Travis până fu sigură că nu se mai gândea la remarcile lui Millie.

— Am câştigat cinstit, anunţă ea.

— Ai încălcat regulile.

Emily râse forţat

— N-am avut niciun fel de reguli, mai ştii? Tu ai hotărât aşa, nu eu.

— Ce rămăşag aţi pus? întrebă John înainte de a răspunde, Travis se întrerupse pentru a se încrunta la Emily fiindcă îi dăduse un picior pe sub masă. Le explică discuţia lor şi felul cum voise să-i demonstreze că greşea.

— A fost un rămăşag prostesc, spuse Emily. Dar am câştigat, şi numai din vina lui Travis. Ar fi trebuit să fii mai concret, ca un cămătar dintr-o povestire pe care am citit-o. „Neguţătorul din Veneţia”. Ai citit-o măcar?

— Dacă vrei să ştii, da.

— Eu nu-mi amintesc s-o fi citit, spuse John. Desigur, încă nu ştiu să citesc, aşa că poate de-asta nu-mi amintesc.

— Nici eu nu mi-o amintesc, John, spuse Millie. Dar mă interesează s-o aud.

— E o povestire minunată, începu Emily. Un gentleman împrumută bani şi se înţelege să achite datoria într-un anumit interval de timp. De asemenea, se mai învoieşte ca, dacă nu poate plăti, să-i dea cămătarului o livră din carnea lui.

John făcu ochii mari.

— Pentru un om slab, asta ar însemna moartea, nu?

— Ar însemna moartea pentru oricine, replică Travis.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Jack ridicându-se şi trecând la o masă din centrul încăperii.

Se vedea dar că voia să se apropie ca să audă fiecare vorbă rostită de Emily, şi mai încerca şi să nu atragă atenţia.

Travis abia-şi putu stăpâni râsul, căci era spectacol nemaipomenit de comic să-l vadă pe sălbaticul acela încercând să umble pe vârfuri. Fraţilor lui n-avea să le vină să creadă când urma să le povestească.

— Nu-l lăsa pe John al meu să nu audă şi restul povestirii, spuse Millie, pe tonul ei repezit. Mi se pare o

prostie ca un om să facă o făgăduială atât de necugetată, nu-i aşa, John?

— Da, Millie, pare o mare prostie. Dacă acel cămătar i-a lăsat timp să pună ceva carne pe el, atunci cred că promisiunea n-a fost chiar atât de necugetată. I-a lăsat timp? întrebă el.

Emily clătină din cap, încercând să nu râdă.

— Nu, John, nu i-a lăsat timp.

— Nu trebuia să-i promită aşa ceva, insistă Millie, clătinând din cap. E clar că nu era de prin părţile noastre. Oamenii de-aici n-ar face o asemenea prostie.

— Era disperat, le explică Emily. Şi era sigur că urma să aibă banii la timp ca să plătească. Totuşi, nu i-a avut.

— Presimţeam că aşa s-a întâmplat, spuse John. Şi ce-a făcut, s-a tăiat?

— A murit, nu-i aşa? întrebă şi Millie în acelaşi timp.

— Nu, nu s-a tăiat, şi nici n-a murit, răspunse Emily.

— Şi-a călcat cuvântul, aşa-i? continuă John. Mie nu mi se pare corect. Când promiţi ceva, trebuie să te ţii de cuvânt. Cuvântul unui om e sfânt, la urma urmei. N-am dreptate, Millie?

— Ba da, John, prin părţile astea, cuvântul e tot ce are un om. Cum a scăpat? o întrebă el pe Emily. S-a ascuns?

— Nu, răspunse Emily, zâmbind să vadă cu cât entuziasm reacţionau soţii Perkins la povestirea ei.

Travis zâmbea şi el. Deşi citise piesa lui Shakespeare, la insistenţele lui Adam, îi plăcea mult mai mult s-o audă povestită de Emily.

Expresiile ei animate făceau ca personajele să pară reale.

Întâmplător, aruncă tocmai atunci o privire spre Jack Chiorul şi văzu pe faţa lui un zâmbet care părea atât de sincer, încât ştiu că, la urma urmei, Emily câştigase cinstit pariul.

Dovada vie era că se agăţa de fiecare cuvânt ai ei.

Hanrahan se amorezase de-a binelea.

— Dacă n-a fugit, ce i s-a întâmplat? întrebă Millie.

— A refuzat să dea o livră de carne, iar cămătarul a refuzat să-l scutească de promisiune, sau să-l mai păsuiască, aşa că au ajuns la judecată.

John bătu cu palma în tăblia mesei.

— Pân-aici i-a fost, că a lăsat legea să se amestece.

— L-a salvat un avocat, desigur, spuse Travis.

— Care, întâmplător, era femeie, îi aminti Emily. Se numea Portia.

Ea şi Millie schimbară un zâmbet la adresa acestui amănunt interesant, înainte ca Emily să continue.

— Vreau să ştiu ce Dumnezeu i s-a întâmplat omului care a luat banii cu împrumut, spuse Millie. Judecătorul ce-a avut de spus?

— A hotărât că înţelegerea fusese legală şi cinstită, iar cămătarul avea dreptul la o livră de carne.

— Ştiam eu, Millie. Nu ţi-am spus că o promisiune e o promisiune şi trebuie să fie respectată?

— Da, John, aşa ai spus.

— Dar, se grăbi Emily să adauge înainte de a fi din nou întreruptă, s-a mai hotărât şi că, deşi cămătarul putea primi o livră de carne, nu putea lua nicio picătură de sânge.

John îşi frecă bărbia, în timp ce rumega în minte verdictul.

— Mă rog, nu cred că poţi lua carne fără să curgă şi puţin sânge.

— Sigur nu poţi, explică Emily. Dacă acel cămătar ar fi vorbit mai concret, spuse ea cu o privire plină de subînţeles spre Travis, rezultatul ar fi putut să fie altul, dar n-a vorbit concret, cum n-ai făcut-o nici tu, cu pariul, Travis. Am câştigat clar şi cinstit.

Travis se recunoscu învins, îi spuse că nu-i purta pică şi chiar îi sugeră să se laude, dacă aşa-i venea.

— Vrei să te sărut ca să-ţi dovedesc că nu n-am

supărat?

Îşi dădu seama că o făcuse să se simtă prost imediat ce Emily coborî privirea spre faţa de masă, clătinând din cap. Travis îi acoperi mâna cu a lui.

— Ai multe în comun cu Portia, şopti el Dar nu cred că a roşit când a câştigat procesul. Totuşi, pasiunea ei o ai.

Complimentul îi plăcu lui Emily. Dar nu avu timp să-i mulţumească, întrucât un bubuit sonor îi întrerupse pe toţi.

Cineva bătea în uşa din faţă. John sări de pe scaun şi alergă la intrare. Travis îl urmă imediat.

— Au venit oamenii de la ferma lui Murphy, Millie? întrebă Emily.

— După cum bat cu pumnii uşă, trebuie să spun că numai ei pot fi.

Millie veni grăbită lângă Emily şi i se agăţă de braţ.

— Poţi termina de mâncat în bucătărie-n seara asta. Te vei simţi mult mai în siguranţă, iar Travis va avea grijă ca oamenii să rămână în sufragerie. Nu ştiu cum am să te urc pe scările alea, totuşi, dar am să las grija asta în seama lui John. Haide, fetiţo, n-avem timp să zăbovim. Doamne, sper că nu-s băuţi cu toţii. Nimic nu-i mai rău decât un om beat, adăugă ea cu un fior. Dacă vreunul dintre ei îmi fură ceva, jur c-am să-i împuşc cu mâna mea. O, cât sper să nu fie beţi!

Millie era cu adevărat speriată. Emily preferă să nu rişte.

Îşi luă farfuria cu tocană, o urmă pe Millie în bucătărie, apoi se oferi s-o ajute să pună mâncarea în celelalte farfurii.

— Stai jos la masă şi mănâncă. De treaba asta mă ocup eu, după ce mai pun nişte aluat de biscuiţi în cuptor. Când termini, poţi să-mi freci tigaia, dacă tot n-ai ce face altceva. A stat destul la înmuiat în lighean.

Emily se bucură că avea o treabă. Mâncă repede, apoi îşi suflecă mânecile şi atacă tigaia cu înverşunare, zâmbind

în sinea ei în timp ce-şi imagina reacţia mamei sale dacă ar fi văzut-o.

Probabil că ar fi avut palpitaţii, căci niciuna dintre fiicele ei nu avea voie să facă munci gospodăreşti – pentru asta aveau servitoare – dar după ce-şi revenea din şocul iniţial, probabil că n-ar fi fost dezamăgită.

— Millie, ai pe cineva care să te ajute la treburi? întrebă ea.

— Nu, dar mă obişnuiesc cu ideea de a angaja o servitoare. John al meu mă tot bate la cap s-o las mai moale, şi-n ultima vreme casa a fost cel mai adesea plină de oaspeţi. După ce spăl, curăţ, gătesc şi servesc cât e ziulica de lungă, la căderea nopţii sunt aşa de obosită că abia dacă mă mai pot pregăti pentru culcare.

— Te-ai gândit vreodată să te muţi la oraş? Să…

— Nu, n-aş vrea să fac asta niciodată. Oamenii trebuie să treacă pe-aici ca s-ajungă în nord sau vest, dacă nu-i vreme uscată, când o pot tăia prin vâlcele, şi deşi avem mulţi vizitatori, suntem totuşi destul de izolaţi ca să ne simţim liberi. Nu cred c-aş suporta să am nişte vecini care să-mi stea pe cap şi să-mi ştie toate treburile. Şi nici lui John nu i-ar plăcea.

Emily ridicase tigaia grea din apa cu săpun şi începu s-o şteargă cu prosopul pe care i-l dăduse Millie, când deodată observă că bătăile în uşă încetaseră.

Mai remarcă şi să mâinile lui Millie tremurau.

— Crezi că oamenii lui Murphy au plecat?

— N-avem noi norocul ăsta. De-alde ei nu se lasă niciodată păgubaşi.

— Ce înseamnă „de-alde ei”?

— Beţivi ignoranţi care fură orice le-aduce un dolar pentru rachiu şi sparg orice altceva. C-un beţiv nu poţi vorbi omeneşte, Emily, da’ nu te agita. Bărbatul tău nu-i va lăsa să-ţi facă nimic.

— Nu va lăsa să vi se întâmple nici vouă ceva.

Oricum, nu e bărbatul meu.

— Ai vrea să fie, nu-i aşa?

Felul ei direct de a vorbi o făcu pe Emily să zâmbească.

— De ce crezi asta? Sunt pe cale să mă mărit cu alt bărbat, îi aminti ea.

— Nu mi se pare normal, mormăi Millie.

Închise uşa cuptorului şi se întoarse spre Emily, încruntată.

— Pari destul de isteaţă, fato. Mai bine dezbară-te de mândrie şi spune-i ce-ai în inimă până nu-i prea târziu.

— Dar, Millie…

— Cu mine degeaba discuţi. Săreau scântei între voi doi, şi oricine are măcar jumătate de creier şi-ar da seama ce se întâmplă. Cere-i să te curteze.

Emily clătină din cap.

— Chiar dacă aş vrea ca Travis să-mi facă curte, n-ar conta. Mi-a spus că nu e genul care să se-nsoare.

Ideea o făcu pe Millie să pufnească.

— Niciun bărbat nu-i genul care să se-nsoare până se sfârşeşte ceremonia. Să nu-ncepi să crezi prostiile astea, fato. Am văzut cât de aproape de tine stătea la masă. Iar tu, te ghemuiseşi frumuşel lângă dânsul. L-am văzut şi cum te-a luat de mână, iar pe tine nu te-am văzut să ţi-o retragi. Nu te-a deranjat deloc, nu-i aşa?

Cu umerii prăbuşiţi, Emily răspunse:

— Nu, nu m-a deranjat. Nu ştiu ce mi-a venit. Scrisorile domnului O’Toole erau foarte frumoase, şi când mi-a propus…

— Apă de ploaie, bombăni Millie. Ai de gând să-ţi distrugi viaţa din cauza unor scrisori?

— Nu trebuia să fie ceva complicat. M-am hotărât să-mi iau destinul în mână, iar acum mă gândesc că s-ar putea ca Travis să fi avut dreptate. Mi-a spus că mă pripesc aşa fiindcă am fost rănită în amorul propriu. Nu ştiu ce să fac,

Millie. Îmi place Travis, dar în niciun caz nu-s îndrăgostită de el. Îl cunosc doar de două zile, şi ne-am petrecut mai tot timpul certându-ne pentru toate cele.

— Dragostea se poate întâmpla repede, îi spuse Millie. Eu i-am aruncat o singură privire bărbatului meu, şi am ştiut c-o să-l înhaţ.

Emily nu voia să „înhaţe” pe nimeni. Conversaţia o irita, căci Millie o silea să se gândească la lucruri pe care ar fi preferat să le ignore.

Emily voia să se convingă că avea doar picioarele reci din nou şi nimic mai mult, dar recunoscu repede minciuna.

Dumnezeule mare, ce i se întâmpla? Nu-şi mai putea aduna minţile.

— Ai mare noroc că l-ai găsit pe John spuse ea. Cum l-ai cunoscut? adăugă, cu speranţa de a abate atenţia lui Millie dinspre sentimentele ei contradictorii faţă de Travis

Millie tocmai se pregătea să-i răspundă când uşa din spate se deschise, lovind bufetul din bucătărie, şi ambele femei tresăriră.

Doi dintre cei mai jerpeliţi indivizi pe care-i văzuse vreodată Emily intrară cu paşi ţanţoşi. Millie slobozi o blasfemie deloc potrivită pentru o doamnă, care o surprinse atât de mult pe Emily încât se întoarse spre ea.

Cei doi, însă, le atraseră din nou atenţia imediat.

— Pe noi nu ne ţine nimenea afar’, se răsti unul.

Scoase un râgâit sonor, înainte de a adăuga:

— Nu-aşa, Carter?

Celălalt individ era prea ocupat să se holbeze la Emily pentru a-i răspunde.

— Ia uite ce-avem noi aicea, proţap în faţă la dulapu’ care-şi ascunde John pileala-n el, Smiley.

Emily îşi dădea toată silinţa să treacă prin perete. Cei doi trăsneau a whisky prost şi se clătinau pe picioare, căscând gura la ea, şi se vedea clar că mai aveau doar câteva minute până să cadă la pământ. Se hotărî să-i

suporte până atunci, sau până veneau Travis şi John şi-i dădeau afară.

Ascunse tigaia la spate, în timp ce le susţinea privirile. Nu se putea decide care dintre ei era mai urât. Dinţii lui Smiley erau atât de stricaţi încât se înnegriseră pe alocuri, ceea ce-i făcea rânjetul şi mai respingător. Şi-i mai curgeau şi balele.

Nici cu Carter nu-i era ruşine. Părea să aibă un cap prea mare pentru trupul său bondoc şi duhnea atât de infect, încât Emily icni.

În comparaţie cu aceştia doi, Jack Chiorul era un adevărat Făt-Frumos.

Obscenitatea rostită de Millie nu-i prea impresionase. Niciunul dintre ei n-o învrednici măcar cu-o privire.

— Am poftă de whisky-ul ăla, mormăi Smiley.

— Şi io, fu Carter de aceeaşi părere.

Îşi linse buzele groase, cu nerăbdare apoi scoase un plescăit pe care Smiley îl găsi atât de comic încât începu să chicotească, şi ca şi cum gălăgia lor răguşită n-ar a fost destul de greţoasă, balele care-i curgeau lui Smiley pe bărbie îi întorceau lui Emily stomacul pe dos.

Dumnezeule, scârboşi mai erau

Emily fierbea de furie. Totuşi, n-avea să se lase pradă nervilor. Prudenţa era mai indicată. Ar fi fost o nebunie să-i provoace, căci chiar dacă niciodată nu mai văzuse un om beat de aproape, auzise că erau imprevizibili iar Millie tocmai îi spusese că nu poţi discuta raţional cu un beţiv.

Îşi dorea să fi avut o armă, apoi îşi dădu seama că strângea una în mână. Tigaia putea fi destul de periculoasă pentru a-i pune pe fugă, şi nu s-ar fi codit deloc s-o folosească, dacă vreunul dintre ei încerca să fure fie şi numai un firicel de praf.

— Vă rog să plecaţi. O speriaţi pe Millie.

— Nu ne ducem nicăirea până n-am gătat aici-şa, bodogăni Carter.

Smiley pufni a încuviinţare.

— Am chef de pileala aia, îi şopti el lui Carter destul de tare pentru ca ambele femei să audă. Am s-o iau şi de-o trebui s-o dau în brânci pe gagică la o parte. Nimenea nu să pune-ntre mine şi whisky-ul meu.

Carter dădu viguros din cap. Probabil că această mişcare îl ameţi, căci începu să facă o piruetă nu tocmai graţioasă.

— Io vreau lovelele vârâte-n borcanu' de prăjiturele, îi spuse el complicelui său; scrută bucătăria cu privirea, înainte de a adăuga: na, că Millie l-a ascuns.

— Atuncea, crez c-o să trebuim să facem totul vraişte până-l găsim.

Carter pufni. Millie îşi îndreptă umerii, dar mâinile în care-şi tot frământa şorţul îi dădeau de gol frica.

— Ieşiţi afară amândoi, sau îl chem pe John.

Carter îşi scoase cuţitul de la centură şi i-l agită în faţă.

Dobitocul era atât de beat, încât Emily se temea că nu scăpa arma din mână.

— Ba ai să-ţi ţii fleanca, că de nu, drept în burtă-ţi bag ăst cuţit! şuieră el.

Faţa lui Millie deveni albă ca prosopul de vase. Spaima ei înteţi furia lui Emily. Cum îndrăzneau să intre în casa acelei femei de treabă şi s-o ameninţe?

Trase adânc aer în piept. O, ce n-ar fi dat să aibă la ea puşca lui John! I-ar fi împuşcat pe amândoi, pentru că o speriaseră pe biata Millie. Dar nu i-ar fi ucis; i-ar fi făcut doar să meargă foarte greu, un timp.

— Ia hai s-o dăm la o parte pe viţica asta drăguţică, propuse Smiley.

Emily clipi din ochi. În secunda cât Millie îşi trase respiraţia, revolta i se transformă În furie.

— Cum mi-ai zis? întrebă ea într-o şoaptă încordată.

Pleoapa începu să-i tresare, în timp cei aştepta să

repete insulta.

— Viţică drăguţică, spuse Smiley.

Emily se îndreptă cât era de înaltă, privindu-i încruntată. Dracu' s-o ia de prudenţă.

— Millie? Nu pot să mă hotărăsc. Care din ei crezi că-i mai urât? Ăla cu dinţii negri, sau ăstălalt cu capul cât găleata?

Millie scoase încă o exclamaţie. Ochii păreau gata să-i sară din orbite.

— Încerci să-i înfurii, fato?

Smiley făcu un pas spre Emily.

— E femeia lui Travis Clayborne! strigă Millie. Dacă v-atingeţi de ea, o să vă omoare.

— N-avem noi nicio treabă cu Clayborne, bombăni Smiley. N-o să ştie ce s-a-ntâmplat, decât când o fi prea târziu. Acuma-i ocupat cu ăilanţii din faţă şi-o să lipsească mult, cu whisky-ul şi lovelele noastre, până să intre-năutru. Nu-aşa, Carter?

— Putem să călărim repede când trebuim, se lăudă celălalt. Ia-mpinge-o pe viţică până-n sufragerie. Te-acopăr io.

Millie începu să se strecoare încet spre masă, sperând să se poată ascunde dedesubt pentru a se feri de cuţitul lui Carter, în timp ce ţipa după soţul ei. Cu coada ochiului, observă că Emily nu încerca să se ferească de omul care se apropia de ea.

— Fugi! îi strigă.

Emily clătină din cap.

— Numai după ce te-ajut să scoţi gunoiul.

Aceste cuvinte îl făcură pe Smiley să se oprească. Se clătină pe picioare, aplecându-se înapoi, apoi se întoarse spre Carter.

— De noi zice?

— Ce ţi-a venit? şopti Millie.

— Furia. Nu-mi place să fiu numită vacă, nu-mi place

să fiu amenințată, și nu-mi place nici cum te sperie pe tine, răspunse Emily.

Rămase cu privirea spre cei doi beţivi.

— Millie v-a cerut să plecaţi. Vă rog să faceţi ce v-a spus.

Smiley pufni. Îşi desfăcu braţele şi încercă să se repeadă la ea. Era atât de beat, încât se ciocni de bufet de două ori şi ricoşă înapoi.

— Treci la spatele meu! strigă Millie.

Emily era prea ocupată pe moment ca să-i explice că n-avea de gând să se poarte ca o laşă.

În fond, timpul era totul. Aşteptă nervoasă până când Smiley ajunse la doi paşi de ea, apoi îşi roti braţul într-un arc larg şi-i trânti una cu tigaia-n cap.

Salivă zbură în toate direcţiile, în timp ce Smiley se împleticea înapoi, chirăind ca un cocoş castrat, înainte de a cădea grămadă pe podea.

Carter fu atât de descumpănit de atac încât scăpă cuţitul din mână.

— L-ai pocnit de l-ai prostit! mugi el.

— Ba nu, îl corectă Emily pe un ton pe care-l dorea cât mai rezonabil. Era prost dinainte. Eu l-am pocnit doar.

Inima îi bătea nebuneşte, iar mâna-i tremura în timp ce-şi ridica poalele, păşea peste cel căzut şi-şi continua drumul spre ortacul lui.

Trebuia să ajungă la el înainte ca acesta să-şi aducă aminte că scăpase cuţitul, altfel atât ea, cât şi Millie aveau să fie în mare pericol.

Carter nu era atât de beat pe cât îl crezuse. Repede ca un foc de pistol, se lăsă pe vine, luă cuţitul şi-şi dezveli colţii spre ea ca un câine turbat.

Emily făcu în grabă un pas înapoi. Millie încercă s-o ajute, începând să arunce spre Carter cu tot ce-i cădea în mână. Carter se feri de o ceaşcă şi o farfurie, dar ibricul de aramă îl nimeri în umăr.

Scoase un urlet de durere, mutându-şi privirea de la Millie la Emily şi înapoi. Emily bănui că încerca să se decidă pe care din două s-o atace mai întâi.

Millie îi atrase atenţia când începu să strige iar şi iar numele soţului ei.

Emily profită de ocazie şi-i dădu una cu tigaia în cot.

Scoase un ţipăt deznădăjduit, căci încercase să-i zboare cuţitul din mână şi greşise ţinta cu o lungime de antebraţ.

Carter răcni furios şi, după expresia din ochii lui, Emily înţelese că se hotărâse s-o omoare.

Capitolul 7

Nu apucă s-o atingă. Emily îi privea chipul hidos, iar în clipa următoare avea în faţă spatele lat al lui Travis.

Acesta părea să fi apărut din pământ şi, cu toate că n-avea nici cea mai vagă idee cum reuşise să ajungă în faţa ei fără să scoată niciun sunet, se bucură atât de mult că-l vedea încât îl bătu pe spate.

În fond, sorţii se schimbaseră considerabil. Emily trecu lângă el tocmai la timp pentru a-i vedea pumnul lovindu-l pe Carter sub bărbie.

Lovitura fu atât de puternică, încât îl aruncă prin plasa contra gângăniilor de la uşă. Carter căzu pe spate, în iarbă, cu picioarele peste putina de unt a lui Millie.

Travis voia să-i mai dea una. Era atât de furios, încât tremura. Când Jack îi spusese că-n bucătărie erau doi oameni care o ameninţau pe Emily, turbase de furie.

Şi se mai şi speriase, iar asta-l înfuria şi mai rău. O luase la fugă spre casă, având senzaţia că-i sărea inima din piept.

Când îl văzuse pe ticălos agitând cuţitul în faţa lui

Emily, ceva cedase într-însul şi deodată îi venise să-l sfâşie pe atacator în bucăţi.

Ideea încă îl mai atrăgea. Un minut încheiat, îl privi pe omul căzut în curte, dorind să se ridice ca să-l poată lovi din nou, dar beţivul nu coopera.

Era leşinat de-a binelea, iar Travis se împăcă în sfârşit cu ideea că n-avea să-l poată zvânta în bătaie.

Se răsuci în loc, îşi puse mâinile pe umeri lui Emily şi-i ceru să-l privească.

— Eşti bine? o întrebă el într-o şoaptă răguşită. Nu ţi-a făcut nimic, nu-i aşa?

— Nu, nimic, răspunse ea, surprinsă să cât de slab îi suna vocea.

Abia atunci Travis îi observă tigaia în mână. O luă şi o puse pe bufet.

Dintr-o dată, Emily simţi nevoia să se aşeze. Acum, că pericolul trecuse, reacţia o izbea cu înverşunare. Genunchii i se înmuiară şi începu să dârdâie.

Se întoarse dinspre Travis, trase un scaun de bucătărie şi se trânti pe el.

John intră în fugă. Se uită mai întâi la soţia lui, văzu că nu păţise nimic, apoi se întoarse să vadă pagubele. Privirea i se mută între resturile uşii cu plasă şi omul care dormea răstignit pe podea.

Emily îl privi cum clătina din cap, în timp ce-şi îmbrăţişa soţia. Îşi dori ca şi Travis s-o cuprindă în braţe, s-o ţină strâns şi s-o mângâie la fel cum o consola John pe Millie. Oare soţii Perkins ştiau cât de norocoşi erau că se găsiseră unul pe altul?

John o sărută pe Millie pe frunte, înainte de a se întoarce din nou spre individul leşinat.

— Ăsta ce-a păţit?

Millie trecu la masă, lângă Emily, înainte de a-i răspunde. Se aşeză cu un oftat sonor, obosit, apoi spuse:

— Ea i s-a întâmplat.

Arătă spre Emily.

— John, nu ştiu ce-a apucat-o. Încerca să se bage în perete, iar în clipa următoare îi dădea-n cap cu cea mai bună tigaie a mea. A spus el ceva care-a aţâţat-o.

Travis se rezemă de bufet, cu braţele încrucişate pe piept, privind-o pe Emily. O văzu coborându-şi privirea în poală şi observă că roşise.

Nu-i înţelegea sfiala.

— Emily, ţi-e jenă de ceva?

Emily răspunse ridicând uşor din umeri. Travis n-avea nici cea mai vagă idee ce voia să însemne acel gest. Cu câteva clipe înainte, se purtase ca o pisică sălbatică, gata să facă prăpăd cu tigaia, şi deşi Travis rămăsese atent la beţivul care o ameninţa cu un cuţit, remarcase lucirea hotărâtă din ochii lui Emily când el trecuse în faţa ei.

Acum se purta ca o femeie gata să leşine la cel mai mic fleac.

John o cuprinse pe Millie cu braţul de umeri şi o strânse afectuos.

— Am să pun un zăvor rezistent la uşa asta, înainte să mă duc la culcare. Nu ştiu ce m-aş face dacă ţi s-ar întâmpla ceva.

— Nu mi-e jenă, mi-e ruşine. I-am provocat anume.

Travis fu singurul care auzi şoapta lui Emily.

— Cum i-ai provocat?

— Mi-am pierdut cumpătul. Totuşi, n-ar fi trebuit să se întâmple, pentru că am pus-o pe Millie în pericol.

— Cum ai făcut asta? întrebă John.

— N-a făcut aşa ceva, John, protestă Millie.

— Ba da. I-am întărâtat, insistă Emily. Intenţionat i-am înfuriat, spunându-le cât de urâţi îi găseam.

Travis se lăsă pe vine lângă ea şi-i luă mâinile într-ale lui.

— Uită-te la mine, îi ordonă.

Emily ridică privirea spre el.

— Trebuia să încerc să-i liniştesc, dar mă înfuriaseră atât de tare… Unul dintre ei m-a făcut viţică.

Pe chipul lui Travis se ivi un zâmbet.

— Viţică?

— Asta a scos-o din răbdări, nici vorbă, interveni Millie. I-a apărut o privire turbată în ochi, imediat ce ăla de-l cheamă Carter a făcut-o „viţică drăguţică”.

Emily îşi îndreptă umerii.

— Nici unei femei nu-i place să fie numită vacă, declară ea cu demnitate.

Travis şi John încercară să-şi ascundă zâmbetele. Millie clătină din cap.

— Cred că ţi-a făcut un compliment, în felul lui mârlănesc. Nu te-a făcut vacă, Emily. Te-a făcut viţică drăguţă.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar nu e acelaşi lucru? Travis, nu cred că am spus ceva amuzant. Ce te face să zâmbeşti?

— Indignarea ta.

John insistă să audă totul în cele mai mici amănunte, iar Millie îi povesti cu plăcere.

Travis ascultă, în timp ce-l târa pe Smiley afară din bucătărie, aruncându-l în iarbă lângă complicele său. După ce termină, se rezemă de tocul uşii, privind-o în continuare pe Emily.

Cu câteva minute în urmă, Emily tremurase, dar acum, sub privirea lui atentă, începeau s-o treacă incomod căldurile. Îi mai era şi greu să respire.

John îi atrase atenţia când îşi luă un scaun şi se aşeză lângă soţia lui. Emily îl privi cum îşi punea o mână peste a lui Millie, iar acest gest simplu de afecţiune îi veni de hac. Dintr-o dată, o cuprinse un dor de Travis atât de fierbinte şi dureros, încât îi venea să plângă. Nu putea înţelege ce i se întâmpla. Niciodată nu mai avusese gânduri de poftă carnală, dar acum era clar că le avea, şi se întreba cum era

cu putinţă. De ce jinduia după ceva ce nu cunoscuse niciodată?

Făcu greşeala să-l privească pe omul care era responsabil de nefericirea ei. Vederea lui nu făcu decât să-i înteţească gândurile erotice, şi se grăbi să se uite în altă

Totuşi, nu fu atât de grăbită pe cât ar fi trebuit. Era destul de rău că-l dorea.

Mai rău era faptul că Travis o ştia. I se citea în ochi.

Emily sări în picioare, aproape răsturnându-şi scaunul. Trebuia să-şi găsească o ocupaţie, îşi spuse ea, să-şi alunge din minte visele acelea neruşinate.

Se hotărî să facă ordine în jur, dar Millie se întrerupse din povestit, insistând să se aşeze la loc.

Emily era prea agitată ca să stea jos, aşa că rămase în picioare, lângă uşa sufrageriei, încerca să stea cât mai departe de Travis.

Nu îndrăznea să se mai uite la el, aşa că se prefăcu interesată de relatarea lui Millie.

Şi, Doamne, cald mai era în bucătărie…!

— John, de ce-aţi întârziat atâta, tu şi Travis? întrebă Millie.

— Aveam destule pe cap, de-asta ne-a luat aşa de mult. Corrigan mi-a spus că cinci oameni se îndreptau încoace, dar a greşit numărul. Erau opt cu totul, încercând să intre prin faţă, dar doi erau beţi morţi. Nu ştiam că alţii doi se strecurau prin spate. Tare mă mai mâncau degetele să trag în ei, Millie.

— Şi ce te-a reţinut? întrebă ea.

— Patru s-au hotărât să se ia de Travis, toţi în acelaşi timp. L-au atacat în toate direcţiile, prinzându-l la mijloc.

Emily făcu ochii mari.

— Ai nimerit la mijloc? N-ai nicio urmă.

— Cred că-l cam dor pumnii, preciză John. Eu trebuia să-mi ţin puşca spre ceilalţi huligani, ca să nu încerce vreo prostie cu mine.

A ieşit un tămbălău de toată frumuseţea, îţi spun eu, iar Jack Chiorul era singurul care se distra. Părea să se amuze nemaipomenit de bine. S-a aşezat pe prag, până şi-a amintit că-i văzuse pe doi furişându-se prin spate. Am fi ajuns aici mai devreme, dacă pe Jack nu-l captiva aşa spectacolul.

Lui Emily îi plăcea stilul lui John de a povesti. Şi-l imagina pe Jack plesnindu-se pe genunchi, amuzat, în timp ce privea lupta, şi nu lipsi mult să izbucnească în râs. Munteanul acela ciudat nu semăna cu niciun om pe care-l cunoscuse.

— Mă bucur că şi-a amintit în sfârşit, spuse ea.

— Nu m-ai auzit când te-am strigat, John?

— Ei, Millie, cu tot tărăboiul de-afară, cum aş fi putut să te aud?

— Dacă nu veneai în casă atunci, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat, recunoscu Emily.

— Te descurcai foarte bine şi singură.

— Millie, îmi pare rău că te-am speriat.

— Nu m-ai speriat. Da’ de surprins, sigur că da. Uitasem cu totul de tigaie, până i-ai dat cu ea în cap.

— Mai bine s-o culcăm în camera din colţ, Travis, nu crezi? propuse John. Nimeni nu poate intra pe fereastră, şi cred că dacă se apropie cineva pe culoar, ai s-auzi. Nu cred că ăştia doi care dorm în curte se vor dezmetici destul ca să se ia după Emily, dar de ce să riscăm?

— Ai să-i laşi pe oamenii lui Murphy să doarmă în casă la noapte? întrebă Emily.

— Numai pe cei doi care nu sunt beţi, explică John. Am să-i culc în celălalt capăt al casei, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji. Travis va sta în camera din faţă, lângă tine.

Ultimele cuvinte ale lui John nu erau deloc liniştitoare.

Prezenţa lui Travis atât de aproape părea la fel de periculoasă ca a lui Smiley în camera de alături. Travis nu i-ar fi făcut niciun rău, desigur, şi nici n-ar fi venit la ea cu

forţa, dar în fond nici nu avea nevoie, nu? Simplul gând de a fi singură cu el avea efecte nebuneşti asupra inimii ei, iar Emily auzea semnalele de alarmă sunându-i tare şi clar în cap. Travis se desprinse de uşă..

— Am să-i arăt unde e camera, spuse el, fără s-o ia în seamă pe Emily, care clătina din cap.

O luă de mână şi-şi continuă drumul spre sufragerie. Emily încercă să se smulgă, dar Travis o strânse şi mai tare, semn că n-avea de gând să-i dea drumul.

Jack o aştepta pe Emily lângă uşa din faţă.

— Eu acuma vreau să plec, anunţă el.

Emily îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc încă o dată că mi-ai făcut pe plac.

— Voi să-ţi strâng mâna ’nainte să mă duc, mormăi el. Dă-i drumu’ o clipă, Clayborne. N-am să ţi-o fur.

Travis se înduplecă. Îi privi cum îşi strângeau mâinile şi nu putu să nu observe expresia surprinsă de pe faţa lui Emily.

Jack se aplecă spre ea, îi şopti ceva la ureche, apoi se retrase.

— S-ar putea să ne mai vedem curând, prezise el.

Îşi puse pălăria pe cap, se întoarse şi ieşi.

Emily se grăbi să treacă pe lângă Travis înainte ca acesta s-o apuce iar de mână. Se aplecă să-şi ridice poalele fustei, apoi urcă la etaj.

Travis o urmă îndeaproape.

— Ce ţi-a spus?

Când ajunse pe palier, Emily se întoarse şi-i întinse mâna.

La vederea celor cinci dolari, Travis izbucni în râs.

— Am ştiut că Jack e topit după tine, dar în veci nu m-aş fi aşteptat să-ţi dea banii înapoi.

— E un scump.

Travis o privi exasperat.

— Ba nu-i scump deloc. E un ţap bătrân şi certăreţ. La

fel şi miroase. Totuşi, e clar că-i placi.

— Şi el îmi place mie, îl asigură Emily.

Pentru că Travis stătea cu o treaptă mai sus, aveau ochii aproape la acelaşi nivel. Emily nu se putea gândi la altceva decât să se lase în braţele lui şi să-l sărute. Îşi dădu seama că-i privea gura. Dumnezeule mare, n-avea cum să nu-i ghicească gândurile! Totul era numai din vina lui, conchise ea. Dacă n-ar fi fost atât de chipeş, în niciun caz nu i-ar fi trecut acum prin cap asemenea gânduri imposibile.

— Astă seară sunt obosită, murmură ea.

— Nici nu mă mir. Ai avut de furcă în bucătărie, cu beţivii ăia.

— Eram speriată.

— Nu-i nimic în neregulă dacă te sperii. Ţi-ai folosit mintea.

Unde Dumnezeu îi era mintea acum, se întrebă înnebunită Emily. Travis o făcea să tremure de nervozitate, iar dacă nu se îndepărta de el cât mai repede, numai cerul ştia ce-avea să facă.

Se întoarse repede.

— Nu e nevoie să mă conduci până în cameră. Am s-o găsesc singură.

Dacă observă că vocea îi tremura, Travis nu spuse nimic. O luă de mână şi o conduse pe culoarul întunecos, spre uşa din capăt.

Braţul lui îl atinse pe al ei când deschise uşa.

— Cred că bagajele sunt înăuntru.

— Da, probabil, răspunse Emily, negăsind, altceva mai bun de spus.

Travis aruncă o privire în cameră, apoi dădu din cap.

— Sunt în colţul de lângă fereastră.

Îl privi nedumerită.

— Săculeţii, îi explică el.

Emily se smulse din buimăceală şi intră, grăbită.

Travis rămase în uşă. Ştia că ar fi trebuit să închidă uşa şi să plece. Dar nu se putea îndura să se mişte şi, aşa să-l ajute Dumnezeu, nu putea înceta nici s-o privească.

Emily stătea prea aproape de pat, iar în mintea lui se iveau cu repeziciune tot soiul de posibilităţi.

Glasul îi coborî până la şoaptă.

— Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui.

— Mulţumesc.

— Noapte bună, Emily.

— Noapte bună, Travis, şopti şi ea.

Nu se mişcă nici acum. Emily făcu un pas spre el.

— E cald aici, nu-i aşa?

— Ţi-e cald?

— Da.

— Şi mie.

— Tu unde dormi?

— În apropiere, răspunse el. Dacă strigi, am să te-aud.

— N-am să strig.

— Dar dacă…

— Ai să m-auzi.

— Da.

— Voi încerca să nu te deranjez.

Zâmbetul lui era imposibil de atrăgător.

— M-am deranjat deja, Emily, şi după cum te uiţi la mine, aş zice şi tu eşti deranjată,

Emily nu încercă să susţină că nu ştia la ce se referea. Mai făcu un pas spre el, în timp ce şi Travis venea spre ea. Şi deodată, fu în braţele lui, sărutându-l cu toată pasiunea pe care o adunase în suflet.

Un sărut nu era de ajuns. Înnebunită să ajungă cât mai aproape de el cu putinţă, îl cuprinse cu braţele pe după gât. Degetele i se încleştară în părul lui, în timp ce gura lui o pustia pe a ei.

Nu se mai sătura de ea. O ridică, ţinând-o strâns, dar senzaţia pe care o dorea era înăbuşită de haine.

Gemând frustrat, începu să-i scoată hainele, însă fără să-şi desprindă o clipă gura de a ei.

Era atât de fierbinte şi dornică şi, Doamne, avea un gust delicios. Îi descheie bluza, i-o smulse din cingătoare, apoi îi trase bretelele combinezonului de pe umeri.

Mâna i se strecură sub material, începând să-i mângâie sânul.

Senzaţia pielii ei netede pe bătăturile din palmă îl făcu să-şi piardă şi mai mult controlul. Îl excita atât de tare, încât abia mai putea să gândească. O dorea mai mult decât îşi dorise vreodată o femeie.

Închise uşa cu piciorul, făcu un efort să se desprindă de ea şi-i spuse în termeni fără niciun echivoc ce voia să-i facă.

Când termină, o apucă de braţe cu mâinile.

— Da sau nu, Emily?

Emily nu voia să ia hotărârea. O silea să răspundă de propriile ei fapte, şi ar fi preferat să se lase dusă de val.

Recunoaşterea adevărului o ajută să-şi vină în fire. Se desprinse de el, clătinând din cap.

— Nu, nu se poate. Vreau şi eu, Travis, dar n-ar fi bine.

Gâfâia, şi nu-şi putea trage răsuflarea. Îşi trecu degetele prin părul lui, cumplit de frustrată.

Propria lui frustrare îl făcea să pară furios.

— Din cauza lui O’Toole?

— A cui?

Travis îşi încleştă fălcile.

— A omului cu care vrei să te măriţi.

Emily observă că bluza îi era desfăcută şi se grăbi să şi-o încheie la loc.

— Eram o fată morală până te-am întâlnit pe tine, Travis. Nu ştiu ce mi s-a întâmplat.

— Pofta, asta s-a întâmplat. Patima, asta-i tot, Emily.

— Nu te supăra pe mine.

— Nu sunt supărat. N-ar fi trebuit să ajung atât de departe.

Deschise uşa, apoi se întoarse din nou spre ea.

— Mă doreşti, nu-i aşa?

— Ştii bine că da.

Îi văzu lacrimile din ochi, dar îşi împietri inima.

— Ştii ce cred eu? Cred că, atunci când vei fi în pat cu O'Toole, ai să te gândeşti la mine.

Uşa se trânti peste profeţia lui.

Capitolul 8

Îl ura pentru că avea dreptate. Niciodată n-avea să-l poată uita, iar dacă se mărita cu Clifford O'Toole, de fiecare dată când o atingea avea să se gândească la Travis.

Căsnicia lor urma să fie o mascaradă, desigur. Domnul O'Toole avea să fie nefericit, şi ea la fel, deşi probabil nu mai nefericită decât era acum.

Se sucea şi se învârtea în patul dublu de câteva ore, cu gândul la toată încurcătura.

Voia să dea vina pe Travis pentru că-i complicase planurile, dar era destul de cinică să recunoască adevărul; că propria ei mândrie o făcuse să se împotmolească. Atunci când Randolph o lăsase singură la altar, Emily fusese atât de copleşită şi ruşinată încât se repezise orbeşte să se logodească din nou.

Nu fusese distrusă de trădarea lui Randolph. Nu-l iubise niciodată, şi numai mândria şi încăpăţânarea ei prostească o împiedicaseră să recunoască.

Ce proastă fusese! Îşi amintea că se lăudase în faţa părinţilor ei că numai ea era responsabilă de propriul ei viitor, şi nimeni altcineva. Crezuse cu adevărat că-şi putea controla propriul destin şi încercase din răsputeri să facă

acest lucru, cu rezultate dezastruoase. În mai puţin de o săptămână, toate se încurcaseră în jurul ei, graţie lui Travis.

Destinul ei o luase razna, şi totul numai fiindcă se îndrăgostise de cine nu trebuia.

Cum se putuse întâmpla un asemenea lucru atât de repede? Doar iubirea trebuia să se clădească treptat, în timp, nu? Nimeni nu se îndrăgostea cu adevărat de la prima vedere. De ce trebuia să fie ea altfel? Atracţia ei pentru Travis nu conta. N-avea de gând s-o lase să meargă mai departe şi încerca să se convingă că nu era decât patimă din partea ei şi nimic mai mult. Îşi amintea că Travis o numise poftă, iar ea îşi spusese că tare ar mai fi vrut să-i dea în cap cu tigaia lui Millie, pentru că-şi închipuise aşa ceva. Poate că ghicise prin ce chinuri trecea din cauza lui.

Era copleşită de propriile ei gânduri ruşinoase. Niciodată, în trecut, nu mai avusese porniri violente, dar nici pe Travis nu-l cunoscuse, iar una şi cu cealaltă păreau să meargă mână-n mână. Numai el era de vină că se simţea atât de nefericită, nu numai că încerca să-i fure inima, dar o mai şi transforma într-o scorpie cu intenţii criminale. Seara, când Travis ieşise din cameră, cochetase cu ideea de a-l împuşca în dos – unde, era sigură, i se afla creierul.

Emily îşi aruncă pătura în lături, se dădu jos din pat şi începu să se plimbe prin cameră. Ce Dumnezeu avea să facă în legătură cu domnul O’Toole? Nu se putea mărita cu el, desigur, dar cum să-i spună?

Se gândi să-i scrie o scrisoare prin care să-i explice că se răzgândise, apoi conchise că ar fi fost o laşitate să scape cu ajutorul unui mesaj rece şi impersonal.

În niciun caz nu-i plăcuse biletul primit de la Randolph şi Barbara, şi se îndoia sincer că domnului O’Toole i-ar fi plăcut aşa ceva.

Voia, nu voia, trebuia să i-o spună faţă-n faţă, iar acum nu putea decât să se frământe şi să se roage să-şi

găsească vorbele potrivite pentru a nu-i da senzaţia că-l trădase.

Nişte şoapte care se auzeau din hol îi atraseră atenţia.

Merse tiptil până la uşă, se rezemă de ea, apoi i se păru că aude un pistol căruia îi era tras cocoşul.

Pe coridor se aflau cel puţin doi oameni, poate chiar trei. Unul dintre ei era Travis, căci îi recunoştea glasul şoptit.

Cel cu care vorbea plecă în grabă, fără a se osteni să nu facă zgomot. Cizmele sale bocăniră pe podele, îndepărtându-se.

Apoi auzi o uşă trântită. Pe Travis, însă, nu-l auzi plecând. Îşi înfruntă curiozitatea un minut îndelungat, apoi se hotărî să vadă ce se întâmpla.

Tocmai răsucea încet mânerul uşii, când Travis îi vorbi.

— Du-te înapoi în pat, Emily.

Emily scoase un mic ţipăt, tresărind. Deschise larg uşa, uitând că avea pe ea numai cămaşa de noapte, iar când îl văzu pe Travis făcu un pas înapoi.

Travis era chiar lângă uşă, tolănit pe un scaun. Părea să stea foarte comod. Capul i se rezema de tocul uşii, iar picioarele şi le ţinea întinse în faţă, încrucişate la glezne.

Nu trebuia să-l întrebe ce făcea. Ştia deja şi, Doamne sfinte, cum ar fi putut să nu-l iubească? Stătea treaz toată noaptea, numai ca să se asigure că ea era în siguranţă.

— Travis, am zăvor la uşă. Nu e nevoie să-ţi faci griji pentru mine.

— Du-te la culcare.

— Eşti atât de bun să te uiţi la mine, te rog? Încerc să-ţi explic că…

N-o lăsă să termine.

— Eşti în cămaşă de noapte?

Întrebarea o puse pe gânduri.

— Da.

— Dacă mă întorc, n-ai s-o mai ai mult timp pe tine. Vrei să fiu mai concret?

— Nu. Noapte bună, Travis.

— Mă aşteptam să fim de aceeaşi părere.

Închise uşa şi se rezemă de ea, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Nu putea să plângă, îşi spuse.

Ar fi făcut prea multă gălăgie, şi atunci Travis ar fi ştiut adevărul, sau măcar l-ar fi bănuit.

Era îndrăgostită de el.

Emily nu dormi mult în noaptea aceea, dar dimineaţa când coborî se simţea înviorată.

Luase câteva decizii importante în legătură cu viitorul ei şi, pentru prima oară de multă vreme, avea senzaţia că era din nou stăpână pe situaţie. De la fiascoul cu Randolph, se repezise de la o hotărâre pripită la alta, dar din fericire acum îi venise mintea la cap.

Era uşurată pentru că-şi dăduse seama la timp ce greşeală îngrozitoare ar fi făcut dacă se mărita cu domnul O'Toole. Mai avea şi inima frântă, fiindcă ştia că trebuia să-l părăsească pe Travis.

Niciodată n-avea să afle ceea ce simţea cu adevărat pentru el. Nu era genul care să se însoare şi, dacă i-ar fi spus că-l iubea, nu l-ar fi făcut decât să se simtă stânjenit. Poate că i-ar fi părut şi rău pentru ea, iar o asemenea posibilitate o îngrozea.

Fie ploaie, fie vânt, avea să se arate veselă în preajma lui. Putea să plângă oricât de mult poftea, după ce lua diligenţa şi pornea spre casă. Travis, însă, n-avea să vadă nici o singură lacrimă.

— Nu-i aşa că-i o zi frumoasă, Millie? întrebă ea, intrând în bucătărie. Bună dimineaţa, Travis, adăugă, când îl văzu intrând pe usa din spate.

Travis o privi încruntat şi mormăi un fel de salut. Se vedea clar că era prost dispus, iar Emily preferă să se

poarte ca şi cum n-ar fi observat.

Millie puse pe masă, în faţa ei, un castron mare cu păsat de ovăz. Emily presără deasupra zahăr şi-l mâncă pe tot. Bău şi două pahare mari de lapte.

Nici Millie nu era prea bine dispusă. Se tot uita de la Emily la Travis şi, din când în când, mormăia câte ceva şi clătina din cap.

În clipa când Travis plecă să înşeueze caii, se aşeză lângă Emily.

— Tot mai eşti hotărâtă să te muţi cu căţel, cu purcel la Golden Crest?

Felul ei colorat de a vorbi o făcu pe Emily să zâmbească.

— Da, răspunse ea, dar…

— Pentru numele Atotputernicului, nu mai fi aşa de încăpăţânată. Toată viaţa o să ai inima frântă dacă te măriţi cu cine nu trebuie.

Emily o bătu pe dosul mâinii. Indignarea şi îngrijorarea lui Millie o înduioşau.

— N-am să mă mărit cu Clifford O’Toole.

Capul lui Millie se ridică brusc.

— Nu?

— Nu, nu mă mărit, dar îi sunt datoare să i-o spun în faţă.

— Apă de ploaie.

— Aşa se cuvine, insistă Emily.

— Travis ştie?

Emily clătină din cap.

— Am să-i spun mai târziu, când va fi mai bine dispus. Şi-n plus, dacă-i spun acum, s-ar putea să nu mă mai ducă la Golden Crest, şi-i sunt datoare domnului O’Toole să-i explic de ce m-am răzgândit.

John intră în bucătărie, cu săculeţii ei în braţe.

— Mă duc să i-i dau lui Travis, spuse el, ieşind grăbit prin spate.

Emily îl zări pe Travis scoţând caii din grajd. Se ridică, întorcându-se spre Millie.

— Îţi mulţumesc că-ţi faci atâtea griji pentru mine.

— Doar aşa fac prietenii, nu?

Ochii lui Emily se umplură de lacrimi.

— Într-adevăr, confirmă ea.

— Ai să mai treci pe-aici la întoarcere?

— Am să-ncerc, îi promise Emily.

Millie o bătu pe umăr.

— Ai o inimă bună, fato. Dacă-ţi spune cineva altfel, să nu-l crezi!

Emily avea senzaţia că se despărţea de cea mai bună prietenă. Ieşi grăbită pe uşă, Înainte de a începe să plângă, se opri să-i mulţumească lui John, apoi alergă la Travis.

John şi Millie rămaseră unui lângă altul, privindu-i pe cei doi cum plecau.

Călăreau de aproape o oră, când Emily rupse tăcerea pentru a-i pune lui Travis o întrebare.

— Cât ne va lua până să ajungem la Golden Crest?

— Un timp, răspunse el vag. Eşti grăbită?

— Da… începu ea.

Voia să-i spună că, cu cât ajungeau mai repede la destinaţie, cu atât aveau să poată pleca mai curând, dar înjurătura lui Travis o întrerupse.

— La dracu’!

— Poftim?

— La dracu’! mormăi el din nou.

Se vedea clar că era la fel de indispus. Emily aşteptă câteva minute, înainte de a-i vorbi din nou.

— Aş dori să-ţi cer o favoare.

— Nu.

Îi ignoră răspunsul.

— Când ajungem la Golden Crest, ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai să mă contrazici. Orice i-aş spune domnului O’Toole, te rog să nu spui nimic. De acord?

— Iar ai să-ţi joci numărul cu neputinţa, aşa-i? Dacă nu e complet idiot, lucru de care mă cam îndoiesc, o să se prindă imediat.

Emily oftă sonor, frustrată.

— Ai să-ncerci, măcar? Şi să nu-ndrăzneşti să mă mai faci nebună, adăugă ea, când Travis se întoarse în şa, privind-o de parcă s-ar fi pregătit să-i spună că-şi ieşise din minţi.

— Dacă juponul se potriveşte, Emily…

— A, şi, te rog, să nu-mi spui Emily în faţa lui.

— Juponul se potriveşte, ba bine că nu.

Refuză să-l contrazică. Se gândi să-i spună ce plan îşi făcuse, apoi conchise că, întrucât Travis era într-o dispoziţie atât de nesuferită, era mai bine să aştepte. Şi-n plus, în actuala lui stare de spirit, era destul de sigură că dacă recunoştea că se ducea la domnul O'Toole ca să-i spună că nunta se contramanda, Travis ar fi întors caii din drum, pornind înapoi spre Pritchard. N-ar fi înţeles cât de important era pentru ea să-i explice personal, în loc de a trimite doar un mesaj. Niciodată n-ar fi putut să fie atât de crudă cu cineva. Ştia din proprie experienţă cum era.

Îşi petrecu restul călătoriei făcându-şi griji. Spera ca domnul O'Toole să nu aibă un temperament inflamabil, căci gândul unei confruntări violente cu el îi dădea dureri de stomac, iar când începură urcuşul pe ultima pantă spre creastă, era atât de nervoasă încât îi tremurau mâinile.

După ce trecură de cotitură, Travis văzu puşca îndreptată spre ei, printre crengile copacilor.

Emily văzu baraca dărăpănată, aplecată precar într-o parte, în mijlocul curţii pline de noroi de pe culmea colinei, şi se încruntă.

Unde era casa cea mare a domnului O'Toole? În scrisori, îi scrisese că stătea cuibărită în nori, pe vârful dealului, şi întrucât ea şi Travis n-aveau unde să mai urce, nu putea trage decât o singură concluzie. Desigur, Travis

greşise drumul, iar casa cea frumoasă a domnului O'Toole se afla dincolo de creastă.

— Emily, treci lângă mine, în dreapta. Imediat.

Tonul şoaptei lui o grăbea clar. Emily îşi mână calul înainte, în spaţiul dintre cornişa de stâncă şi Travis, dar nu se alarmă decât când îi văzu expresia.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă ea în şoaptă.

— S-ar putea.

Travis privea atent un pâlc de copaci dinspre apus.

Era clar că ceva îi atrăsese atenţia într-acolo. Emily se aplecă în şa, privind pe lângă el. Totuşi, nu vedea nimic în neregulă şi-şi spuse că era doar prudent.

Întoarse capul din nou spre baracă, tocmai când uşa din faţă se deschise cu un scârţâit sonor, şi apăru grăbit un om îmbrăcat ridicol. Emily făcu ochii mari, căci în viaţa ei nu mai văzuse pe cineva ca el. Era înalt, slăbănog şi atât de murdar, încât s-ar fi confundat cu noroiul, dacă n-ar fi avut pe cap un joben negru comic, şi pantalonii maro susţinuţi cu nişte bretele roşii de satin, peste bluza pătată.

Îl privi cum îşi potrivea bretelele în timp ce venea spre ea.

— Doamne sfinte…! şopti.

Travis îl aşteptă să ajungă în mijlocul curţii, apoi îi ordonă să se oprească.

— Spune-i prietenului tău să arunce puşca, altfel trag.

Străinului nu-i plăcea să primească ordine. Miji ochii, privindu-l lung pe Travis înainte de a accepta.

— Dă-ti jos din ăi copaci, Roscoe! strigă el, înainte de a se întoarce spre Emily. Tu eşti Finnigan aia? o întrebă.

Travis nu-i lăsă timp să răspundă.

— Da' dumneata cine eşti?

Privirea necunoscutului oscilă de la unul la altul. Emily avu impresia că nu se putea hotărî dacă să mintă sau să spună adevărul. Individul acela dezgustător îi amintea de un rozător şi, de fiecare dată când se uita spre ea, Emily

simţea că i se crispa stomacul.

— O’Toole. Clifford O’Toole. Ea-i mireasa noastră?

Emily scoase o exclamaţie. Dumnezeule mare, rozătorul şi Clifford O’Toole erau unul şi acelaşi.

— Nu, nu-s mireasa nimănui, izbucni ea.

— Mireasa *voastră?* întrebă Travis în acelaşi timp.

— O-mpărţim, răspunse pe un ton firesc Clifford. Aşa, ca-ntre fraţi, adăugă el ridicând din umeri, iar Emily fu gata să jure că văzuse o muscă zburându-i de sub joben.

— Câţi fraţi sunteţi? întrebă Travis pe acelaşi ton blajin pe care-l folosise şi Clifford.

— Doar Roscoe şi cu mine, răspunse Clifford, înainte ca privirea să i se îndrepte din nou asupra lui Emily. Tu eşti aia, nu?

Înnebunită, Emily scutură din cap.

— Nu! insistă ea.

Îşi dădu seama că nu era răspunsul pe care-l dorea Clifford O’Toole. Mâna i se apropie de pistolul vârât la cingătoare. Îl măsură pe Travis cu o privire scurtă, apoi se răzgândi brusc, lăsându-şi mâna în jos pe lângă trup.

— Atunci, cine eşti?

Emily îşi îndreptă umerii, îl zvântă cu o privire şi spuse:

— Sunt doamna Travis Clayborne.

Dacă fu surprins de minciuna ei, Travis nu arătă. Rămase atent la Roscoe, fratele lui Clifford, care se apropia în fugă.

Emily era prea zguduită ca să-l privească. În sfârşit, înţelesese sensul explicaţiei lui Clifford. Cei doi fraţi intenţionau să împartă aceeaşi femeie şi, Dumnezeule mare, simplul gând o făcea să-i vină să verse. Continua să se uite la rozătorul scârbos din faţa ei. O, cât ar mai fi vrut să se repeadă la el cu ghearele, pentru că o minţise în scrisori!

Clătină din cap. Nu, nu era posibil să le fi scris el, îşi

dădu ea seama. Paginile acelea erau scrise de un gentleman rafinat şi se vedea clar că O'Toole n-avea niciun oscior rafinat în tot trupul.

N-ar fi putut să scrie nici poeziile, desigur, iar Emily se îndoia că era în stare să-şi scrie, sau să-şi citească măcar propriul nume. În ce Dumnezeu se băgase?

Făcu greşeala să se uite la Roscoe. Acesta semăna cu fratele lui şi era întru totul la fel de jegos. Totuşi, joben pe cap nu avea. Îşi înfăşurase părul într-o eşarfă de mătase roşie, ca într-un turban, iar după cum se hlizea la ea, părea să fie foarte fudul de felul cum se împopoţonase.

Emily voia să plece cât mai repede. Îl găsea pe Roscoe scârbos şi dezgustător, dar Clifford era şi mai rău. O speria. Avea în ochi o răutate care făcea să i se zgârcească pielea pe trup.

Travis voia şi el să plece, dar pe moment nu putea. Ştia că trebuia să mai fie încă cel puţin un om care-i păndea, şi încerca să-l localizeze, fiind în acelaşi timp atent şi la Clifford şi Roscoe O'Toole.

— Dacă nu eşti a noastră, ce câţi acilea? întrebă Clifford.

— Am greşit drumul, minţi ea. Travis, cred că e timpul să plecăm.

— N-o tuliţi nicăieri, insistă Clifford.

— Dacă asta nu-i muierea noastră, atunci aia unde-i? îşi întrebă Roscoe fratele.

— Văzuşi o femeie pe nume Finnigan? o întrebă Clifford.

Emily se pregătea să răspundă că nu, când se răzgândi. Dacă-şi închipuiau că mireasa lor era în drum spre ei, poate i-ar fi lăsat mai uşor să plece.

După expresiile celor doi fraţi, îşi dădu seama că şansele erau mici, dar altă cale nu avea, aşa că încercă.

— De fapt, soţul meu şi cu mine am întâlnit o domnişoară numită Finnegan. Ia să vedem, cum mi-a spus

că se numea…? Barbara? Nu, nu Barbara… Emily, adăugă ea, dând din cap.

— E mişto? întrebă Roscoe.

— A, da, e foarte drăguţă.

— Şi unde-o-ntâlnirăţ’? se interesă Clifford.

— Tocmai plecam de la pensiunea soţilor Perkins, când a sosit. Probabil că însoţitorul ei are să v-o aducă mâine.

— Un singur om vine cu ea? vru să ştie Clifford.

Emily dădu din cap.

— Da. Îmi amintesc şi numele lui. Daniel Ryan. Poate aţi auzit de el.

Cei doi fraţi clătinară din capete.

— Nu-l ţinem minte, răspunse Roscoe. De ce crez’ că l-am cunoaşte?

— Pentru că are o reputaţie foarte răspândită, spuse Emily.

Vocea îi tremura, şi se rugă în sinea ei ca fraţii O’Toole să nu observe. Dacă ştiau cât se temea, ar fi putut trage concluzia că minţea. Iar atunci jocul ar fi luat sfârşit.

— E magistrat al Statelor Unite.

Clifford se încruntă. Roscoe scuipă pe pământ.

— Un om al legii vine-acilea? mormăi el spre fratele său. Nu-mi place cum sună.

— Nici mie nu-mi place, răspunse Clifford. Travis nu mai dădea atenţie conversaţiei.

Continua să cerceteze copacii cu privirea.

— Poate ne tragem două mirese, şopti Roscoe, destul de tare pentru ca Emily şi Travis să audă.

Clifford dădu din cap şi, din felul cum se uita la Travis, se vedea clar că se hotărâse.

Travis văzu lucirea argintie din copacul de la răsărit chiar în clipa când Clifford strigă:

— Trage, Giddy!

Pistolul lui Travis ieşi din teacă, trăgând, înainte ca

O’Toole să-şi fi terminat strigătul.

Din copac se auzi un urlet, o creangă se rupse, şi toţi cu excepţia lui Travis se întoarseră într-acolo, pentru a-l vedea pe complicele fraţilor O’Toole prăbuşindu-se la pământ.

Clifford şi Roscoe erau destul de isteţi ca să nu-şi folosească armele. Roscoe aruncă puşca şi ridică mâinile, dar Clifford se încăpăţână să şi le ţină pe lângă trup. Avea pumnii strânşi.

— L-a omorât pe Giddy, mormăi Roscoe.

— Nu era nevoie, spuse Clifford.

Cei doi fraţi schimbară o privire, apoi începură să se îndepărteze încet unul de altul.

Se opriră când Travis trase cocoşul pistolului.

— Ia-o înaintea mea, în josul pantei, îi spuse el lui Emily.

Nu trebui să repete. Emily era atât de înspăimântată, încât fu cât pe ce să scape frâul când îşi întoarse calul în loc. Travis n-o învrednicise nici cu o privire, din clipa când îl văzuse pe banditul ascuns în copac, cu puşca.

O ignoră şi acum, în timp ce continua să se uite după alţi fraţi ascunşi la pândă, în aşteptarea unei ocazii de a-l prinde într-o ambuscadă – dar, fir-ar să fie, nu-i vedea nicăieri, iar timpul trecea.

Îi puse pe Roscoe şi Clifford să-şi arunce armele în troaca de adăpat, apoi să facă acelaşi lucru şi cu cizmele. După ce terminară, le ordonă să se culce pe burtă, cu mâinile la ceafă.

Nu-şi luă privirea de la ei, lăsându-şi calul să găsească drumul în josul cărării.

Se întoarse abia când fraţii nu se mai văzură, iar atunci îşi mână armăsarul la galop. Ajunse lângă Emily şi-i bătu calul pe crupă, făcându-l şi pe acesta s-o ia la galop.

Rămase intenţionat în urma ei, ca să-i acopere spatele, iar din acest motiv reprezenta o ţintă uşoară.

Împuşcătură îl luă prin surprindere. Glonţul îi intră în spate, arzându-l ca focul. Simţi că aluneca într-o parte şi, cu ultimele puteri, se aruncă înainte. Agăţându-se cu mâna stângă de coama calului, încercă să se întoarcă pentru a trage cu dreapta.

Era prea slăbit ca să ridice arma. Emily încerca să-l ajute. Vru să-i spună să meargă mai departe, dar nu reuşi să rostească decât un cuvânt scrâşnit:

— Nu…

În clipa următoare, Emily îi luă pistolul din mână. Travis încercă să se concentreze asupra ei, dar prin faţa ochilor îi plutea o ceaţă tot mai deasă. Ştia că mai erau câteva secunde până să-şi piardă cunoştinţa şi dorea cu disperare ca înainte s-o ducă la loc sigur.

— Pleacă de-aici… şopti el.

— Ţine-te bine! strigă Emily.

Întinse mâna, îi luă căpăstrul şi-i sili armăsarul să cotească, împreună cu al ei, spre desişul de la poalele primei pante. În jurul lor răsunau împuşcături, când ajunseră la adăpostul brazilor. Caii cotiră încă o dată, apoi se opriră brusc, la marginea unei prăpăstii.

Travis încercă să se ridice, dar îşi dădu seama de greşeală când simţi că începuse să cadă. O auzi pe Emily strigându-i numele, cu o clipă înainte de a-l înghiţi întunericul.

Emily îşi ridică piciorul peste cal şi sări la pământ.

— Travis, ridică-te! îl imploră, alergând spre el. Doamne, Te rog, nu-l lăsa să moară!

Travis căzuse pe o parte şi zăcea răsturnat parţial peste un bolovan. Se lovise cu capul de o piatră, şi peste tot se vedeau pete de sânge.

Emily îngenunche lângă el şi îl întoarse uşor, ca să-i vadă spatele. Apoi scoase un ţipăt prelung, chinuitor, şi ceva păru să explodeze într-însa. O cuprinse o asemenea furie, încât abia mai era în stare să gândească.

Un glonţ lovi stânca de lângă ea. Emily îşi veni în fire cât ai clipi, puse pistolul lui Travis la loc în teacă, pentru a-şi putea folosi ambele mâini, şi începu să-l târască la adăpost.

Se gândea doar să-l ducă în adâncul pădurii. Apoi, văzu o crevasă adâncă, între stâncile dintr-un capăt al prăpastiei, şi se întoarse să-l tragă într-acolo. Ştia că nu-i putea ataca nimeni pe la spate, şi nici din părţi. Trebuia să vină spre ei din faţă, iar atunci avea să-i împuşte ca pe nişte fiare turbate ce erau.

Nu ştia de unde-i veneau puterile, dar îşi spuse că probabil Dumnezeu îi dădea o mână de ajutor. Îl ascunse pe Travis în crevasă, îl întoarse pe o parte, apoi îi luă din nou pistolul în mâini.

Roscoe sosi primul. Emily îl împuşcă în coapsă. Individul scoase un răcnet de furie şi dispăru, sărind într-un picior.

— Căţeaua m-a nimerit, Clifford! mugi el, Acuma chiar că tre' s-o omor.

— Eşti rănit rău? strigă Clifford.

— Îmi curge sângele ca la un porc, da' mi-a ciupit doar carnea. Las-o c-o omor eu, să vezi de nu!

— Numai după ce-o luăm, cu rândul! răspunse Clifford. O să urle de durere, Roscoe.

Cei doi fraţi continuau să strige unul la altul.

Încercau s-o sperie, fiecare descriind în detalii obscene ceea ce avea de gând să-i facă.

Emily era deja speriată îngrozitor însă şi nimic din ce spuneau nu putea s-o îngrozească şi mai rău.

Ştia că, atâta vreme cât strigătele rămâneau îndepărtate, ea şi Travis erau în siguranţă. Puse pistolul pe pământ, îşi ridică fusta şi rupse o fâşie din jupon, ca să-l bandajeze. Cămaşa lui Travis era îmbibată în sânge, în partea din faţă-dreapta. I-o desprinse de trup, văzu gaura mică din piele şi-şi dădu seama că glonţul îl străbătuse

dintr-o parte în alta. Spinarea-i era plină de sânge. Apăsă bandajul pe rană, apoi înfăşură pe deasupra altă fâşie lungă smulsă din jupon.

Dintr-o dată, strigătele încetară. Emily luă pistolul şi rămase în aşteptare. Secundele treceau ca tot atâtea ore. Roscoe scoase capul printre crengile unui copac. Se retrase înainte de a apuca să-l ochească.

— S-a vârât între stânci! strigă el spre fratele său. Nu putem s-ajungem la ea decât prin faţă. Şi-atuncea, o să ne omoare!

— Las' că nu ne-omoară ea, răspunse Clifford. O s-o prindem.

Emily nu credea că putea fi mai îngrozită de-atât. Apoi, Roscoe strigă spre fratele său:

— O lăsăm între ăle stânci pân-o s-o scoaţă foamea afară?

— Nu, o luăm cu asalt la noapte. Pe-ntuneric n-o să ne vază că venim.

Emily începu să se roage din nou. Ştia că nu aveau aproape nicio şansă de supravieţuire, dar dacă Dumnezeu le putea trimite un ajutor, avea să-i fie cum nu se putea mai recunoscătoare.

Dacă însă trebuia să moară unul dintre ei, atunci măcar să fie ea aceea. Totul se întâmplase numai din vina ei, nu dintr-a lui Travis, care era un om bun şi civilizat. Nu merita să moară astfel.

Dumnezeu nu-i răspunse la rugăciune câteva ore, timp în care o tot sâcâiau strigătele şi chiotele celor doi fraţi.

Totuşi, până la urmă îi răspunse, iar Emily îşi dădu seama că ar fi trebuit să formuleze mai precis cererea.

I-l trimise pe Jack Chiorul.

— Miss Emily, sunteţi bine?

Auzi şoapta venind de sub marginea prăpastiei.

— Cine e? şopti ea.

Nu-i răspunse nimeni, aşa că repetă întrebarea.

— Io mi-s… Jack.

— Jack? Chiar tu eşti?

— Taman aşa am zis.

— Eşti pe stânci, sub mine şi Travis?

— M-am târât p-un prag. Nicio grije, nime' nu poa' s-ajungă mai sus fără să cadă-n canion.

— Jack, fraţii O'Toole încearcă să ne omoare!

— Ghicii şi io atâta lucru, îndată ce-auzii împuşcăturile. Nu pot s-ajung la dumneavoastră, Miss Emily.

— Poţi să te duci să chemi ajutoare? Travis a fost împuşcat în spate.

— Atuncea-i pe ducă, şopti Jack.

— Nu! negă Emily cu înverşunare.

— La mine degeaba ţipaţi.

Îi auzi tonul îndărătnic şi înţelese că se străduia să urce. Dumnezeule, nu aveau timp pentru aşa ceva! Nu-şi dădea seama cât de periculoasă era situaţia?

— Îmi pare rău, şopti ea. O, Jack, mi-e atât de frică! Îţi mulţumesc că ai venit după noi.

— Nu pentru el am făcut-o, ci pentru dumneavoastră. Mi-aţi căzut cu tronc, Miss Emily, şi am venit ca să-mi declar intenţiile.

— Jack, nu e momentul! strigă ea. Te rog, du-te şi cheamă în ajutor.

— O să vă coste. Vreau ăia cinci dolari înapoi, şi-ncă cinci, ca să-mi cumpăr neşte haine fandosite de făcut curte. Totuşi, să nu credeţi că voi să mă-nsor cu dumneavoastră. Altceva am io-n minte.

Emily închise strâns ochii. Nu voia ca Jack să piardă timpul cu vorba, dar îl cunoştea destul de bine ca să ştie că nu putea să-l grăbească. Avea să plece după ajutoare când era gata, nicio clipă mai devreme.

— Nu vreţi să ştiţi ce voiesc?

— Ba da, Jack, spune-mi ce doreşti, răspunse ea, fără să-şi poată ascunde disperarea din voce.

— Voiesc să luaţi cina cu mine-n sufrageria de la pensiunea Pritchard. Trebe să mă luaţi de braţ şi io să vă conduc înăuntru, şi nu vă sculaţi să plecaţi înaintea mea. Facem târgul?

— Da, Jack, îl facem.

— Atuncea io plec.

— Repede, Jack, şi ai grijă!

Travis gemu, dar Emily nu-şi putea desprinde atenţia dinspre intrarea în ascunzătoare timp destul ca să vadă dacă avea ochii deschişi sau închişi.

— O să fie bine, Travis, şopti ea.

Clifford trecu în fugă prin dreptul intrării. Emily nu avu timp să armeze pistolul, înainte de a dispărea în cealaltă parte. Apucă patul armei cu ambele mâini, ca să-l ţină fix. Îşi întinse braţele înainte. Pe faţă îi şiroiau lacrimi, dar nu îndrăznea să-şi ia mâna de pe pistol ca să şi le şteargă. Trebuia să se concentreze şi, în primul rând, să se roage.

Travis deschise ochii şi o privi. Îi văzu pistolul în mâini, îi auzi suspinul din piept, şi vru mai mult decât orice s-o ia în braţe şi s-o consoleze. Nu se putea mişca. Ştia că era ceva în neregulă, dar nu-şi putea da seama ce anume. Părea să fie ţintuit peste un obiect ascuţit, care-i ardea îngrozitor spatele.

Încercă să se concentreze asupra împrejurimilor. Emily stătea aşezată în faţă, cu spatele rezemat de pieptul lui. Pe pământ se vedeau două dâre lungi ducând la ea, şi trecu un timp până-şi dădu seama că cineva trăsese ceva greu prin poiana îngustă.

Îl târâse la adăpost. Dumnezeule mare, în clipa aceea totul îi reveni în minte cu o claritate uluitoare. Fusese împuşcat, iar Emily stătea în faţa lui ca să-l protejeze. Pesemne că fraţii O’Toole erau încă afară, şi o lăsase pe Emily să lupte cu amândoi.

Trebuia s-o scoată dracului de-acolo.

Îi şopti numele, făcând un efort să rămână treaz.

— Emily, ce faci? Trebuie să pleci de-aici.

Fără să se întoarcă, Emily îi răspunse în şoaptă:

— E-n regulă, dragostea mea. Acum poţi să dormi. Am să te apăr eu.

Dar pe ea cine avea s-o apere?

Nu, nu, nu era bine. El trebuia s-o apere, ştia – şi, Doamne, nu voia să doarmă; voia să-i ia pistolul din mâini şi să-i împuşte pe ticăloşii aceia pentru că o făcuseră să plângă. Apoi, valurile negre se repeziră dintr-o dată spre el, şi din nou fu cufundat în întuneric.

Emily nu ştia de cât timp stătea acolo, sperând şi rugându-se. Situaţia devenea disperată. Asfinţitul se apropia cu repeziciune, şi se îndoia că ajutoarele aveau să sosească înainte de căderea nopţii.

Îi reaminti lui Dumnezeu că pentru El situaţiile disperate nu erau dificile şi, deşi nu ştia ce-avea să se întâmple, era pregătită pentru tot ce putea fi mai rău.

Numai un singur gând o mai însufleţea. Avea să moară apărându-l pe omul pe care-l iubea.

Capitolul 9

Zgomotul împuşcăturilor în apropiere îl trezi pe Travis. Avu nevoie de mult timp pentru a-şi găsi puterea de a deschide ochii, iar când reuşi în sfârşit, avu impresia că se uita la albastrul cerului.

Dintr-o dată, cerul începu să se mişte. Nu înţelegea ce se întâmpla.

Închise ochii şi încercă să se concentreze asupra şoaptelor care pluteau în jurul lui, iar când îşi putu limpezi privirea din nou, văzu un bărbat aplecat deasupra… un

bărbat înalt, cu ochi albaştri.

Era Cole?

Nu, îşi dădu el seama, nu era fratele lui. Era altcineva.

Străinul îl mişca. Lui Travis îi căzu capul în piept, dar ochii-i rămaseră deschişi.

Privi uimit un obiect de aur lucitor, pe care necunoscutul îl purta prins la vesta sa de piele. Părea a fi un ceas de buzunar.

O auzi pe Emily şoptind ceva.

Îl întreba pe străin dacă mai aveau timp să ajungă la pensiunea soţilor Perkins înainte de căderea întunericului, şi numai când i se adresă cu „domnule Ryan” toate se legară. Privirea lui Travis se ridică spre ochii albaştri ai bărbatului, apoi reveni asupra carcasei de aur.

Nu, nu era un ceas de buzunar, aşa cum crezuse. Era o busolă. Ticălosul care-l zgâlţâia în toate părţile purta asupra lui busola lui Cole.

Travis se indignă. Scoase un mârâit gros şi încercă să-i smulgă străinului darul lui Cole, dar fir-ar să fie, era atât de slăbit încât nu putea nici să-şi ridice mâna.

Efortul îl secătui de puteri.

Avu senzaţia că cineva îi pusese o mână pe creştetul capului şi-l împingea din nou sub apă.

Apoi adormi.

*

Travis se deşteptă cu o tresărire, pentru a o vedea pe Millie Perkins aplecată asupra lui, cu un brici în mâini.

Instinctiv, îi dădu una peste brici, zburându-i-l din mână. Acesta căzu pe scrin, alunecă şi se rostogoli pe jos.

Millie se speriase de-a binelea. Sări înapoi, cu un strigăt.

— Dumnezeule, da’ iute mai eşti. Văd că te-ai hotărât în sfârşit să revii printre noi.

— Cât am dormit?

— În răstimpuri, aproape patru zile cu totul. Aveai nevoie de somn ca să-ţi revină puterile, sau măcar aşa ne-a spus doctorul. Pesemne a avut dreptate, pentru că acum nu mai ai privirea aia sticloasă în ochi. Voiam să te bărbieresc, adăugă ea, dând din cap. Nu ţi-ar strica. Începi să semeni cu un urs.

Travis îşi frecă bărbia ţepoasă.

— Am să mă rad eu, spuse.

Căscă, îşi întinse muşchii umerilor şi simţi doar un junghi de foc.

— Am fost împuşcat.

— Ba bine că nu, îi dădu dreptate Millie. Te-au nimerit în spate, dar mai mult într-o parte, nu în mijloc. Glonţul a trecut prin tine, iar medicul ne-a asigurat că nu este niciun pericol de infecţie, fiindcă n-ai făcut febră. Mare noroc ai avut. Te-a vegheat un înger.

Travis zâmbi.

— Se vede că da.

Privirea îi porni încet prin cameră. Era familiară, dar abia peste câteva momente îşi dădu seama de ce. Zăcea în patul în care dormise Emily.

Un gând duse la altul.

— Unde e? întrebă el.

Millie ezită înainte de a-i răspunde.

— Cred că mă întrebi despre Emily. Nu-ţi mai aminteşti nimic din ultimele patru zile? Nu, cred că nu-ţi mai aduci aminte, continuă ea, nelăsându-i timp să răspundă. Emily a stat la căpătâiul tău zi şi noapte, făcându-şi griji şi rugându-se pentru tine. Ieri, somnul ţi-a devenit mult mai liniştit, şi când a revenit Doc Stanley, a convins-o că tot ce-a fost mai rău a trecut şi c-ai să te faci bine.

— Unde e? întrebă el din nou.

Îşi dădu seama că era ceva în neregulă, din felul cum

Millie îşi tot netezea nervoasă şorţul, evitând să-l privească. Presimţea că răspunsul ei n-avea să-i placă.

Femeia făcu un pas înapoi înainte de a răspunde:

— A plecat.

Imediat, Travis înlătură pătura şi-şi coborî picioarele peste marginea patului. Millie îşi ridică mâinile la ochi şi se răsuci atât de repede încât aproape îşi pierdu echilibrul.

Travis îşi dădu seama că nu avea nimic pe el, înjură în şoaptă şi se acoperi din nou cu pătura. Rezemându-se de tăblia patului, mormăi:

— La dracu', slăbit mai sunt…

— E şi cazul. Ai pierdut ceva sânge, dar nu prea mult, după cum zice Doc Stanley. Lovitura la cap, de când ai căzut de pe cal peste un bolovan, te-a făcut să dormi atât de mult.

— Am căzut de pe cal?

Simplul gând îl îngrozea. Cole ar fi fost în al nouălea cer, dacă afla. Fratele lui nu-l slăbea o clipă.

— Millie, acum poţi să te întorci.

Femeia roşise ca o domnişoară bătrână şi, când se întoarse, încă-şi mai frământa şorţul.

— După cum zice Emily, ai căzut de pe cal. Ea a fost îngerul care te-a vegheat, Travis. Te-a târât cale lungă până la adăpost, iar dacă nu te superi c-o spun, femeia asta te iubeşte mai mult decât te va iubi altă femeie vreodată, şi eşti un prost dacă nu te duci după ea.

Travis clătină din cap.

— Era hotărâtă să se mărite cu O'Toole, mai ţii minte? Şi ştii de ce? Fiindcă-i intrase în cap să ia de soţ un bărbat bogat, cu-o casă mare şi-o afurisită de scară arcuită.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât se înfuria mai tare.

Ce fel de femeie era aceea care pleca la drum fără să-şi ia rămas-bun mai întâi?

Una a dracului de nesimţită, aia era.

Observă că Millie clătina din cap cu înverşunare.

— Nu voia să se mărite cu O'Toole. Mi-a spus-o înainte s-o duci pe creastă.

— Ba nu, s-a răzgândit abia când l-a văzut, pe el şi cocioaba lui.

Millie pufni.

— Da' ştiu că te-aprinzi! Eu în locul tău, m-aş da jos din patul ăsta şi aş porni după ea până nu-i prea târziu.

— Aşa ar trebui, măcar ca să-i spun vreo două. A fost de-a dreptul nechibzuit să plece aşa, pe furiş. Când a plecat, în puterea nopţii?

— Nu, sigur că n-a plecat noaptea. A plecat la lumina zilei. E în drum spre casă, la Boston. I-am spus lui John că, mai devreme sau mai târziu, o s-o înhaţe alt bărbat. A, Emily s-a hotărât să nu se mai mărite niciodată, din cauza celor ce s-au întâmplat, dar cândva vreun bărbat cu vorba dulce tot o s-o convingă. Desigur, ţie nici nu-ţi pasă că va naşte copiii altuia, nu-i aşa?

Travis refuză să-i răspundă.

— De ce nu mi-a spus că se răzgândise înainte să urc cu ea până acolo?

— Fiindcă ştia că atunci n-ai mai fi dus-o, de-asta. Era hotărâtă să procedeze cuviincios şi să-i spună în faţă şobolanului ăluia bun de nimic că se răzgândise.

— Şobolan?

— Aşa-l numea, nici vorbă. Sigur, n-a ştiut că era un şobolan, până nu l-a întâlnit. Credea că era un om civilizat şi că-i datora o explicaţie.

— Stai, să ne înţelegem. Credea că-i era datoare ticălosului ăluia, dar n-a putut aştepta nici măcar până m-am trezit eu?

— A recunoscut că din cauza mândriei sale prosteşti a intrat în încurcătura asta şi că a-nvăţat o lecţie de folos. Totuşi, nu mi-a spus de ce voia să plece. Ştia că diligenţa trece prin Pritchard numai duminica, dar ea a trebuit să

plece mai devreme. Cred că va trebui să te duci după ea şi s-o iei la întrebări. Eu nu ştiu ce să-ţi răspund.

— Mai întâi, mă duc înapoi la Golden Crest şi-i împuşc pe nenorociţii ăia, şi pe urmă mai văd eu.

— Fraţii OToole sunt morţi deja. I-a împuşcat un gentleman foarte de treabă, din partea ta. În luptă dreaptă, cred, în timp ce ei încercau să vă omoare, pe Emily şi pe tine. Iar legea e de partea lui, adăugă ea cu un chicotit. De-asta, nu încape nicio îndoială.

Travis nu înţelegea de ce era atât de amuzată.

— Cred că ar trebui să-i mulţumesc. Mai e aici?

Millie clătină din cap.

— A plecat imediat după ce te-a culcat în patul ăsta, dar a mai trecut pe-aici ieri, în drum spre Pritchard. Emily l-a întrebat dacă putea călări împreună cu el.

— Ai lăsat-o să plece călare cu un străin?

— Nouă nu ni se părea străin, Travis. John a stat de vorbă mult timp cu el. Când au plecat, era jos, la un fum cu bătrânul Kiley. Soţul meu voia s-o ducă el pe Emily, dar s-a lăsat convins că e mai bine să stea aici şi să aibă grijă de mine. Prin colinele astea se-ascunde o bandă. Mai ţii minte că John ţi-a spus despre ei? Au comis multe crime şi jafuri. Au omorât până şi o femeie tânără cu fetiţa ei.

Travis închise ochii.

— Era Daniel Ryan, nu-i aşa?

— Da.

Îţi amintea totul., ochii aceia albaştri, reci şi pătrunzători… şi busola de aur lucitor…

— Purta la el busola fratelui meu.

— Ba bine că nu, confirmă Millie. Emily i-a cerut să i-o dea ei, dar el n-a vrut. A lăsat-o să ţină în mână carcasa de aur şi i-a arătat cum să deschidă cârligelul ca să scoată busola şi s-o vadă bine. Pe urmă, i-a cerut-o înapoi. I-a spus că trebuie să i-o înapoieze doamnei căreia-i aparţinea, iar Emily a înţeles. Hai, Travis, nu te mai uita aşa la mine.

Legiuitorul ăsta ţi-a salvat viaţa, şi pe-a lui Emily, pentru că pe-ntuneric ea nu i-ar fi văzut nicicând pe fraţii O'Toole apropiindu-se pe furiş. Ar fi prins-o, cu siguranţă, şi atunci ştii ce s-ar fi întâmplat. Ryan a ajuns acolo la ţanc.

Gândul că Emily trecuse printr-un asemenea pericol îl speria îngrozitor. Şi-l şi înfuria. Numai dacă i-ar fi spus ce planuri avea, în veci n-ar fi dus-o acolo, şi n-ar fi ajuns într-o asemenea situaţie îngrozitoare.

— Femeia aia nu-şi foloseşte mintea pe care i-a dat-o Dumnezeu.

— Atunci, cred că-i de datoria ta s-o înveţi.

Travis trecu peste cuvintele ei.

— Ce naiba, nu pot să-l împuşc pe Ryan.

Millie deschise uşa, înainte de a răspunde:

— Sigur că nu poţi să-l omori. Ai să te simţi mai bine dacă-ţi spun că Emily a tras asupra lui? A crezut că era unul dintre fraţii O'Toole. Ryan mi-a spus că a fost în culmea surprizei.

— Eu nu sunt surprins deloc. Trage-n fiecare bărbat care-i iese-n cale.

Millie oftă sonor.

— Încăpăţânat mai eşti, Travis Clayborne. Ai de gând să te duci la Pritchard, sau nu?

Lui Travis nu-i plăcea deloc să fie îmboldit.

— Sunt gol puşcă şi mă pregătesc că închid uşa.

Cu un ţipăt ascuţit, Millie o luă la fugă pe hol. Travis trânti uşa în urma ei.

Când termină cu spălatul şi îmbrăcatul, tremura de furie. Se tăiase la bărbierit, pentru că nu fusese atent la ce făcea. Era prea ocupat să se gândească la Emily.

În drum spre bucătărie, se hotărî. Pe toţi sfinţii, avea să se ducă la Pritchard, ca să-i spună acelei femei nerecunoscătoare tot ce-avea pe suflet. Era hotărât să-şi ia rămas-bun de la ea aşa cum se cuvine.

Iar altceva nu avea de gând să recunoască.

Capitolul 10

Tot oraşul vorbea. Oamenii începuseră să se adune la jumătatea după-amiezii şi, într-o oră, hotelul din Pritchard era plin până la refuz.

Alţii se îngrămădeau în stradă, iar alţii şi alţii stăteau înşiraţi pe podiştile de pe margini.

Circulaţia se oprise, prăvăliile se închiseseră mai devreme, şi toate muncile fuseseră date uitării. Era o ocazie unică, şi nimeni nu voia s-o piardă.

Ceasul din hol începu să bată ora şase a serii de sâmbătă. Jack Chiorul Hanrahan intră ţanţoş în hotel, arătând cât se putea de elegant.

Banii începură imediat să treacă dintr-o mână într-alta. Unii oameni din oraş pariaseră că Jack n-avea să apară; alţii fuseseră la fel de siguri că da.

Olsen, patronul hotelului, nu credea în pariuri, dar reuşi totuşi să adune o mică avere pentru el şi angajaţii lui, pentru că fusese destul de deştept să ceară taxă la intrarea în sala de mese.

Pusese să se facă şi nişte cărţi de vizită cu locurile, şi oricine dorea să stea în apropiere de Jack Hanrahan şi Emily Finnegan în timp ce luau cina trebuia să plătească un preţ scump pentru acest privilegiu.

Pentru eventualitatea în care Miss Finnegan nu se ţinea de cuvânt – şi care femeie cu mintea întreagă s-ar fi ţinut? – patronul pusese pe tejghea un carton pe care scria că banii plătiţi nu se înapoiau.

Olsen nu se simţea deloc vinovat pentru că-şi jumulea prietenii şi vecinii, dintr-un motiv simplu dar importat: era o zi în care se făurea istoria, şi totul numai fiindcă Jack făcuse în sfârşit o baie.

Oamenii pariaseră şi pe asta, aşa că se auziseră multe bombăneli din partea ghinioniştilor, la ora cinci când pe stradă sosi vestea că Jack Hanrahan tocmai fusese văzut intrând la baia publică.

Apariţia munteanului, curat şi dichisit ca scos din cutie, era de ajuns ca să taie respiraţia mulţimii şi merita fiecare bănuţ plătit. Jack arăta cât se putea de fercheş, îmbrăcat într-o cămaşă albă scrobită, cu cravată bleu pal fără nicio pată nicăieri, şi pantaloni negri în spic cu câte o dungă dreaptă şi ascuţită pe fiecare crac, exact la locul potrivit.

Pantofii-i erau noi şi lustruiţi; părul îi fusese pieptănat cu grijă, şi purta pe braţ un veston negru, exact ca un gentleman la patru ace într-o zi călduroasă.

Mulţimea începu să ovaţioneze, în timp ce-l privea pe Jack cum făcea un spectacol nemaipomenit din a-şi pune haina pe el şi a-şi potrivi petecul nou-nouţ de pe ochi, dar o singură privire ostilă din partea lui fu suficientă pentru a trânti trapa peste toate aceste prostii. Omul avea fler, ba bine că nu. Şi mai avea şi un temperament mare cât tot teritoriul.

Olsen aştepta nervos după tejghea, lângă pancarta cu „Nu se înapoiază”, în timp ce Jack îşi croia drum prin mulţime – şi tocmai când se pregăteau să pornească împreună pe scară, o zăriră pe Miss Emily pe palier.

Banii şi-ar fi schimbat din nou stăpânii, dacă oamenii s-ar fi putut întrerupe din a se holba la frumoasa femeie măcar atâta timp cât să-şi scoată bancnotele din buzunare. Datorită proporţiilor mulţimii, zgomotul ar fi trebuit să fie asurzitor. Totuşi, nu era. Ba chiar, nimeni nu scotea un sunet. Toţi priveau cu uimire… şi uşurare la frumoasa domnişoară de deasupra lor.

Era uluitoare. Îmbrăcată ca pentru un bal formal, purta o rochie aurie cu irizaţii, lungă până-n pământ, cu un decolteu larg menit să aţâţe bărbaţii şi să potolească

femeile, mâneci bufante şi un corsaj strâmt care-i contura la perfecţie silueta. Poalele erau pline şi cădeau în falduri moi în jurul pantofilor aurii, iar când porni spre scară, materialul sclipi scânteietor în lumina candelabrului.

Travis o privea de la intrarea alcovului de după tejghea. Dacă spectatorii n-aveau să uite niciodată, probabil, ce purta Emily, el era mult mai amorezat de căldura care-i apăru în ochi când îl văzu pe Jack în marea de feţe de jos şi-i zâmbi.

Travis se retrase în întuneric înainte ca Emily să se întoarcă spre el.

Venise acolo numai ca să se asigure că nu era niciun pericol şi, dacă nu era absolut necesar, n-avea de gând să intervină.

Seara aceea îi aparţinea lui Jack Hanrahan, dar ziua de mâine era a lui.

Clătină din cap cu uimire, când Jack ajunge la baza scării şi-i întinse mâna.

Era un gest galant, care-i plăcu vizibil lui Emily, căci zâmbetul i se lăţi, iar ochii începură să-i scânteieze.

Dintr-o dată, lui Travis îi fu greu să mai respire. Cu cât se apropia mai mult de el, cu atât îi bătea mai repede inima, până ajunse să-i bubuie în urechi.

Căldura îşi făcea efectul şi, cu siguranţă, din cauza asta se simţea atât de ciudat. Îşi lărgi gulerul cămăşii. Curios, dar acest lucru nu-i folosi la nimic.

*

Serata luă sfârşit la ora unu noaptea, când Jack o escortă pe Emily înapoi în hol. Îi ridică mâna, se aplecă şi i-o sărută. Îi şopti ceva care-o făcu să izbucnească în râs.

Până şi Jack izbuti un rânjet şi, după ce Emily îl sărută pe obraz, zâmbi de-a binelea.

Aşteptă ca Emily să se ducă la etaj, apoi se răsuci pe

călcâie şi ieşi din hotel cât se putea de ţanţoş.

Când ajunse în stradă, petecul de pe ochi zăcea pe jos în urma lui, vestonul era agăţat pe un stâlp de priponit, iar cravata plutea în apa din troacă.

Jack Hanrahan cel cunoscut şi temut de toţi revenise printre ei.

Emily tocmai se vârâse în pat şi se acoperise cu pătura, când auzi zgomotul unui scaun sau al unei lăzi târâte pe culoar.

Se ridică brusc, aruncă pătura la o parte şi alergă la uşă ca să se asigure că zăvorul era bine tras.

Da, îşi amintise să-l tragă. Se rezemă de uşă pentru câteva momente. Slavă Domnului, sunetul nu se mai repetă, iar Emily îşi spuse că omul care trecuse pe-acolo plecase.

Se întoarse la pat, unde avea treburi mult mai importante. Simţea o nevoie disperată să plângă, şi spera ca, la sfârşit, să şi-l fi alungat pe Travis din minte.

Nu reuşi. Plânsul n-o ajuta cu nimic.

Era timpul să plece acasă.

Capitolul 11

Nu avea chef să se întoarcă acasă, dar totuşi era hotărâtă s-o facă. Încercă să se bucure că-şi revedea familia.

Nu reuşi.

Întoarcerea la Boston nu era singura soluţie, dar era cea mai sigură, pentru că ştia că dacă rămânea acolo s-ar fi aruncat la picioarele lui Travis cât ai bate din palme, ceea ce ar fi distrus-o definitiv. Iar părinţilor ei le-ar fi plăcut la nebunie una ca asta.

Tocmai începea să-şi piardă răbdarea, când diligenţa

apăru huruind la colţul străzii şi veni până în faţa ei, unde se opri.

Se stârni un nor de praf, iar Emily trecu grăbită în spatele săculeţilor, ca să se ferească.

Vizitiul era un bărbat înalt şi deşirat, cu un fel repezit de a fi. Sări de pe capră, îşi potrivi eşarfa albastră la gât şi o salută cu un deget la borul pălăriei.

— Sunt în întârziere, donşoară. Mai bine urcaţi până umplu ulciorul cu apă. Am să vă spun regulile când mă-ntorc.

Îi deschise uşa, apoi intră în staţie. Peste câteva minute, reveni şi începu să arunce săculeţii pe acoperişul diligenţei.

Vorbea la fel de repede pe cât se mişca.

— Dacă auziţi împuşcături, vă trântiţi la podea. Încercaţi să vă ghemuiţi sub o banchetă. Nu vă uitaţi pe fereastră, oricât de curioasă aţi fi. Nici nu pot să vă spun ce importantă e regula asta, donşoară, aşa că încercaţi s-o ţineţi minte. Nu m-aştept s-avem necazuri, da-s pregătit oricând. Şi pe urmă, dacă aveţi nevoie să oprim un minut, scoateţi capul pe fereastră şi strigaţi la mine. Numai dacă auziţi împuşcături, nu. Atunci, nu scoateţi capul pe fereastră. Totuşi, sper să nu trebuiască să oprim, fiindcă asta m-ar face să întârzii şi mai mult în oraşul următor.

— Nu va fi nevoie, promise ea.

Omul se urcă pe diligenţă, legă săculeţii, apoi sări jos şi deschise din nou uşa.

— Aveţi biletul gata?

— Da.

Emily i-l dădu, apoi se rezemă de spătarul cald al banchetei de piele.

Vizitiul o privi atent.

— E ceva în neregulă, donşoară? Aveţi lacrimi în ochi. Nu-i treaba mea, fireşte, decât dacă aveţi rău de trăsură. Atunci, ar trebui să ştiu.

— Nu, domnule, nu mi-e rău. Mi-a intrat doar praf în ochi.

— Nu-i nevoie să-mi ziceţi domnule. Mă cheamă Kelley. Şi-acuma, dacă-ntâmplător vi se face rău, atunci scoateţi capul pe fereastră şi strigaţi la mine. Numai dacă auziţi împuşcături, nu. Atunci, nu scoateţi capul pe fereastră. Nici nu pot să vă spun ce importantă e regula asta, donşoară.

Închise uşa şi se urcă pe capră, înainte ca Emily s-apuce măcar să-i spună cum se numea, necum să-l mai şi asigure că n-avea să se uite pe fereastră.

Diligenta se legănă uşor, când caii se întoarseră şi porniră pe strada principală. Accelerară treptat şi, când trecură prin dreptul magazinului general din apropiere de centrul oraşului, alergau în plin galop.

Emily îşi împreună mâinile în poală şi închise ochii.

Decizia de a pleca fusese luată; nu mai exista cale de întoarcere, şi era hotărâtă să se împace cu faptul că n-avea să-l mai vadă niciodată pe Travis.

Cu voia lui Dumnezeu, urma chiar să-şi găsească puţină linişte.

Deodată, se auzi o împuşcătură. Kelley scoase un strigăt, trase de hăţuri, iar Emily fu aruncată înainte. Caii se opriră, patinând cu copitele în praf.

Emily căzu pe podea, cu poalele fustei ridicate în cap. Se ridică repede pe scaun şi-şi aranjă îmbrăcămintea.

Văzu nişte oameni ieşind din hotel şi nu putu să nu observe că niciunul dintre ei nu arăta prea alarmat.

Nu putea să-şi imagineze ce se întâmpla. Se uită pe fereastră ca să vadă. Din păcate, Kelley o văzu.

— Ei, donşoară, v-am spus să nu faceţi asta! strigă el.

— Domnule Kelley, ce se întâmplă?

— Travis Clayborne, asta se întâmplă, donşoară!

Emily niciun avu timp să reacţioneze, când glasul lui Travis umplu diligenţa, ca un muget.

— Emily Finnegan, dă-te jos din diligenţa asta. Am o vorbă cu tine.

Fu atât de surprinsă de ordinul lui, încât se lovi la cap când tresări pe banchetă. Rămase pe loc doar câteva secunde. Apoi, se aplecă iar pe fereastră.

Şi atunci îl văzu pe Travis traversând strada cu paşi întinşi, spre ea.

Fu convinsă că tensiunea din inimă avea s-o ucidă pe loc.

Travis arăta minunat, dulce, adorabil… şi furios.

Mergea cu aroganţa lui obişnuită. Când se gândea cât de aproape de moarte fusese – cel puţin, aşa crezuse ea, indiferent ce spunea doctorul – îşi spunea că vindecarea lui era aproape miraculoasă.

Oftă. Oricât se temuse de asta, trebuia să-şi ia rămas-bun de la el. N-avea să plângă, oricât de tare îi venea, şi cu cât o spunea şi termina mai repede, cu atât mai curând avea să plece.

Imediat ce deschise uşa şi-l văzu mai bine, se răzgândi. Îi observă lucirea din ochi, care spunea „acum ai s-o capeţi”, şi imediat închise uşa la loc.

— Domnule Kelley, spune-i să plece.

— Să mă iertaţi, donşoară, da’ nici unuia din fraţii Clayborne nu-i spune nimeni ce să facă. Mai bine daţi-vă jos şi aflaţi ce vrea.

Travis strigă din nou:

— În clipa asta, Emily!

Emily coborî în stradă, închise uşa în urma ei şi porni spre el.

— Să nu-ndrăzneşti să pleci fără mine domnule Kelley!

— Asta Clayborne hotărăşte, duduie.

Emily clătină din cap, semn că nu era de aceeaşi părere. Îşi continuă drumul spre Travis, mormăind tot timpul:

— Dacă omul ăsta mă face să plâng, jur c-am să-i iau cu împrumut pistolul şi-am să-l împuşc. Să vezi numai de n-o fac!

Kelley o auzi.

— Tare m-aş mai mira ca Travis să vă lase să-i luaţi pistolul, donşoară.

Emily nu-l luă în seamă. Se opri la vreo douăzeci de paşi de Travis şi întinse mâna spre el, făcându-i semn să stea pe loc.

Travis îi ignoră gestul.

— Erai gata s-o faci, nu-i aşa, Emily?

— Ce să fac?

— Să pleci fără să-ţi iei rămas-bun.

— Travis, te rog să vorbeşti mai încet. Te aude lumea.

Se întoarse spre podişca din stânga şi făcu semn spre grupul de bărbaţi şi femei care se adunaseră acolo.

— Dumneavoastră, circulaţi, vă rog. Plecaţi imediat de-aici.

Când observă că nimeni nu dădea atenţie cererii ei, se încruntă, apoi se întoarse iar spre Travis.

— Ba da, voiam să-mi iau rămas-bun.

— Serios? Şi cum aveai de gând s-o faci, strigând de la fereastra diligenţei când ieşea din oraş?

— Nu, nu voiam să strig. Intenţionam să-ţi trimit o scrisoare.

Travis se încruntă şi mai tare.

— Voiai să-mi scrii?

Emily nu se lăsă.

Ea era cea cu inima frântă, pentru numele lui Dumnezeu, pe când el fusese doar împuşcat.

— Să ne înţelegem, se răsti Travis. Erai hotărâtă să te duci pe creastă, ca să-i spui lui O'Toole în faţă că te răzgândiseşi şi n-aveai să te mai măriţi cu el, dar n-ai fost de părere că şi mie-mi datorai aceeaşi consideraţie?

— Ţi-a spus Millie.

— Al dracului, sigur că mi-a spus! Dacă mi-ai fi pomenit mai devreme că te răzgândiseşi…

— Nu m-ai fi dus acolo.

— Într-adevăr. Şi nici n-aş fi fost împuşcat, iar tu n-ai fi ajuns într-o situaţie atât de periculoasă. Şi, apropo, Miss Finnegan, n-ai să mai calci pe de lături cu niciun alt bărbat vreodată, nici măcar cu Jack Hanrahan. Ai înţeles?

— Omorurile nu sunt văzute cu ochi bunii prin părţile astea, domnule Clayborne.

— Ai idee ce s-ar fi întâmplat dacă ticăloşii ăia puneau mâna pe tine?

— Da! strigă ea. Ştiu foarte bine ce s-ar fi întâmplat. Şi mai ştiu şi că era cât pe ce să mori din vina mea. Niciodată n-am să-mi iert asta. Singura mea scuză e că încercasem să mă port civilizat. Dac-aş fi ştiut că fraţii O'Toole erau nişte şobolani, te asigur că nu m-aş fi dus acolo. Hai, zi odată, ce mai aştepţi? Zi-mi că sunt nebună. Ştiu că asta vrei.

— Perfect. Eşti nebună. Jur că n-ai nicio fărâmă de minte.

— Nu eu sunt aia care s-a dat jos din patul de suferinţă şi-a venit călare tocmai până la Pritchard ca să-i spună unei domnişoare că e nebună.

— Nu de-asta am venit după tine.

— Atunci, ce cauţi aici?

Observă că lui Travis îi era greu să găsească o explicaţie.

Mai remarcă şi mulţimea numeroasă care-i înconjura acum pe amândoi. Păreau să fi apărut din senin, şi tot mai mulţi se grăbea să li se alăture.

Era copleşită.

— Oameni buni, n-aveţi nimic mai bun de făcut? Asta-i o conversaţie privată. Plecaţi, vă rog, imediat.

Nimeni nu se clinti.

Cu coada ochiului, văzu un gentleman rezemat de un

stâlp.

Ţinea un teanc de bani în mână, şi fiecare nou-sosit care apărea se oprea să-i mai dea, înainte de a alerga în stradă.

— Ei, Travis? De ce-ai venit după mine?

— Mă gândeam să-ţi spun vreo două… începu el.

Emily îl întrerupse:

— Ba, eu în locul tău n-aş face-o. Nu-ţi pot permite. Şi acum, dacă nu te superi, aş dori să mă urc în diligenţă şi să-mi văd de drum. Vizitiul are un program de respectat. Domnule Kelley, unde te duci? strigă ea, când îl văzu alergând spre omul de lângă stâlp.

— Doar să pun un pariuleţ, don’şoară.

— La naiba, Emily, uită-te la mine!

Dintr-o dată, Emily se simţi atât de nefericită, încât îi veni să ţipe.

— De ce să mă uit? Toate s-au întâmplat numai din vina ta. M-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine, iar acum sunt atât de supărată că nu mai pot nici să mănânc, nici să dorm, nici să gândesc.

Nu-şi dădu seama ce spusese, până când o femeie din spatele ei oftă:

— Îl iubeşte.

Travis arăta scandalos de îngăduitor.

Emily întinse mâna spre el, încercând din nou să-l ţină la distanţă.

— Am să-mi revin, spuse ea. Şi-n plus, faptul că te iubesc nu schimbă nimic, aşa că nu-ţi băga cine ştie ce prostii în cap. Mă întorc la Boston.

— Ba nu te întorci la niciun Boston.

— Ba mă întorc, şi nimic din ceea ce spui n-o să-mi schimbe hotărârea!

— Zi-i, fată! strigă o femeie. Nu lăsa niciun bărbat să-ţi forţeze mâna.

— Dacă-l iubeşte, ar trebui să spună! strigă altcineva.

Bărbaţii din public mormăiră a încuviinţare. Emily era copleşită. Se întoarse spre femeia care-o sfătuise să rămână pe loc şi-i şopti:

— Nu înţelegeţi. Dacă rămân, am să-i fac de râs pe părinţii mei, ca o desfrânată…

Femeia îşi ridică brusc capul, cu ochii mari.

— Vrei să zici c-ai…

Emily dădu din cap.

— Exact asta vreau să zic.

— Atunci trebuie să te duci acasă… se bâlbâi femeia.

Travis îşi răvăşi părul cu mâinile, frustrat. Gândul de a o pierde pe Emily îl îngrozea şi nu ştia cum s-o facă să rămână.

Dumnezeule, încăpăţânată mai era!

— Mă iubeşti, dar pleci. Am înţeles bine?

— Da, răspunse era. Te iubesc şi plec. Mi se pare că e foarte clar.

— Sigur că ţi se pare! se răsti el.

Emily refuză să-l contrazică. Se întoarse în loc, făcând semn mulţimii să se dea la o parte din drum, apoi porni înapoi spre diligenţă. Aproape alerga. Travis o urmă îndeaproape.

— Am jurat că nu mai fac niciun lucru necugetat în viaţa mea, iar a rămâne aici ar fi cel mai nechibzuit lucru, şi ar mai fi şi un păcat. Mă duc acasă.

Cu fiecare clipă, Travis se înfuria tot mai tare.

Îl devora panica şi nu-i plăcea deloc senzaţia. N-o putea lăsa să-l părăsească. Nu înţelegea cât de importantă era pentru el? Fără ea, viaţa lui n-ar mai fi avut niciun sens.

Nu voia să trăiască fără ea.

Adevărul îl izbi în faţă şi se opri.

— Fir-aş al naibii… şopti el. O iubesc.

Emily era dulce, bună şi iubitoare, iar Travis nu voia să se gândească decât cum s-o ţină lângă el tot restul vieţii.

Dar, mai întâi, trebuia s-o împiedice să se urce în

diligenţă.

O ajunse din urmă, o auzi spunând iar ceva despre un lucru „necugetat”, şi o aşteptă cu răbdare să termine.

În sfârşit, Emily tăcu şi-l privi, cu o expresie de aşteptare.

— Nu eşti de acord? întrebă ea, nedumerită de zâmbetul lui.

— Sigur că sunt.

— Pleacă acum! strigă cineva din mulţime.

— Dacă rămâne, o să fie distrusă! adăugă o femeie.

— Amin! punctă altcineva.

Ajunseră la diligenţă. Travis îi deschise uşa.

Emily îşi puse mâna într-a lui.

— Cu bine, Travis.

— Te aştepţi să-ţi strâng mâna?

— Aşa ar fi politicos. De ce zâmbeşti?

— Sunt fericit.

Schimbarea lui neaşteptată de atitudine o zdrobea. Îşi lăsă mâna pe lângă trup.

— Am să-ţi scriu.

— Ar fi frumos.

— Ai să-mi scrii şi tu?

— Sigur că da.

Nu le mai rămăsese nimic de spus. Emily se întoarse să se urce în diligenţă.

— Un singur lucru, spuse el.

— Da?

— Sărută-mă de rămas-bun.

Capitolul 12

Se măritase cu un nebun. Era atât de fericită, încât zâmbea încontinuu.

Râsese în hohote de câteva ori, în baie, căci o umplea o asemenea bucurie şi iubire, încât nu se putea stăpâni. Acum îl aştepta pe soţul ei să i se alăture.

Stătea la fereastra dormitorului, deasupra salonului soţilor Perkins, şi privea afară în noapte, pieptănându-se.

Era o lună minunată, iar pe cer străluceau mii de stele. Greierii cântau la unison.

Mirosul de brad umplea aerul şi totul părea vrăjit.

Trandafirul roz cu coadă lungă, pe care Travis i-l dăduse înainte de ceremonie, se afla într-o vază, pe masa de lângă ea. Îl luă şi şi-l lipi de inimă.

Când uşa se deschise, se întoarse. Travis intră, trase zăvorul şi se răsuci s-o privească. Respiraţia i se opri în gât, fiind dintr-o dată copleşit de frumuseţea femeii pe care reuşise s-o cucerească.

Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă, sobră, care o acoperea de la gât şi până la vârfurile papucilor.

— Bună seara, doamnă Clayborne.

Emily râse, iar Travis avu senzaţia că tocmai fusese îmbrăţişat de căldura ei. Se rezemă de uşă, zâmbindu-i.

— Nu fi nervoasă.

— De ce crezi că sunt nervoasă?

— Tocmai ţi-ai aruncat pieptenele pe fereastră.

Emily râse din nou.

— Vreau să fie o noapte perfectă pentru tine.

— Este deja.

Era cel mai minunat lucru pe care i l-ar fi putut spune. O, cât de mult îl iubea!

Travis îşi scoase cămaşa, o aruncă pe spătarul unui scaun, apoi se descălţă de ghete şi ciorapi, şi în sfârşit veni spre ea.

— Nu eşti cu adevărat neliniştită, nu-i aşa, iubito?

— Doar puţin, recunoscu Emily. Ştiu ce-o să se întâmple. Numai că nu sunt familiarizată cu detaliile.

— Vrei să spui că n-ai studiat în profunzime subiectul?

o tachină el.

— Nu, dar presupun că tu ai făcut-o.

Travis îi luă trandafirul din mână şi-i mângâie uşor obrazul cu bobocul înmiresmat. Privirea nu i se desprindea nicio clipă dintr-a ei şi, în câteva secunde, teama începu să se risipească.

— Te iubesc, Emily. Pe tine şi numai pe tine, îi spuse el cu glas gros, răguşit.

Nerăbdător s-o ia în braţe, puse trandafirul la loc în vază şi o duse până la marginea patului. Pe drum, Emily îşi aruncă papucii din picioare.

— Vrei să-ţi explic în amănunt ce plănuiesc să fac?

Din tonul lui îşi dădu seama că o tachina.

— Nu, mulţumesc foarte mult, dar îţi apreciez pozitiv oferta. Cred că aş prefera să-mi arăţi.

Travis o puse uşor în mijlocul patului şi se lăsă peste ea, atent să-şi rezeme greutatea în braţe.

Se aplecă deasupra ei şi o privi în ochi, savurând iubirea pe care o vedea acolo.

— Te voi studia în profunzime, doamnă Clayborne – Dumnezeule, cât îmi place cum sună –, iar când am să termin, sper sincer că-mi vei mulţumi foarte mult.

Îi vorbea cu expresiile ei favorite. Felul cum o privea, cu atâta dragoste şi dorinţă, o umplea de nerăbdare, iar dacă Emily ar fi avut încredere în propria ei voce, i-ar fi spus că nu avea de ce să se preocupe.

Era mai mult decât pregătită să devină soţia lui în felul cel mai intim. Dumnezeu s-o ajute, ardea de nerăbdare!

O trecură fiori pe şira spinării, atunci când Travis îşi frecă nasul de gâtul ei. Îl cuprinse pe după umeri şi-l mângâie pe spate.

Era hotărât s-o lase pe ea să impună ritmul în noaptea aceea, şi în câteva minute fu răsplătit din plin.

Emily îl trase de păr, îi ceru să n-o mai tachineze şi s-

o sărute cum se cuvenea. Un singur sărut fu suficient pentru ca între ei să explodeze pasiunea.

Când îi scoase cămaşa, Emily avea respiraţia tăiată de emoţie, iar el abia dacă mai putea răsufla.

Ştia mai bine decât ea cum avea să-i reacţioneze trupul.

O mângâia incredibil de delicat, aţâţând vâlvătăile dinlăuntrul ei.

Şi, când în sfârşit se uniră ca unul, plăcerea fu atât de uluitoare, încât Emily nu-şi putu stăpâni un ţipăt.

Era copleşită de iubire pentru omul acela, care făcea ca totul să fie perfect pentru ea.

Travis o simţi strângându-se în jurul lui şi se lăsă în voia propriului său orgasm, tremurând, căci niciodată nu mai avusese o senzaţie atât de înălţătoare. Trecu mult timp până să-şi revină.

Zăceau împreună, cu braţele şi picioarele învălmăşite, şi, la naiba, Travis era atât de fericit şi de mulţumit, încât credea că ajunsese în rai.

Emily simţea nevoia să râdă şi să plângă în acelaşi timp de fericire.

Expresia lui satisfăcută i se părea de-a dreptul comică.

Apoi îşi dădu seama că probabil şi ea arăta la fel.

O ţinu în braţe în timp ce se întorcea pe spate. Emily se întinse lângă el, cuprinzându-i pieptul cu braţele.

— Ei, nu-ţi pare rău că m-ai lăsat să aştept atât de mult?

Îl bătu uşurel pe piept, corectându-l cu blândeţe:

— N-au fost decât două săptămâni. Ştiai că diligenţa aia nu avea să plece, în timp ce mă sărutai, nu?

— Sigur că da. Chiar credeai că te-aş fi lăsat să pleci?

— Chiar cred că sunt fericită că totuşi n-ai făcut-o.

Travis râse. Era atât de mulţumit de ea, încât trebui s-o sărute din nou. Apoi, îşi lăsă capul pe pernă şi căscă

sonor, somnoros.

— A fost un iad pentru mine, cât am aşteptat să pun mâna pe tine.

Exagera, desigur, iar Emily n-ar fi renunţat la ultimele două săptămâni pentru nimic în lume.

Travis îi dovedise, în acel răstimp, că putea fi cel mai romantic bărbat din lume. Îi făcuse curte cu înverşunare, cum spunea el. Emily n-avusese nicio şansă să-i reziste – o prevenise, dar amânase cât mai mult posibil, ca să-i lase timp să se asigure că voia să-şi petreacă tot restul vieţii alături de ea.

Fusese îngrijorată că era doar o pasiune din partea lui şi, ca urmare, îi vedea numai calităţile.

Travis îi schimbase părerea la cină, cu o seară în urmă, înşirându-i vesel toate defectele ei.

Durase mult până să termine toată lista şi, deşi Emily fusese şi ea conştientă de unele, îi mai spusese destule pe care nici măcar nu şi ie bănuise.

Încă mai insista cu încăpăţânare că nu era deloc încăpăţânată.

— Ştii ce cred eu, Travis? Cred că acel sărut de rămas-bun a dus la noaptea asta.

Travis o întoarse din nou pe spate.

— Am ştiut încă de-atunci, la fel cum ai ştiut şi tu. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— Emily?

— Da?

— Mai sărută-mă o dată de rămas-bun.

Sfârşit